MARGARET DAWSON

Aventură în port

Traducerea și adaptarea în limba română de
SILVIA IORGULESCU

ALCRIS

Capitolul 1

Prima dată când Bianca îl văzu, stătea singur la o masă din restaurantul El Delfin, mâncând o salată și citind cu pasiune o carte. Trecuse multă vreme de când nu se mai simțise atrasă de nimeni. Ultima oară se întâmplase când îl întâlnise pe Michael, în urmă cu doi ani. Acum, uitându-se la bărbatul atât de interesat de cartea sa, simți aceeași senzație de demult, când îl zărise pe Michael Leigh și începuse idila lor, idilă care sperase că se va termina cu o căsătorie.

Michael era blond cu ochi cenușii, un englez tipic. Bărbatul din celălalt capăt al restaurantului era brunet, cu ochi negri și foarte bronzat. Oare era spaniol? Nu prea credea. Bărbații din Costa Blanca, singura regiune pe care o cunoștea din Spania, nu erau foarte atrăgători. Erau scunzi și, după vârsta treizeci de ani, începeau să se îngrașe vizibil.

Judecând după umerii lui lați, bărbatul care-i atrăsese privirea părea să aibă aproximativ un metru și optzeci de centimetri înălțime și era solid, dar nicidecum gras.

– Cu ce vrei să începi, Bianca? o întrebă bărbatul alături de care cina.

– Vreau o salată, Peter, răspunse tânăra, tresărind.

Peter Lincoln avea patruzeci de ani. Era mai mare decât ea cu douăzeci și ceva de ani. Avea părul grizonant, dar încă des, iar trupul lui arăta că făcea mult sport și înota în fiecare zi. Pe lângă această pasiune, se mai ocupa de grădinărit.

Probabil că pentru o femeie de vârsta lui, era încă atrăgător. Era un văduv bogat, avea o vilă minunată și un iaht pe care își petrecea vacanțele de vară, în încercarea de a evita aglomerația plajelor din iulie și august. Era o partidă bună, și multe văduve și divorțate puseseră ochii pe el.

Pentru Bianca, reprezenta doar un prieten. Un bărbat drăguț, trist, singur și bătrân, care reușise s-o facă să uite de propria ei singurătate, molipsind-o cu pasiunea lui pentru grădinile mediteraneene. Bianca se gândea adesea că el și mama ei s-ar fi potrivit de minune.

Dar mama ei murise și, chiar dacă n-ar fi fost răpusă de boala cumplită care fusese motivul ajungerii ei în Spania ca s-o îngrijească, Carla n-ar fi devenit oricum a doua doamnă Lincoln. Legal, fusese soția lui Ben Hollis, tatăl vitreg al Biancăi.

Pe când împărțeau o salată mare, garnisită cu roșii și măsline negre, Bianca încerca să nu mai privească spre bărbatul care citea singur la masă. De când relația ei cu Michael se sfârșise în deziluzie și suferință, în viața ei nu mai existase nici un alt bărbat. De fapt, în afara ieșirilor ocazionale alături de Peter, nu mai avea deloc viață socială. Astfel că senzațiile ei la vederea acestui bărbat erau pe cât de stranii, pe atât de neașteptate.

Nu, nu putea fi spaniol. Spaniolii nu luau cina atât de devreme. O bună parte din străinii care veneau aici continuau să se trezească, să mănânce și să doarmă după cum se obișnuiseră o viață întreagă în țările natale. Tinerii erau totuși nevoiți să se adapteze orelor locale de masă și, seara, soseau în restaurante atunci când compatrioții lor mai în vârstă plecau la culcare.

Dacă avea dreptate și bărbatul era un străin, atunci nu putea fi decât un locuitor de pe vreo barcă din port. Cel puțin, așa își imagina că ar trebui să arate un om al mărilor.

Deodată, în timp ce ea și Peter se delectau cu felul principal, porc cu prune, bărbatul privi la rândul lui către tipul brunet și exclamă:

– Ah, îl știu pe acest bărbat. L-am întâlnit zilele trecute. E un tip foarte interesant.

– Da? În ce fel? întrebă Bianca.

– Arată ca un dur, nu-i așa? Ei bine, așa și este. Până de curând, a servit în Legiunea Străină spaniolă. E unul dintre puținii englezi care au avut onoarea, bănuiesc.

– Nici măcar nu știam că Spania are o Legiune Străină.

– Nici eu, dar se pare că aceasta există și, ca și Legiunea Străină din Franța, reprezintă un refugiu pentru diferite tipuri de oameni. Joe – nu-i cunosc prenumele – s-a înrolat când a terminat școala. Bunicii săi trăiau în sudul Spaniei și, locuind în vacanțe la ei, a prins destulă spaniolă ca să facă față perioadei de antrenament. Îți dai seama ce curaj pe el? Pentru că-ți trebuie suficient curaj ca la optsprezece ani să intri într-o armată străină, mai ales că asta înseamnă o pregătire mult mai dură decât stagiul militar în țara natală. Mi-aș fi dorit ca Mark să aibă acest gen de vitejie.

Mark era fiul lui Peter, un băiat de care bărbatul nu era tocmai mulțumit în mai multe privințe. Din câte știa Bianca, Mark prefera să nu lucreze, bazându-se pe veniturile îndestulătoare ale tatălui.

– Și cum ai ajuns să vorbești cu acest Joe? continuă Bianca, studiind profilul impresionant al străinului.

"Oare ce naiba citește"? se întrebă tânăra. Părea un împătimit al cărților, judecând după rapiditatea cu care dădea paginile. Mai mult, nu putea fi sustras din această activitate nici măcar când cineva trecea foarte aproape de el.

– Și-a ancorat barca lângă Sheila, răspunse Peter.

Sheila era numele pe care-l dăduse iahtului său, în amintirea soției.

– Va rămâne multă vreme aici?

– Asta nu mai știu. Nu mi-a spus. Dacă vrei să-l cunoști, îl pot invita să-și bea cafeaua alături de noi.

– O, nu... nu vreau să-l cunosc, zise ea fâstâcită. Mă gândeam însă că vrei să mai vorbești cu el, adăugă ea, întrebându-se de ce simțise nevoia să nege cu atâta vehemență.

– Nu, mulțumesc. Sunt perfect mulțumit cu actuala mea companie, zâmbi Peter. Dar cred că ție ți-ar fi de folos să cunoști oameni noi. Iar Joe este apropiat de vârsta ta. Când ne aduce desertul, am să mă duc să discut cu el.

Din păcate, intenția lui fu împiedicată pentru că, după terminarea cinei, bărbatul nu comandă desert, ci închise calm cartea și se ridică.

În picioare, părea și mai înalt. Tânăra își aminti un vers din cântecul "La Chica de Ipamena". Cântat de o femeie, cântecul spunea: "Înalt și bronzat, tânăr și frumos, așa era bărbatul din Ipamena..."

Dar străinul nu era frumos în sensul clasic al cuvântului. Era superb, dar nu frumos. Bianca nu-și putea explica prea bine această contradicție...

Oare va plăti nota și va pleca? Sau se va duce la bar să-și bea cafeaua și coniacul? Tânăra observase că în timpul mesei Joe nu băuse decât apă minerală. Ceea ce părea destul de ciudat pentru un fost luptător în Legiunea Străină.

Spre marea ei uimire, în loc să facă vreunul dintre aceste lucruri, bărbatul se îndreptă către pianul aflat în apropiere, își așeză cartea pe el, luă loc pe scăunelul din față și începu să cânte.

Tânăra știa că restaurantul avea și o discotecă, care se deschidea noaptea târziu. Aici veneau adolescenții localnici sau străini să danseze. De obicei, sâmbăta și duminica era invitată câte o formație care cânta live, înlocuind vocile înregistrate pe bandă. Dar niciodată până atunci, de când venea la El Delfin însoțită de Peter, Bianca nu auzise muzică în interiorul restaurantului, deși pianul se afla mereu la locul lui.

– Ce părere aveți de noul meu pianist? întrebă patronul olandez, când ajunse la masa lor, în obișnuitul tur din fiecare seară.

Peter era un client vechi al localului, și de fiecare dată patronul întârzia mai mult la masa lui.

De la moartea soției, bărbatul mânca în oraș de trei sau patru ori pe săptămână. Biancăi i-ar fi făcut plăcere să-l invite la masă în Casa Mimosa mai des, dar era evident că Peter nu-l putea suporta pe Ben. Tatăl ei vitreg bea mai mult decât era necesar și decât îi făcea bine, iar Peter Lincoln avea ceva împotriva alcoolului de la moartea soției, petrecută într-un accident de mașină, într-o coliziune cu un șofer

beat. Disprețul obișnuit al lui Peter față de beți se accentuase până într-acolo încât nu mai suporta vederea unor astfel de personaje. Din punctul lui de vedere, Bianca acționa foarte prost alegând să rămână alături de rudele tatălui vitreg. O îndemna mereu să se întoarcă în Anglia și să-și reia slujba acolo. Dar el nu știa de existența lui Michael, pe care tânăra l-ar fi reîntâlnit cu siguranță dacă s-ar fi întors în țară.

– E foarte bun, replică Peter, răspunzând întrebării olandezului. Îmi place muzica de fundal, atâta vreme cât rămâne discretă și nu te împiedică să porți o conversație ca lumea.

– L-ați angajat pentru toată vara? întrebă Bianca.

Patronul clătină din cap:

– Nu l-am putut convinge să semneze un contract pentru o anumită perioadă, dar mi-a promis că va rămâne cât va fi necesar. Mi se pare un tip care ține la libertatea lui. Nu vrea să se simtă legat de vreun loc sau de vreun contract...

Privi în direcția pianistului și adăugă:

– Genul ăsta de muzică se potrivește în restaurant, dar știe să cânte multe altele. Mai târziu va interpreta jazz, în discotecă. Ar trebui să-l auziți atunci...

Peter refuză:

– Mă trezesc întotdeauna dimineață și nu-mi place să pierd nopțile. Pe la unsprezece sunt deja în pat.

– Eu sunt exact pe dos. Mă culc către dimineață și mă trezesc în miezul zilei. Dar bănuiesc că stilul dumneavoastră de viață e mult mai sănătos, ridică din umeri patronul, fără să se arate impresionat.

Înainte de a se îndrepta spre următoarea masă, olandezul îi zâmbi Biancăi și tânăra simți că era interesat de ea. Probabil știa că era fiica

vitregă a acelui ciudat artist englez, care mai mult bea decât picta. Ceea ce nu aflase era natura relației ei cu Peter. De câte ori cinaseră împreună, Bianca observase privirea curioasă a bărbatului, ca de altfel și a altor compatrioți. Majoritatea oamenilor din comunitatea engleză din Costa Blanca nu aveau nimic mai bun de făcut în timpul liber decât să-i observe și să-i bârfească pe cei din jur. N-avea rost să se îngrijoreze din pricina asta, și totuși se simțea iritată că putea trece drept prietena lui Peter când realitatea era alta.

În accepțiunea modernă a termenului, nu fusese prietena nimănui, nici măcar a lui Michael. Câteodată se întreba dacă tocmai refuzul ei de a face dragoste cu el îl îndepărtase. La început, când fostul ei iubit îi scrisese ca să-i mărturisească faptul că a găsit pe altcineva, Bianca regretase că printre amintirile ei nu se afla și aceea a unei nopți de dragoste. În prima și cea mai dureroasă perioadă de după despărțire, când inima ei părea frântă și credea că nu va mai iubi niciodată, în frământările ei interminable se strecurase și gândul că nu va putea niciodată experimenta dragostea. Dar mai târziu, când ajunsese să conștientizeze că Michael nu fusese marea ei iubire, fusese fericită că nu renunțase la principiile sale, chiar dacă acestea erau demodate.

Observă un bărbat în vârstă îndreptându-se către pianist. Bărbatul îi șopti ceva la ureche, cerându-i probabil să cânte o anumită melodie. Joe încuviință din cap și, când termină primul cântec, începu piesa lui Irving Berlin, "De câte ori să-ți spun că te iubesc?". Întors la locul său, bărbatul luă mâna soției, zâmbindu-i fermecător. Poate era aniversarea căsătoriei lor, poate sărbătoreau nunta de argint. Erau destul de în vârstă și se priveau încă plini de dragoste.

"Asta îmi doresc și eu", se gândi Bianca. "O dragoste care să dureze o viață, nu doar un an sau doi."

Privirea i se întoarse către pianist, al cărui păr negru ca tăciunele avea o strălucire ciudată în lumina candelabrelor. Oare ochii lui erau la fel de întunecați? Nu știa, nu-i văzuse prea bine chipul.

Simți nevoia să se ridice, să se miște.

– Scuză-mă o clipă, îi spuse lui Peter, îndreptându-se către toaletă.

Înăuntru nu se afla nimeni. Se privi îndelung în oglindă. Era o tânără cu o siluetă delicată, cu părul șaten-auriu și ochi verzi, plini de seriozitate. Nu era o frumusețe, așa cum fusese mama sa, și nici nu avea dezinvoltura lui Lucy, sora ei vitregă; dar nici nu fusese vreodată nemulțumită de felul în care arăta. Era satisfăcută de atuurile sale, de tenul ei perfect și de dinții frumoși și strălucitori, de gâtul lung și de vocea plăcută. Defectele și le accepta cu înțelepciune.

Din fericire, moștenise ochii mamei și talentul Carlei de a se îmbrăca fermecător și elegant în haine ieftine. În această seară, purta o bluză verde pal și o fustă din stofă verde smarald, amândouă cumpărate din magazinele puțin pretențioase din Oxford Street. Dar eșarfa din mătase naturală era creată de o celebră casă de modă italiană, și acest unic accesoriu dădea întregii sale înfățișări un aer de cochetărie, de parcă s-ar fi îmbrăcat de la magazinele din Knightsbridge sau Alicante.

După ce-și împrospătă machiajul și-și trecu mâna prin păr, aranjându-l rapid, rămase o vreme în fața oglinzii, simțind o ciudată senzație de fericire. Se gândi la bărbatul care cânta la pian în restaurant. Oare dacă-l va vedea de aproape se va simți dezamăgită? Oare avea ochii prea mici sau prea apropiați? Sau gura prea mare? Și

chiar dacă văzându-l de aproape avea să-și păstreze părerea, oare atracția va fi reciprocă? Poate că nu era genul lui. Un bărbat viril ca el își dorea poate o femeie mai voluptuoasă...

Când se întoarse în restaurant, pianistul privea clapele, gânditor. Tânăra se opri lângă el, iar el își ridică leneș ochii spre ea. Bianca observă că aveau culoarea mierii. Pe chipul lui puternic bronzat, păreau aproape aurii.

– Ai vrea să cânți ceva pentru mine? întrebă ea.

– Desigur, cu plăcere, dacă știu cântecul...

Vocea lui era puternică, dar joasă. Vorbea fără accent.

– Un bărbat și o femeie.

Deși piesa cerută fusese vreme îndelungată una dintre favoritele ei, în fața privirii lui cercetătoare regretă că nu alesese un titlu mai lipsit de semnificații.

Bărbatul zâmbi, și în ochii lui apăru o licărire aprobatoare.

– Un bărbat și o femeie, repetă Joe, și Bianca simți că niciodată în viața ei – nici măcar alături de Michael – nu trăise mai intens senzația că era femeie și că avea în față un extraordinar exemplar masculin.

Bărbatul adăugă cu simplitate:

– Îl știu, apoi se întoarse către pian.

Bianca murmură câteva cuvinte de mulțumire și se grăbi să se întoarcă la masă. Din fericire, avu la dispoziție câteva minute să-și revină, pentru că, în absența ei, Peter se dusese la rândul lui la toaletă. Personalitatea lui Joe o tulburase. Sau să fi fost vorba de copleșitorul său sex-appeal?

Cât timp se auzi melodia pe care o ceruse, Bianca rămase cu ochii pironiți pe aranjamentul floral din centrul mesei, în timp ce gândurile

sale se întoarseră către chipul bărbatului de la pian și către privirea lui luminoasă.

I se păruse că și el o place. Era posibil să se fi înșelat?

Când muzica încetă, aplaudă, la fel cum făcură și cei doi bătrâni care aniversau începutul iubirii lor. Joe se întoarse către ea, zâmbind. Apoi, în loc să continue cu un alt cântec, se ridică de la pian și se îndreptă spre masa ei.

Mergea cu grația unei pantere.

– Voi lua o pauză de zece minute, zise el. Pot să mă așez lângă tine sau deranjez pe cineva?

– O, deloc, răspunse ea, uimită.

– Mulțumesc, reluă bărbatul, așezându-se pe scaunul de lângă ea și făcând semn chelnerului să vină la masă. Mă numesc Joe Crawford.

Bianca se pregătea să-și spună și ea numele, dar chiar atunci se înapoie la masă Peter.

– Cred că voi doi v-ați cunoscut deja, spuse ea.

Joe se ridică și salută. Chelnerul sosi și comandară fiecare ceva de băut. Peter, care băuse deja jumătate de sticlă de vin în timpul mesei și un coniac la cafea, ceru încă o cafea, de data asta cu lapte. Bianca preferă un pahar de vin, iar Joe comandă o bere. Imaginea soldatului mereu însetat de băuturi tari nu părea să i se potrivească lui Joe.

Când cei doi bărbați se așezară, Bianca simți privirea lui Joe alunecând pe mâna ei stângă, în căutarea verighetei sau a inelului de logodnă. Dar singura podoabă pe care o purta tânăra era un inel mic din argint cu pietre verzi, strecurat pe degetul mic.

Bărbatul părea curios în privința relației dintre ea și Peter. Oare nu interpretase greșit preferința ei muzicală? Faptul că-l invitase să ia loc

putea însemna că tânăra era "liberă". Dar putea ști asta cu siguranță? Ea și Peter erau doar prieteni, sau între ei era ceva mai mult?

– Să știi să cânți la pian e un talent rar în zilele noastre, începu Peter. Cum ai învățat?

– Bunica mi-a predat esențialul, apoi am descoperit că pot să cânt după ureche. Am studiat și la școală, dar nu m-a interesat niciodată să devin un virtuoz.

– Tu știi să cânți la vreun instrument, Bianca? întrebă Peter.

– Îmi place foarte mult muzica, dar n-am nici o înclinație specială.

– Ești englezoaică? interveni Joe.

– Da, nu ți se pare? Sunt un exemplar clasic, glumi ea.

– Pari a fi, dar numele tău e italian și n-am mai întâlnit nici o tânără din Anglia care să se numească Bianca.

– Mama era pe jumătate italiancă, și părinții mei locuiau în Italia când m-am născut. Dar numele de familie nici că putea fi mai englezesc. Mă numesc Dawson. Acum îmi știi tot numele.

Tânăra spera s-o întrebe ce anume făcea în Spania, ca să-i poată explica prezența ei în acest loc și totodată să menționeze în treacăt faptul că Peter era un prieten de familie. Dar bărbatul se întoarse spre Peter și cei doi începură să vorbească despre facilitățile portului, iar Bianca simți că Joe trăsese concluzia greșită despre relația lor. Atracția lor reciprocă dispăruse, trasformându-se într-o amabilă prietenie. Deși o privea din când în când în timpul conversației, ochii lui gălbui nu mai aveau aceeași lucire de atunci când se văzuseră prima oară și venise să se așeze la masa lor. Acum era politicos, dar indiferent, iar ea rămăsese perfect conștientă de apropierea lui. Înfățișarea lui plăcută și silueta perfectă – despre care Bianca presupunea că

reprezintă o consecință a serviciului în Legiune – îl făceau pe Peter, care arăta foarte bine, să pară firav prin comparație.

Joe își bău rapid berea și se ridică:

– Trebuie să mă întorc la muncă. Vreți să cânt ceva pentru voi?

Îi întrebase pe amândoi, dar Peter fu cel care răspunse:

– Ce zici de "Noapte și zi"?

– Desigur, răspunse el și, cu un salut milităresc, își luă rămas-bun.

– Să înțeleg că a cântat deja ceva pentru tine? întrebă Peter, după plecarea pianistului.

– Da.

– Cred că din punctul de vedere al unei femei, Joe pare seducător, dar un pic cam delăsător, nu?

– De spui asta? Când am vorbit despre el mai devreme, ai mărturisit că ți-ai dori ca Mark să aibă curajul lui.

– Într-un fel, da. Dar nu mi-ar plăcea să-l văd pe Mark ducând viața de vagabond în care se complace acest bărbat. E adevărat că se descurcă singur și trăiește din ce câștigă, fără să aștepte bani de la alții, dar Joe pare destul de inteligent pentru a face lucruri mai bune cu viața lui. Cântatul prin baruri îi asigură probabil un venit confortabil, dar nu cred că ar putea să acopere nevoile unei familii.

– Poate nu vrea o familie, poate nu-și dorește nici soție, nici copil. Oamenii nu se mai căsătoresc atât de repede ca altădată.

– Da, așa este. Și nici nu sunt de acord cu cei care o fac, o aprobă Peter. Tinerii trebuie să cunoască mai bine lumea, să trăiască altfel decât am făcut-o eu. Dar asta nu schimbă deloc faptul că tinerețea nu durează la nesfârșit și, mai devreme sau mai târziu, toată lumea trebuie să devină responsabilă.

Probabil se gândise de foarte multe ori la aceste aspecte și acum, având un auditoriu dispus să asculte, voia să prelungească discuția. Vorbea, vorbea... Nu o dată, Lucy îi spusese Biancăi că Peter o plictisește de moarte. Și ea era obosită de aceste prelegeri, dar făcea tot posibilul să nu arate. Să-i asculte discursul era o răsplată măruntă pentru bunătatea lui și pentru ajutorul pe care i-l oferise până acum în tot soiul de probleme.

În timp ce-l asculta ca de atâtea ori, spunând din când în când "da" sau "nu" la momentul potrivit, Bianca privea către locul în care se afla pianul. Observă că un chelner așază un pahar de bere lângă Joe, comandat de către cuplul de bătrâni.

Fără să se întrerupă din cântat, Joe le făcu un semn discret de mulțumire și-i spuse ceva chelnerului. Acesta privi în direcția Biancăi și a lui Peter. Fără să audă întrebarea, Bianca știa că Joe se interesa dacă bărbatul îi cunoștea. În replică, bărbatul ridică din umeri și pe buzele lui citi: "nu i-am mai văzut niciodată". Imediat după aceea, un zâmbet plin de înțelesuri apăru pe buzele chelnerului, ceea ce însemna că, dacă nu poate oferi nici o informație credibilă, putea să facă unele supoziții despre motivele care puteau face o fată să cineze cu un bărbat care nu-i era tată, dar era suficient de bătrân pentru a-i fi.

Pentru câteva clipe se simți atât de stânjenită, încât fu gata-gata să se ridice de pe scaun și să se ducă lângă pian să lămurească problema cu Joe. "Peter nu mi-e nici amant, nici protector, ci un bărbat care-și plânge încă soția și care nu s-ar uita niciodată la o puștoaică." Asta voia să le spună celor doi. Dar apoi se gândi că, dacă Joe era omul care să creadă lucruri atât de rele despre ceilalți fără să aibă nici o dovadă, atunci nu voia să mai aibă de-a face cu el.

Nu mult după aceea părăsiră restaurantul, și Peter o conduse acasă.

Vila ei se afla într-un cartier rezidențial, având astfel avantajul că rămânea protejată de invazia turiștilor. Dar exista și un dezavantaj: transportul era o problemă mare, în special pentru o familie al cărei singur mijloc de deplasare era o motocicletă, folosită doar de Lucy pentru a se duce și a se întoarce de la serviciu.

Dacă Bianca voia să meargă în oraș, avea două posibilități: să folosească autobuzul care făcea curse foarte neregulate, sau să apeleze la bunăvoința motocliștilor, care de multe ori deveneau prea binevoitori. În repetate rânduri, acești vajnici turiști rebeli despre care puteai crede că au trecut de vreme pasiunilor adolescentine o atinseseră ca din greșeală sau încercaseră s-o sărute cu buzele lor mirosind a alcool. Dacă nu era absolut necesar să plece în oraș, Bianca prefera să rămână în cartier. Dar acum, o dată cu sosirea primăverii – deși chiar și iarna provincia Alicante era însorită – se gândea să-și cumpere o bicicletă care să-i ofere libertatea de a se duce oricând voia la mare, unde-i plăcea să înoate mai mult decât în piscina fierbinte a lui Peter.

Casa Mimosa era luminată, dar înăuntru nu se afla nimeni. Mai mult ca sigur, Ben se îmbătase în barul local, iar Lucy se dusese la discotecă.

După ce-și luă rămas-bun de la Peter, Bianca stinse toate luminile din casă. Era obișnuită cu risipa care se făcea în această familie. Știa că lui Ben și fiicei sale economiile de orice fel li se păreau nejustificate. Câteodată, își spunea că sfatul lui Peter de a-i lăsa în plata Domnului și a pleca să-și vadă de viața ei era cât se putea de rezonabil. Dar

întotdeauna, două motive o rețineau: primul, că mama ei o implorase să rămână alături de Lucy până când fata avea să devină mai responsabilă; al doilea, că, precum mama ei, Bianca iubea Spania și se simțea aici mai bine decât acasă. Măreția munților, dealurile cu viță-de-vie și pomi fructiferi, piețele aglomerate și înmiresmate, animația orașelor și prietenia oamenilor constituiau pentru ea un mediu ideal de viață, liniștit și fericit.

De ce după șase ani de singurătate Carla se măritase cu Ben Hollis, rămăsese un mister pentru Bianca. Probabil din pricină că amândoi erau artiști. Dar talentul lor nu semăna deloc. Carla era o pictoriță foarte talentată, ale cărei creații erau cumpărate cu bani grei în galeriile londoneze, iar Ben un meșter care picta peisaje spaniole și le vindea în târgurile locale. Acest semn nu fusese singurul după care ghicise Bianca faptul că mariajul lor va fi un eșec răsunător. Carla n-a vrut s-o recunoască niciodată, dar această căsătorie nu fusese tocmai o uniune fericită. Loialitatea și curajul fuseseră calitățile ei de bază, la fel ca simțul umorului. Râsul ei îi lipsea mult fetei, pentru că nici Lucy, nici Ben, și nici măcar Peter nu puteau pricepe genul lor de glume. În schimb, Joe Crawford părea că le-ar fi putut înțelege.

Gândindu-se la el, în timp ce aștepta lungită în pat să audă zgomotul pașilor lui Ben pe scări – lucru care o asigura că nu pățise nimic nici de această dată – Bianca își dădu seama că nu trebuia să-și concentreze atenția asupra unui bărbat care n-ar fi făcut decât să-i complice și mai mult viața. Probabil că n-avea să-l revadă niciodată. Data viitoare când Peter o va duce la El Delfin, Joe va fi probabil de mult plecat. Se hotărî să-l alunge definitiv din gândurile sale.

Capitolul 2

Nu departe de Casa Mimosa și de vila lui Peter, Bellavista, se afla un munte cu piscuri înalte și cărări abrupte, străbătute de păstori. Bianca începuse să le cunoască chiar de la venirea ei în Spania, când era doar o adolescentă.

Vara era prea cald pentru plimbări lungi, dar primăvara și iarna se echipa corespunzător și începea urcarea anevoioasă până la locul ei preferat – o cabană părăsită.

În ultima excursie întreprinsă se întâmplă accidentul. De obicei, era sigură pe propriile picioare. Dar de data asta, ceva se întâmplă. Abia începuse coborârea, când călcă pe o piatră care alunecă și tânăra căzu cu un strigăt de durere și mirare. Își scrântise glezna. După primul șoc, își veni în fire și luă măsurile necesare. Își îmbibă eșarfa în apă rece și o legă în jurul gleznei, sperând că va putea să facă singură drumul până acasă. Își dădu repede seama că încercarea era sortită eșecului și, ca ghinionul să fie complet, locul în care căzuse se afla departe de cărările de obicei circulate. Chiar dacă ar fi strigat după

ajutor și ar fi fost auzită, nu-și putea preciza clar poziția, pentru că ecoul o făcea să pară mai departe decât era de fapt.

– O, la dracu! exclamă ea.

Spre deosebire de Lucy, care credea că e foarte elegant să strecoare câte o expresie vulgară în discuții, Bianca era mult mai rezervată. Se întreba chiar dacă există pe lume și alți bărbați care, ca tatăl ei, să nu înjure niciodată. Michael nu era deloc moderat în limbaj și părea să nu observe că anumite expresii folosite în fața ei o jigneau. Aceasta fusese una dintre marile diferențe dintre personalitățile lor. La început, păreau simple vulgarități inofensive, dar mai târziu Bianca își dădu seama că însemnau o lipsă de înțelegere a nevoilor ei, lucru care desigur n-ar fi putut să ducă la o căsnicie armonioasă. În adâncul sufletului ei, era o fată de modă veche, care-și dorea un bărbat cavaler. Simțea nevoia de protecție și apreciere. Nu-și dorea egalitate, voia ca ea și soțul ei să fie complementari.

Undeva, departe, auzi pe cineva fluierând. Nu era un păstor, pentru că fluieratul lui nu era însoțit de sunetul talăngilor. Era cineva care folosea cărările pentru turme ca să scurteze drumul spre oraș. Ușurată, așteptă ca acel cineva să-și facă apariția.

Se dovedi că era persoana ideală – Joe Crawford. Și totuși, ușurarea pe care-o simți la vederea lui era întunecată de un sentiment de neplăcere. În timpul care trecuse de la întâlnirea lor inițială, încercase din răsputeri să-l uite, dar fără succes. O a doua întâlnire i-ar fi făcut hotărârea și mai greu de pus în aplicare.

La vederea ei, bărbatul se opri din fluierat și-i zâmbi așa cum îi zâmbise prima dată, înainte ca prezența lui Peter să-i schimbe atitudinea.

– Bună ziua, zise el. Urci sau cobori?

– Voiam să cobor, dar am căzut și mă doare rău glezna. Mi-am scrântit-o... Îmi pare rău că te încurc, dar crezi că ai putea să mă ajuți?

– Desigur. Dă-mi voie să mă uit.

Mâinile lui erau puternice, dar delicate.

– Ah! șopti el.

Bianca pricepu că expresia însemna de fapt "sărmana de tine", ceea ce o făcu să se teamă că rana era mai gravă decât își închipuise.

– O să te cam doară, continuă el. Poate piciorul e rupt și va fi necesară o targă. Dacă nu, am să te ajut să cobori, deși va fi destul de inconfortabil.

Durerea îi era însă anesteziată de prezența lui. Era îmbrăcat într-o cămașă strâmtă, vârâtă neglijent în blugii strânși cu o curea din piele ornamentată cu monede vechi spaniole. În cei doi ani care trecuseră de la părăsirea Legiunii, nu-și pierduse deloc forma.

– A, nu-i decât o entorsă, dar gravă. Nu vei putea merge o vreme.

O privi cu ochii lui inteligenți, în care se strecură o expresie ironică și continuă:

– Ei, dacă ai cumva impresia că am să te car până jos în brațe, ca-n filme, mă tem că trebuie să te dezamăgesc.

Apoi scoase din buzunar o sticluță plată îmbrăcată în piele și i-o oferi cu un gest galant.

– Ce-i asta? întrebă Bianca.

– Coniac. Poate că nu-i băutura ta preferată, dar te va ajuta să suporți durerea.

– Nu-mi place coniacul.

– Dacă ai fi prietena mea, ai învăța să-ți placă.

Există momente când un pahar de coniac reprezintă încheierea perfectă.

Probabil se gândea la clipele de dragoste, își spuse ea, perplexă. Și fu uimită de faptul că imediat în minte îi veni imaginea ei stând întinsă pe pat, cu capul așezat pe umărul lui, în timp de vorbeau despre crearea unui pahar de coniac cu o formă mai practică.

Această viziune intimă a ei alături de Joe – până la urmă un străin – o făcu să roșească din cap până-n picioare. În încercarea de a-și ascunde rușinea, îi smulse bărbatului sticla din mână și luă o gură din lichidul tare.

– Ușor, doar nu vrei să te îmbeți, zise el, luându-i sticla și punând la loc dopul. Am transpirat, adăugă el, mai bine mi-aș pune pulovărul.

O luă în cârcă și începură coborârea. Drumul era anevoios. Poziția picioarelor nu era deloc confortabilă și glezna o durea îngrozitor. Dar nu aceste trecătoare neplăceri avea să și le amintească, ci mirosul bărbatului, trupul său solid, părul lui negru.

La capătul cărării începea drumul asfaltat.

– Și acum, abordarea hollywoodiană, glumi Joe, luându-o în brațe ca pe o mireasă gata să treacă pragul.

După câțiva metri, Joe reluă:

– Pot să spun că te admir. Știi să suporți bine durerea. Sunt sigur că drumul a fost îngrozitor, dar nu te-ai plâns nici o clipă.

– O, ar fi putut fi și mai rău, răspunse ea, satisfăcută de lauda lui. Ce noroc că ai trecut de acolo. Aș fi putut rămâne pe munte multă vreme.

– N-ai un fluier? Ar trebui să ai! Oricine se duce singur în locuri periculoase ar trebui să ia un fluier. E mai util decât să strigi după ajutor.

– Da, presupun că așa e, dar nu m-am gândit la asta. O să-mi cumpăr, deși suntem la finalul sezonului de drumeții.

– Și vara ce faci? Înoți? Joci tenis? Mergi cu barca?

– Înot, de obicei. Nu joc tenis, nici nu navighez. N-am fost niciodată pe mare la bordul unui iaht.

– Pentru mine, e cea mai mare plăcere. Mă ajută să scap de mulțimea gălăgioasă de la țărm. Pe unde trebuie s-o luăm? Văd o răscruce.

– La stânga, răspunse ea, întrebându-se dacă Ben se afla acasă.

Nu-i păsa dacă aveau să-l găsească beat. Nu era vina ei că avea un astfel de om ca tată vitreg. Dar se temea oarecum de întâlnirea lui cu Joe și de faptul că-l putea lua în râs. Ben avea destule glume maliționase. Dacă ar fi ghicit sentimentele Biancăi pentru el, ar fi începu iar tirada de glume nesărate. La fel și Lucy, căreia-i făcea plăcere să-și tachineze sora vitregă. N-o plăcuse niciodată pe Carla, dar nu îndrăznise să se poarte necuviincios cu ea, pentru că tatăl ei n-ar fi suportat o asemenea atitudine. Își iubise mult soția, în felul lui. Dar Lucy n-avea nici o interdicție în ceea ce o privea pe Bianca și Ben îi lua întotdeauna apărarea în fața surorii vitrege.

Dar chiar dacă nu exista posibilitatea unei întâlniri cu Ben, o altă problemă se ivise la orizont. Pe când se apropiau de Bellavista, îl văzu pe Peter îndreptându-se spre casă în Mercedesul lui argintiu. Se opri în fața garajului și ieși din mașină, privind îngrijorat către cei doi.

– Nu-i decât o entorsă, Peter, zise tânăra, văzându-l că se apropie în grabă de ei.

– Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? Poți să o lași pe mâna mea, începu Peter, întinzând brațele s-o preia.

– Nu-i deloc ușoară, replică Joe și, chiar dacă intenția lui nu fusese aceea de a-i pune la îndoială forța, Bianca știa că prietenul ei mai în vârstă asta pricepuse.

Peter roși și replică scurt:

– Ad-o imediat în casă. Voi chema un doctor.

Vila Bellavista era una dintre puținele reședințe engleze care dispuneau de telefon, pentru că stăpânul casei trebuia să comunice des cu brokerii din Londra.

Bianca deschise gura să protesteze, dar fu oprită de Joe, care răspunse:

– Oh, nu cred că e nevoie. Dar dacă ai o trusă de prim-ajutor, o pansez eu.

– Te pricepi? replică el, tăios.

– Destul de bine, chiar și în cazuri mai grave.

Și înainte ca Bianca să apuce să-și spună părerea, Joe începu să urce scările locuinței.

– Du-te în casă și întreab-o pe Juanita de trusă, ordonă Peter. Știe unde e.

Vorbise cu el de parcă i-ar fi fost sclav. Bianca nu putea pricepe atitudinea lui Peter vizavi de Joe. Doar omul nu-i făcuse nimic.

Văzu că bărbatul îl privește pe Peter ironic, dar fără să spună nimic.

– Peter, nu ți se pare că ai vorbit cam... nepotrivit? sugeră ea, când Joe plecă în căutarea trusei.

– Nu-mi place personajul, răspunse el. E prea mândru de el.

– Mândru? repetă Bianca, uimită. Sigur pe sine, poate, dar nu orgolios. Parcă înainte îl plăceai.

– Acum, nu-mi mai place. Ce naiba căutai pe munte cu el?

Nu crezi că e riscant să te aventurezi atât de departe cu un bărbat pe care nu-l cunoști? Cine știe ce se poate întâmpla...

Ura din tonul lui o uimi. Nu-l mai auzise vorbind niciodată de rău pe nimeni. Întotdeauna crezuse că Peter e un tip excesiv de tolerant.

– Nu am plecat pe munte cu el. Ne-am întâlnit acolo. Din fericire pentru mine, a apărut tocmai la timp ca să mă salveze. Nu pricep de ce ai început dintr-o dată să-l disprețuiești atât de mult. Dacă ai auzit ceva rău despre el, pot să te asigur că e vorba de o bârfă nefondată. Știi foarte bine cum vorbesc oamenii. Le place să denigreze.

– Nu e vorba de ce am auzit. Instinctul meu îmi spune că nu-i de încredere. Pentru o tânără de vârsta ta, ești foarte credulă, Bianca. Ești atât de inocentă, de copilăroasă. Am văzut reacția ta când cineva îți spune vreo glumă de prost gust sau când vreun bețiv încearcă să te atingă.

– Și ce legătură au toate astea cu Joe?

– Dacă a făcut o pasiune pentru tine, va fi greu să te descurci, să-l ții la distanță. Nu încape îndoială că a avut parte în cariera lui de femei destul de promiscue. Poate chiar mai rău.

– Peter! îl întrerupse ea, scandalizată.

– Vezi? Ești șocată! Nici măcar nu ți-a trecut prin cap că un bărbat care a trăit în condiții atât de dure ca cele din Legiune nu poate fi asaltat de femei de bună calitate.

– Nu, nu mi-a trecut, admise Bianca, indignată. Nu când bărbatul este ca Joe, galant, sensibil și educat.

– Educația lui poate fi doar de fațadă.

Poate fi un tip suspect, un criminal. Majoritatea criminalilor sunt seducători... ca un diavol.

– Sugerezi cumva că Joe... începu ea, dar se întrerupse repede, înțelegând că reacția lui Peter putea fi pusă pe seama unei căderi nervoase, o posibilă manifestare târzie a durerii pentru pierderea soției.

Își puse mâna pe brațul lui și șopti:

– Peter, poate că ai dreptate, dar nu trebuie să-ți mai faci griji. O fost o întâlnire norocoasă, date fiind circumstanțele.

– Poate că acum grija mea a fost exagerată, dar să știi că trebuie să existe cineva care să aibă grijă de tine. Ești destul de necăjită, cu Ben și cu Lucy. De ce trebuie să vezi de ei ca de niște copii? Las-o pe Lucy să-l ajute pe Ben, și pe mine să am grijă de tine. Știu că nu mă iubești, dar ne înțelegem bine și ăsta e cel mai important lucru într-o căsnicie!

– Căsnicie? repetă Bianca.

Acum înțelegea de ce prezența lui Joe îl enervase atât de tare. Era pur și simplu gelos! Ideea că Peter voia s-o ia de nevastă era la fel de șocantă ca și cum ar fi anunțat că vrea să se însoare cu Juanita, menajera.

– Îmi pare rău că vă întrerup, dar trebuie să-i pun bandajul Biancăi. Vă puteți da la o parte, domnule Lincoln?

Peter se ridică, stânjenit.

Mișcările lui Joe erau foarte agile, și Bianca nu simțea deloc durere sau disconfort. În schimb, era foarte tulburată de discuția la care Joe fusese părtaș în ultima ei parte. Simțea nevoia să-i mărturisească bărbatului că propunerea lui Peter venise din senin și că nu făcuse sau spusese nimic care să încurajeze această atitudine. Era la fel de uimită ca și el.

Dar atâta vreme cât Peter era de față, nu putea decât să tacă.

Joe o privi o singură dată, și-și dădu seama din expresia lui că bătălia era pierdută. Bărbatul credea că propunerea lui Peter era acceptată, astfel că făcu în așa fel încât să-i lase singuri.

– Gata, zise el, ridicându-se. Acum, trebuie să plec. La revedere.

– Mulțumesc... mulțumesc foarte mult.

El ridică din umeri și zise cu indiferență:

– N-ai pentru ce.

– Înainte să pleci, vrei să mai faci ceva pentru mine? întrebă tânăra.

– Ce anume?

Bianca nu știa cât de mult auzise. Dacă sosise doar la propunerea lui Peter și nu aflase despre Ben și Lucy, putea trage concluzia că ea era deja parte din familia lui.

– Sunt foarte obosită, și aș vrea să mă duc acasă. E foarte aproape și te-aș ruga să mă duci până acolo.

– Asta va putea face foarte bine domnul Lincoln în locul meu, replică Joe.

Plecă, lăsând-o foarte necăjită. N-avea chef să mai audă o dată cererea lui Peter.

Spre marea ei ușurare, Peter părea să-și fi venit în fire. După plecarea rivalului, bărbatul se apropie de ea și-i spuse:

– Îmi pare rău, Bianca. Am ales un moment foarte nepotrivit pentru a-ți spune ce simt pentru tine. Piciorul te doare și ești probabil în stare de șoc. Ar trebui să te odihnești. Te duc acasă îndată.

Ultima oară când îl zări pe Joe, fu atunci când Mercedesul lui Peter opri în fața Casei Mimosa. Bianca îi zâmbi, dar primi în schimb un rânjet sardonic.

***

A doua zi, Peter își repetă propunerea. Dacă până în acel moment Bianca se simțea perfect capabilă de un refuz diplomatic, la auzul noii cereri se pierdu. Mai mult, Peter nu acceptă un refuz definitiv și-i ceru să se mai gândească. Dar când Peter încercă s-o sărute pe buze – nici măcar pasional, ci timid – tânăra își dădu seama că, deși îl considera un prieten de nădejde, perspectiva de a fi iubita lui era absolut respingătoare.

Faptul că-i putea oferi o viață luxoasă nu însemna nimic pentru ea. De modă veche în unele chestiuni, dar modernă în altele, Bianca nu credea că mariajul era o metodă de îmbogățire.

După terminarea școlii, tânăra făcuse un curs de calculatoare, fără să se gândească la ce-i va folosi. Apoi, descoperise că munca în cercetare o pasiona cu adevărat. Timp de trei, ani lucrase ca asistentă a unui genealogist.

Așa îl întâlnise pe Michael Leigh. El făcea documentarea pentru niște emisiuni științifice de televiziune, dar visa să ajungă în timp un scriitor de biografii. În momentul întâlnirii, atracția fizică dintre ei, și faptul că amândoi se ocupau cu același lucru, o făcuseră să interpreze greșit natura sentimentelor sale, crezând din toată inima că-l iubește.

Faptul că bărbatul alesese o slujbă atât de nesigură, fusese pentru Bianca la fel de irelevant ca și acela că Peter era bogat. Era obișnuită să se întrețină singură și ar fi fost fericită să continue relația. Nu-i

ceruse nimic, decât dragoste și eventual căsătoria. Și asta nu pentru că se gândise la importanța mariajului pentru bugetul ei, ci pentru că astfel putea întări legătura care exista între ei.

Pentru ea, dragostea însemna o dăruire totală și fără rezerve. Nu putea trăi alături de un om doar ca să testeze relația.

– Dacă nu ești foarte sigur acum, la început, Michael, atunci nu vei fi niciodată sigur, îi spusese ea. N-am nevoie de un partener experimentat, ci de un bărbat care să-mi stea alături la bine și la rău. Dacă nu crezi în aceleași lucruri, ar fi mai bine să ne spunem adio.

Dar n-o făcuseră. Impasul continuase până când sosise telegrama de la Ben, care o chema de urgență în Spania. Îmbrățișarea de adio a lui Michael o făcuse să creadă că absența ei îi va dovedi bărbatului c-o iubește. În loc de asta însă, după șase săptămâni primise o scrisoare în care i se comunica scurt că logodnicul ei își găsise pe altcineva.

Acum, privind în urmă, își dădea seama că Michael avusese dreptate să n-o ceară de soție. Între ei nu existase dragoste, iar căsătoria ar fi fost o greșeală.

***

Trecu o lună de la accidentul ei. Deși, pe lângă problemele de acasă cu Ben și Lucy, mai exista și neplăcuta posibilitate a rediscutării cererii în căsătorie, Bianca avea timp să se bucure de frumoasa vreme de vară. Îi plăcea să meargă pe bicicletă în excursii lungi și să înoate

în mare. La piscina lui Peter făcea vizite din ce în ce mai rare și refuza adesea invitațiile sale în oraș.

Deși Ben nu făcea caz de întârzierile nepermise ale copilei sale după miezul nopții, și Bianca n-avea un cuvânt de spus, știa că nu era deloc înțelept ca o fată de șaptesprezece ani să rămână în oraș atât de târziu și să depindă astfel de străinii care o conduceau acasă. Până acum, nimic neplăcut nu i se întâmplase, dar cu hainele și machiajul pe care Lucy le folosea, era foarte posibil ca un astfel de eveniment să se ivească.

Într-o noapte, în timp de Bianca citea în pat, auzi o mașină oprind în fața casei și multă gălăgie afară. Apoi, pașii lui Lucy se auziră pe hol, iar mașina plecă în trombă.

Nu era foarte târziu – trecuse puțin de miezul nopții – dar Bianca avu sentimentul că se petrecuse ceva nefiresc și înspăimântător.

Se dădu jos din pat și se îndreptă spre camera surorii sale. O găsi plângând.

– Lucy, draga mea, ce s-a întâmplat?

La vederea suferinței surorii ei vitrege, Bianca uită toate diferendele dintre ele și se simți invadată de un sentiment de compasiune.

În fond, sărmana copilă era rezultatul unui mariaj distrus, iar tatăl ei era un model foarte puțin recomandabil pentru un adolescent. Era încă foarte tânără și avea șanse să se îndrepte.

La început, povestea surorii fu foarte incoerentă și Bianca nu pricepu mare lucru din cele întâmplate. Dar, cu răbdare, tânăra putu să-și facă o imagine a neplăcutei aventuri. Pe drumul către casă, însoțitorul fetei oprise într-un loc necirculat și încercase s-o sărute.

Lucy se luptase și reușise să scape, dar fusese foarte norocoasă că bărbatul n-o violase.

Fata adormise deja când Bianca o lăsă singură în cameră, dar sora mai mare încercă în zadar să pună geană pe geană în acea noapte. Putea doar să spere că experiența traumatizantă prin care trecuse avea să-i fie învățătură de minte pe viitor. Dacă Ben ar fi fost un părinte bun, i-ar fi povestit tot și l-ar fi lăsat să se descurce cu bărbatul respectiv. Nu știa încă identitatea lui, și poate nici Lucy n-o cunoștea. Putea să nu fie unul dintre clienții obișnuiți ai discotecilor, ci un tip nou în peisaj – chiar un bărbat care trecea pur și simplu prin zonă.

Dar oricine ar fi fost, Bianca se îndoia că Ben va avea curajul să se pună cu el, asta în cazul în care ar fi făcut față unei conversații în spaniolă, limbă pe care Ben nu și-o însușise nici după atâția ani de conviețuire cu localnicii.

Dimineață, Lucy se plânse de dureri de cap, și Bianca pricepu că alcoolul avea o mare parte de vină pentru cele întâmplate.

– Lucy, bărbatul acela a fost un spaniol sau un străin? Oricine ar fi fost, nu poate scăpa atât de ușor. Nu cred că o plângere oficială ar putea face mare lucru, și în plus te va pune într-o poziție umilitoare. În schimb, dacă e tânăr, putem discuta cu părinții săi.

Lucy ezită o clipă, apoi spuse:

– Era un englez, care n-are familie.

– Un vagabond?

– Nu, locuiește într-o barcă și cântă la pian în El Delfin.

– Cum? Nu pot să cred!

– Doar nu-l cunoști?

Bianca răspunse evaziv:

– Nu... nu chiar. Dar am discutat cu el. Îl știa pe Peter și l-am văzut la restaurant. Părea un bărbat foarte... ambail.

– Ei bine, nu-i deloc așa, răspunse Lucy furioasă. E o bestie... un porc... Nu-l pot suferi. Nu vreau să vorbesc despre el, nici să-l mai văd vreodată în viață.

Bianca se întoarse în bucătărie. Privea pe geam fără să vadă. Se simțea de parcă ar fi fost pălmuită. Acel Joe Crawford care rămăsese în mintea ei ca un cavaler desăvârșit fusese bărbatul care o făcuse pe Lucy să plângă!

Peter nu va fi deloc surprins. O avertizase că Joe era tipul de bărbat ale cărui instincte puteau scăpa de sub control. Crezuse atunci că toate aceste vorbe erau pricinuite de gelozie, dar iată că nu era așa. Poate că judecata ei fusese întunecată de sentimentele pentru Joe.

Se simțea dezamăgită și furioasă. Bianca își pierdea foarte rar cumpătul, și asta numai când sărea în ajutorul cuiva, dar când mânia ei se dezlănțuia, ardea cu flăcări mari, greu de stins.

După o jumătate de oră, se urcă pe motocicleta lui Lucy și plecă în căutarea lui Joe Crawford.

Capitolul 3

Prea agitată pentru a reține detalii, Bianca uitase că Peter îi spusese locul bărcii lui Joe.

Astfel, neștiind numele locuinței sale temporare, când ajunse în port întrebă o femeie care se plimba pe puntea unei ambarcațiuni olandeze:

– Scuze, puteți să-mi spuneți unde găsesc barca lui Joe Crawford?

– Da, sigur. Se află la capătul cheiului.

Se numește La Libertad.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

Bianca se urcă din nou pe motocicletă și începu să caute numele bărcii. În sfârșit, o descoperi. Nu era ancorată în apropierea cheiului, ci puțin mai departe, la câteva sute de metri în larg. Ușa care ducea în spațiul dintre cele două punți era deschisă, dar înăuntru, nici urmă de proprietar.

– Domnule Crawford! strigă ea, cu mâinile căuș la gură.

După câteva minute, apăru într-adevăr Joe, îmbrăcat doar în pantaloni și părând mai bronzat ca niciodată.

– Ah, Bianca! zise el.

Pentru prima dată, Bianca realiză că atunci când o condusese acasă pe Lucy, bărbatul recunoscuse casa. Probabil de aceea plecase atât de repede.

– Vreau să vorbesc ceva cu tine, spuse tânăra.

Joe era în picioarele goale. Se dădu la o parte ca să-i facă loc să intre, apoi începu să coboare. Dar Bianca nu-l urmă.

– Ești invitata mea, insistă Joe, uitându-se în sus către ea.

– Dacă nu te superi, aș prefera să discutăm de aici.

– Cum dorești, hotărî el, urcând înapoi. Presupun că nu-i o vizită de curtoazie.

– Deloc.

– Cu ce te pot ajuta?

– Te-ai îmbătat azi-noapte? începu ea. Sau ești chiar atât de insensibil încât ceea ce i-ai făcut surorii mele nu te jenează defel?

– A, era sora ta? Ce ți-a spus că i-aș fi făcut?

– Nu mi-a spus mare lucru, răspunse Bianca. Era prea speriată. Voiam doar să te anunț că, dacă mai îndrăznești așa ceva, vom face plângere la poliție. De fapt, dacă asta nu însemna s-o umilim pe Lucy, tata s-ar fi dus deja la poliție și probabil că acum erai deja plecat din țara asta. Nu sunt foarte îngăduitori cu mitocanii, în special dacă sunt străini.

– Așa e, admise el. De aceea, tatăl tău trebuie să se gândească foarte bine înainte de a acuza pe cineva. El e cu adevărat un străin, nu eu. Am servit ani buni în Legiune, și sunt sigur că autoritățile îmi vor

da crezare mie, și nu unei puștoaice iresponsabile care-și petrece timpul prin discoteci și baruri, și se poartă așa cum nici un părinte spaniol nu i-ar permite.

Bianca roși, neputând nega adevărul spuselor lui. Comportamentul lui Lucy făcea impresie proastă. Tânăra era gata să-i replice că, deși atitudinea surorii ei era discutabilă, asta nu scuza atacul lui, dar Joe urmă:

– Spui că nu ți-a împărtășit prea multe... și totuși, trebuie să fi zis ceva. De ce anume sunt acuzat?

– Mi-a spus că ai oprit mașina în câmp și... te-ai comportat ca ultima brută.

– Deci așa... Și ea ce-a făcut? replică el calm. Și-a apărat onoarea? Sau a fost prea înspăimântată pentru a se lupta?

– Nu... știu. Din câte mi-a spus, ți-ai revenit până la urmă.

– Înțeleg. Și tu o crezi? Ți se pare plauzibil să atac o adolescentă?

Privindu-l, i se păru deodată cel mai puțin credibil lucru din lume ca un bărbat ca el, înalt, atrăgător, sigur pe sine și disciplinat, să abuzeze de iresponsabilitatea unei tinere sau măcar să fie atras de acest gen de feminitate. De fapt, i se părea mai probabil ca el să respingă avansurile nedorite ale nevestelor singure și ale femeilor disperate după dragoste.

Totuși, nu renunță și spuse, indiferentă:

– Faptul că te-am văzut de două ori nu înseamnă că te cunosc. Poate ai băut prea mult... De ce ar minți Lucy?

– Poate ca să se răzbune pentru că a fost liniștită la timp. O femeie refuzată e foarte furioasă, iar sora ta și-a încercat în zadar pe mine farmecele, multă vreme. Aseară, a fost luată cu mașina de un individ

foarte neplăcut, care probabil că i-a turnat gin în cola, judecând după starea în care era când am intervenit eu și am adus-o acasă. E adevărat că am oprit mașina, dar nu în câmp, și n-am făcut altceva decât să-i fac morală. După aceea, a dormit tot drumul spre casă. Poate ar fi trebuit să vin și să discut cu tine, dar mașina era împrumutată, și la El Delfin nu sunt plătit să aduc acasă adolescente bete.

Se opri o clipă, apoi reluă cu indiferență:

– Mă poți crede sau nu, dar există trei martori care pot relata ce s-a întâmplat înainte de a interveni eu, martori care n-au simțit deloc nevoia de a fi atât de grijulii ca mine. Toți păreau să creadă că experiența n-ar fi fost pentru ea una nouă.

Bianca tăcu. Pricepea că ce-i spusese Joe era adevărat și-i era rușine că tăbărâse pe el cu acuzațiile, fără să aibă o dovadă clară. Lucy nu era neapărat o mincinoasă, dar avea multe slăbiciuni pe care o minciună le-ar fi putut acoperi.

Înainte să poată găsi scuzele potrivite, Joe reluă:

– Deci, mă credeai un vânător de adolescente? Departe de adevăr... Deși prietenele mele au jumătate din vârsta bărbaților pe care tu îi preferi, sunt cu mult mai mari decât surioara ta. Sunt femei ca tine...

Fără să-i pese de oamenii care puteau fi martori la scenă, Joe se apropie de ea, o luă de mână și o sărută.

Fu un sărut scurt, și totuși, o făcu să se simtă fericită. Buzele lui erau moi și miroaseau vag a mentă.

Reacțiile ei nu fură îndeajuns de rapide pentru a respinge îmbrățișarea neașteptată. Fusese aproape un atac. Nu numai asupra simțurilor ei, ci asupra intimității sale, de parcă Joe ar fi intrat în

contact cu secreta personalitate a Biancăi – sălbatică, primitivă... Michael nu reușise niciodată așa ceva.

Își dădu seama într-o clipă că puterea lui Joe Crawford o putea face să-și piardă controlul și să atingă o zonă nebănuită a sensibilității ei, care exista probabil în toate femeile, dar fără ca acestea să știe.

– Cum îndrănești? exclamă ea, după ce fu eliberată.

Era partea civilizată a Biancăi, care ajunsese să se revolte, nu cea secretă, care se bucurase îndelung de acest sărut.

– În spații mai private, îndrăznesc chiar mai mult decât atât.

Ochii lui de culoarea mierii zâmbiră.

– Nu-mi spune că nu ți-a plăcut mai mult decât săruturile bătrânelului tău. E prea în vârstă pentru tine, știi asta, nu? Să te plimbi în Mercedes și să înoți în piscina lui de lux nu vor putea compensa diferența mare dintre voi. Ai nevoie de un tip tânăr, care să te mențină în formă.

– Peter Lincoln nu e prietenul meu! El și fosta lui soție au fost prietenii mamei. Sheila Lincoln a murit într-un accident de mașină. Peter a iubit-o foarte mult. Singurul motiv pentru care m-a cerut în căsătorie în seara aia este faptul că se simte foarte singur și știe că sunt nefericită.

– Crezi? Eu presupun că te-a cerut pentru că, atunci când te-a văzut în brațele mele, și-a dat seama că tânjea după tine. Dar nu-i decât dorință, crede-mă. Nu te lua după prostiile pe care ți le toarnă, "uite câte avem în comun" și alte nimicuri. În afara cazului în care sunt tată și fiică, un bărbat de vârsta lui și o tânără ca tine n-au nimic în comun. Nu vrea decât o companie... fizică, iar tu îți dorești o viață luxoasă.

– Da? exclamă ea, indignată. Și atunci, de ce l-am refuzat pe Peter? Dacă îmi place luxul, îl pot câștiga și cu mâinile mele. Cât despre acuzația că vorbele lui exprimau mai mult dorința, nu e bine să judeci pe alții după tine, domnule Crawford. Poate că tu nu vezi decât partenere sexuale în jurul tău, dar există bărbați care înțeleg altfel o relație.

– O, da, sigur, admise el. Și eu ar trebui să fac la fel. Dar chiar și relațiile profunde se bazează pe atracție. În acest moment, mi-ar plăcea să fac dragoste cu tine și, chiar dacă tu nu vei fi de acord, sunt sigur că asta îți dorești. Dacă ne putem înțelege și în alte moduri, rămâne o chestiune deschisă. De ce să nu începem prin a testa terenul? Hai la bord, vom bea o cafea. Sau, dacă ți-e frică să rămâi singură cu mine, vom merge pe plajă, la un bar.

– Nu mai sunt supărată pe tine, dar n-am venit aici să stau la o cafea.

– Nu? Înțeleg! Ai venit să mă acuzi de atac și iată-te atacată la rândul tău. Până acum n-am cunoscut nici o femeie care să se supere din pricina unui tratament puțin mai dur, iar tu – adăugă el, privind-o cu subînțeles – nu pari din porțelan. Nu cred că te spargi ușor.

– Trebuie să mă duc la piață, răspunse tânăra, îndreptându-se spre motocicletă.

El o urmă, insistând:

– Dacă astăzi ești ocupată, ce-ai zice s-o lăsăm pe mâine?

– Mâine, nu voi mai avea motocicleta. E a lui Lucy, o folosește ca să se ducă la muncă.

– Atunci, voi veni eu să te iau. M-am ținut deoparte cât timp am crezut că ești cu Lincoln, dar dacă nu sunteți amanți...

– Nu cred că ar trebui să ne vedem. De fapt, ca să fiu sinceră, nu sunt deloc disponibilă. Viața mea e foarte complicată și nu vreau să dau peste noi probleme.

– Draga mea, doar nu vrei să-mi spui că nu te implici într-o relație decât dacă bărbatul îți declară de la bun început că are intenții onorabile, răspunse Joe, ridicând din sprâncene.

– Nu, nu fi absurd! Dar nici nu mă dau în vânt după bărbați care arată că singurul lor obiectiv este... patul.

– Dar obiectivul se poate schimba. Acum, știu foarte clar că vreau să fac dragoste cu tine. Dacă-mi dai șansa de a afla dacă e bine sau nu, poate că ajung să-mi doresc mai multe...

Bianca nu mai întâlnise pe nimeni mai enervant decât el. Și totuși, tânăra era conștientă că vorbele lui exprimau ceea ce mulți bărbați gândeau, dar nu spuneau. Nu duritatea lui o stânjenea, ci propria vulnerabilitate.

– Mă tem că am deja planuri pentru mâine. Poate altă dată.

– Cu siguranță. Adios.

Bianca plecă, aproape regretând că refuzase propunerea lui, și în același timp fericită că reușise să învingă fascinația pe care o simțea în preajma lui.

La întoarcerea acasă, o găsi pe Lucy întinsă pe șezlong, îmbrăcată într-un minuscul slip stacojiu.

Se părea că-și revenise din trauma de aseară și-și întâmpină sora cu un leneș salut, urmat de:

– Ai adus de mâncare? Mor de foame!

– De ce nu ți-ai pregătit ceva? Patul ți l-ai făcut?

– Nu, încă nu. De ce?

– Pentru că nu vreau să fiu nevoită să-l fac eu.

– Pari supărată, comentă Lucy, urmând-o în bucătărie.

– E mai mult de atât. Sunt nervoasă pe tine. Nu-ți dai seama că e foarte rău să spui minciuni atât de oribile despre oameni, așa cum ai spus despre Joe Crawford? Cum ai putut să faci așa ceva? Trebuie să mulțumești Cerului că a fost atât de bun încât să te aducă acasă înainte să te faci de rușine. Să mă convingi că el a fost personajul rău din poveste reprezintă un lucru cât se poate de urât.

– Doar nu te-ai dus să-i spui? exclamă Lucy, alarmată și enervată în același timp.

– Bineînțeles că m-am dus. Trebuia să fac ceva. M-am simțit responsabilă.

– Nu te mai agita. Pot să-mi port și singură de grijă, răspunse fata, resemnată.

– Seara trecută ai demosntrat foarte clar că nu-i deloc adevărat. Joe mi-a spus că te-ai urcat în mașina unui individ foarte dubios.

– Unii oameni ți-ar spune că Joe Crawford nu-i un sfânt. A fost în Legiunea Spaniolă, care e plină de caractere dubioase, și n-a cumpărat barca aia cu banii câștigați din barurile unde face pe pianistul. Probabil că s-a îmbogățit din vânzarea de droguri.

– Nu cred că zvonul ăsta are mai multă credibilitate decât povestea ta de azi-noapte, zise Bianca, tăios. Barca aparține bunicilor săi.

– De unde naiba știi asta? Mi se pare că ai cam stat la taclale cu el. Nu-mi spune că-l placi!

– Peter îl cunoaște, mi-a vorbit despre el, iar conversația mea cu domnul Crawford a fost numai și numai despre ce s-a întâmplat azi-noapte.

– Ah, domnul Crawford! replică Lucy ironic, făcându-și sora s-o privească exasperată și compătimitoare.

Oricât de mult o enerva atitudinea fetei, nu se putea împiedica să simtă și o oarecare părere de rău pentru ea. Și asta pentru că Lucy reușea întotdeauna să îndepărteze puținii oameni care voiau cu adevărat s-o ajute.

O clipă mai târziu, Bianca fu uimită s-o vadă roșind fâstâcită. Urmărindu-i privirea, descoperi în spatele ei un tip înalt, care se oprise întrebător în ușă.

– Bună, zise el, zâmbind. Numele meu e Mark Lincoln. Tocmai am sosit din Anglia, dar am găsit casa tatei încuiată. Bănuiesc că mă puteți ajuta... vreau să aflu unde este.

Bianca clătină din cap. Nu-l mai văzuse pe Peter de câteva zile.

– Nu știu unde este, dar cred că s-a dus la Alicante sau la Valencia. În altă parte nu cred că a plecat, altfel am fi aflat. Cum ai ajuns aici?

– M-au adus niște prieteni.

– Te putem invita să-ți aștepți tatăl aici. Pari obosit și încălzit de pe drum. Vrei o bere rece sau să faci un duș?

– Ar fi minunat, mulțumesc mult.

– Eu sunt Bianca, iar ea e Lucy. Lucy, adu-i, te rog, lui Mark o bere.

– Vă știu numele din scrisorile primite de la tata. Cred că și voi ați aflat destule despre mine. V-a spus că sunt o pacoste, nu? Sau cel puțin am fost până de curând.

Bianca știa despre el că are nouăsprezece ani... sau aproape douăzeci. Ultima oară când Peter îl văzuse, băiatul avea părul lung și barbă și se îmbrăca într-un stil foarte nepotrivit pentru concepțiile conservatoare ale tatălui. Acum, părul lui era tuns, barba rasă, iar

hainele lui erau foarte clasice: un simplu tricou din bumbac, blugi și adidași, uniforma tinerilor, fie ei străini sau spanioli.

– Știam că era îngrijorat în privința ta câteodată, dar nu l-am auzit niciodată plângându-se de tine.

Lucy îi aduse tânărului o bere și întrebă, cu un fâlfâit de gene:

– Tocmai mă pregăteam să-mi fac un sandviș. Vrei și tu?

– Da, mulțumesc. Sunt lihnit. Am plecat foarte devreme din Anglia, iar pe drum aproape că n-am oprit. Am băut doar o cafea undeva, la o bezinărie.

Continuară să vorbească o vreme, apoi Mark o urmă pe Lucy în bucătărie, unde fata pregăti câteva sandvișuri.

Bianca interveni:

– Văd că vă descurcați. Vă invit pe terasă, e un loc mai plăcut pentru a lua masa. De altfel, am ceva treabă în bucătărie. Lucy, nu uita să-i dai lui Mark un prosop pentru duș.

– O, desigur, răspunse sora vitregă, foarte amabilă.

Bianca începu să pregătească o supă răcoritoare de vară. Cu cât Ben bea mai mult, cu atât mânca mai puțin, dar măcar Lucy putea avea, sub supravegherea ei, o dietă echilibrată.

În timp ce prepara hrana pentru întreaga familie, gândurile Biancăi se întoarseră către bărbatul în brațele căruia se aflase cu numai o oră în urmă.

Instinctul îi spunea că ar fi mai bine să se ferească de Joe Crawford. Cu toate astea, își dădea seama că-i datorează nu numai scuze pentru comportarea ei, ci și o explicație foarte clară. Îl judecase greșit și-i pusese la îndoială bunele intenții, fără să aibă vreun motiv să se îndoiască de el. Se hotărî că cea mai bună metodă de a-și recunoaște

greșeala și de a se revanșa era să-i trimită la El Delfin un coș cu mâncare făcută de ea. Astfel, putea scăpa și de obligația de a-l revedea.

Dacă bărbatul decidea să continue relația... atunci avea să vadă. Dar până atunci... Era foarte posibil ca bărbatul să renunțe. Faptul că o sărutase și pretinsese că se simțea atras de ea nu însemna nimic. Era reacția unui bărbat normal la vederea unei femei drăguțe.

Presupunerea Biancăi fusese corectă. Peter se afla la Alicante. Se întoarse în cursul după-amiezii și-și găsi fiul alături de cele două surori. Le sugeră tuturor să ia cina în oraș, dar Bianca îi aminti surorii sale de întâmplările nopții trecute și de felul în care se simțise dis-de-dimineață. Dacă nu se dusese la serviciu, nu putea nici apărea în public ca și cum nimic nu se întâmplase.

Știind că Peter refuza la rândul lui să ia masa sub acoperișul lui Ben și că Juanita avea zi liberă, Bianca le propuse să le gătească o masă lejeră în casa Bellavista. Atâta vreme cât existau martori, Peter n-avea să reînceapă discuția despre căsătorie.

Masa fiind oricum aproape gata, Bianca îl însărcină pe Mark să care bolurile și platourile dintr-un loc într-altul.

Mâncară afară, lângă piscină. Luminată noaptea de mai multe felinare multicolore, piscina se transforma într-un decor feeric.

Familia Lincoln investise foarte mulți bani în ornamentarea grădinii, aducând palmieri, decorațiuni și plante exotice din locuri îndepărtate, numai pentru a se bucura de o atmosferă specială.

După cină, în timp ce Mark și Lucy dansau pe verandă, Peter discută cu Bianca.

– Sunt foarte surprins de schimbarea lui Mark. Iată că a devenit în sfârșit un tip responsabil.

– Dacă ar sta aici suficient de mult, cred că ar putea s-o învețe lucruri bune și pe Lucy, zise Bianca.

Într-adevăr, era prima dată după multă vreme, când își vedea sora vitregă fericită.

– Cât va rămâne?

– Din câte se pare, câteva săptămâni. I s-a oferit oportunitatea de a fi partener într-o afacere și a venit să mă întrebe dacă aș putea să-i dau niște bani. Altădată, l-aș fi refuzat fără să stau prea mult pe gânduri. Dar, cum în ultima vreme s-a întreținut singur și și-a pus deoparte alocația...

– Despre ce fel de afacere este vorba?

– Mobilier lucrat manual. Se pare că au deja cereri, e un proiect de viitor. Și cred că i se potrivește. Singurul lucru pe care Mark l-a iubit în școală au fost orele de lucru manual, deși niciodată nu mi-a trecut prin cap că vor contribui atât de mult la alegerea unei viitoare cariere.

– Cred că oamenii care lucrează cu mâinile lor un obiect sunt foarte mândri de ce realizează. E cu siguranță un sentiment de împlinire.

De la Mark, discuția alunecă spre grădinărit, și deși întotdeauna subiectul o interesase, de data asta o lăsa indiferentă. Ar fi preferat să danseze, dar nu dorea să-l aibă partener pe Peter. Bărbatul dansa în stilul tinereții lui, de pe vremea când ea era doar un copil, lipsindu-i simțul ritmului.

În acea noapte, singură în camera ei, în loc să citească – așa cum făcea de obicei – se strădui să-i scrie un bilet lui Joe. Dar o astfel de scrisoare era greu de conceput și, după câteva încercări eșuate și

realizări nesatisfăcătoare, renunță. Hârtia era însă în fața ei, și începu să noteze pe ea toate vorbele pe care Joe i le spusese ei – și ea lui – în acea dimineață pe chei.

Oare chiar prefera femeile ca ea? Sau remarca era făcută doar pentru a o șoca? Dacă vorbea sincer, atunci însemna că Bianca nu semăna deloc fostelor sale prietene, pentru că, spre deosebire de majoritatea femeilor, ea se știa absolut inocentă în domeniul vieții sexuale.

"Dar ce naiba fac aici?" își zise ea, deodată. "Mă gândesc la fostele lui prietene?". Se hotărî să înceteze această periculoasă pierdere de vreme și puse foaia pe noptieră, luând în schimb cartea începută acum câteva zile. Încercă să se concentreze asupra întâmplărilor romanului, până când o fură somnul.

Capitolul 4

O săptămână mai târziu, în timp ce uda grădina, o mașină opri în fața casei. La vederea șoferului, i se puse un nod în gât. Era Joe.

– Bună dimineața, începu bărbatul. Am venit să-ți mulțumesc pentru excelentele mostre de măiestrie culinară. Marmelada de portocale a reprezentat – trebuie să-ți mărturisesc – o îmbunătățire neașteptată a meselor mele de dimineață. Prăjitura... ah, prăjitura... mi-a amintit de anii de liceu când toți colegii de clasă erau invitați de bunica mea la un ceai în grădină.... Doar nu ești o bucătăreasă profesionistă?

– O, nu, doar o umilă ucenică... De când am venit în Spania, bucătăria a început să mă pasioneze. Mă bucur că ți-a plăcut darul meu, dar nu trebuia să te deranjezi până aici doar ca să-mi mulțumești.

– N-am venit numai pentru asta. Am venit să-ți ofer la rândul meu un cadou. Te invit pe barca mea, să navigăm un pic în larg. Mi-ai spus ultima oară când ne-am văzut că n-ai mai fost niciodată pe mare.

Acum, e șansa ta. Vom petrece împreună toată ziua. Îți propun să navigăm de-a lungul coastei, să înotăm puțin în golf, să luăm prânzul la restaurantul de acolo și să ne întoarcem acasă în timp util, încât să ajung la El Delfin pentru reprezentație.

– O, mi-ar plăcea, dar mă tem că azi nu pot.

– O, nu te emoționa, o luă el în râs. Nu ți-am propus să te iau de nevastă.

– Nu sunt... emoționată. Dar o dată pe săptămână vizitez o doamnă bătrână, o vecină. Aș putea să amân invitația, dar astăzi este ziua ei și n-o pot dezamăgi.

Era gata să adauge că se pot întâlni cu altă ocazie, dar se răzgândi, știind că nu trebuia să-l încurajeze.

Dar Joe nu era genul care să aibă nevoie de încurajare, astfel că răspunse:

– Da, îmi dau seama că n-o poți dezamăgi. Păcat. Nu-i nimic, vom lăsa pe altădată treaba cu navigatul și vom merge să înotăm măcar o oră. Fuguța, adu-ți costumul de baie. Te aștept aici.

La gândul mării albastre și înspumate, Bianca se înmuie. Ajunsă în dormitor, își acordă libertatea unei noi slăbiciuni și alese cel mai frumos costum de baie pe care-l avea. Își puse în bagaj un prosop, loțiunea de plajă și câteva cosmetice și-i lăsă un bilet lui Ben.

Se dusese în oraș după țigări, și probabil se oprise la un bar, unde avea să rămână până la prânz și mult după aceea. Dacă se întorcea mai repede, avea la îndemână o cheie în grădină.

Când ieșiră, Bianca observă că mașina cu care venise Joe era închiriată.

– De ce ai închiriat mașina? întrebă ea.

– Asta fac de obicei ca să mă duc până la Alicante sau în alte părți, răspunse el.

– Dar e foarte scump, și doar pentru o oră de înot... nu merită.

– Intră și nu te mai îngrijora atât. N-am de gând să-ți fac nimic rău. Nu-mi încep niciodată programul de cucerire a tinerelor inocente înainte de prânz. Știu, știu ce vei spune, dar întâmplarea de ieri a fost o excepție. Când ești nervoasă, ești fermecătoare. Dacă poți să-ți păstrezi cumpătul, nu riști nimic, zâmbi el.

Mașina era mică și devenea și mai mică din pricina trupului masiv al bărbatului. După scurtă vreme, bărbatul întrebă:

– Ce mai face micuța Lucy? N-am mai văzut-o pe afară noaptea.

– Mi se pare că se teme de o discuție cu tine. Și apoi, fiul lui Peter Lincoln a venit să stea aici o vreme... are aproape douăzeci de ani și e un tip drăguț. Se înțeleg de minune.

– Foarte bine. Înseamnă că ai scăpat de-o grijă. Măcar pentru moment. Dar cred că sunt și altele...

– Doar una – tatăl meu vitreg. Are o problemă cu băutura... De aceea nu mă pot întoarce în Anglia, nu vreau s-o las pe Lucy cu el. De altfel, nici nu țin să mă întorc. Îmi place foarte mult Spania. Sunt fericită aici... sau aș putea fi, dacă lucrurile ar sta puțin altfel. Ceea ce mă deranjează este că nu mă pot angaja aici. În orice caz, nu ca să fac ceea ce făceam.

– Anume?

– Cercetări genealogice. Nu pot lucra în domeniul ăsta aici, iar faptul că știu să lucrez la calculator nu e important, de vreme ce nu știu la perfecție limba. Stau aici de nouă luni și poate că ar fi trebuit s-o vorbesc fluent, dar nu prea am avut când să exersez. A trebuit s-o

îngrijesc pe mama, apoi, de trei luni încoace am încercat să fac progrese, dar majoritatea oamenilor vorbesc dialectul local, ceea ce nu mă avantajează.

– Da, e greu să înveți. Ca să poți vorbi cursiv, trebuie să trăiești printre oameni care știu spaniolă.

– Așa cum ai făcut tu, când te-ai înrolat în Legiune?

– Da. Printre colegi, nu exista decât un neamț care vorbea engleză. Astfel că am învățat foarte repede spaniolă.

– Ce te-a făcut să intri în Legiune? Peter mi-a spus că te-ai înrolat la optsprezece ani. Erai foarte tânăr. Nu ți-a fost greu?

– Ba da, foarte greu. Dar mi-a și plăcut.

Joe evită să spună motivul pentru care intrase în Legiune, iar tânăra nu voia să insiste. Încerca să și-l imagineze la acea vârstă. Poate că era matur fizic, dar încă nu se îndepărtase de copilărie. Nu era încă bărbatul de azi, puternic, sigur pe el. Trăia singur și se descurca foarte bine... O salvase pe Lucy din mâinile acelui golan...

"Asta e o nebunie, se gândi Bianca. Uite cum îl trasform într-un erou. Trebuie să aibă și el defecte, ca toți oamenii, iar atitudinea pe care o are față de femei e unul dintre ele. Poate că e un afemeiat. Și nu numai. E absolut incapabil de sentimente profunde. De ce nu s-a căsătorit încă? Asta spune multe despre el."

Perfect conștientă de ceea ce putea oferi Joe unei femei – siguranță, încredere, poate chiar fericire – Bianca își dădea seama că toate astea erau temporare.

Dar cine are nevoie de planificare? Cine se gândește la ce va fi peste câțiva ani?

Gândurile ei erau mereu contradictorii.

Știa că nu-și dorea neapărat o viață calmă, dar și faptul că, din prima clipă când îl văzuse, avusese sentimentul că Joe va aduce în universul ei haosul. Alături de el se simțea de parcă ar fi intrat în camera dezordonată a lui Lucy. Dar o cameră poate fi pusă în ordine, în timp ce o viață poate fi distrusă.

Ajunseră pe o mică plajă cu stânci roșiatice și apă de culoarea acvamarinului.

Bianca își dădu jos rochia și observă privirea admirativă a lui Joe ațintită asupra ei, lucru care o flată mult.

Intrară în apă amândoi și înotară o vreme, dar Bianca fu depășită de viteza lui Joe. Se instalară la soare pe șezlonguri și stătură așa, în căldura după-amiezii, lipsiți de gânduri și fericiți, până când Joe spuse:

– Hei leneșo, ești gata pentru o cafea sau un pahar cu vin?

Îi dădu mâna și o ajută să urce stâncile. Era foarte manierat. Dar care era povestea lui? De ce un bărbat de vârsta lui, cu educația pe care se vedea că o primise, nu-și descoperise încă nici o înclinație către o meserie onorabilă, și se mulțumea să cânte într-un bar?

Se aflau în barul de pe plajă. Joe ceru o bere și un pahar de rosado pentru Bianca.

– Vrei calamari? întrebă el.

– Da, dacă ești de acord să plătim consumația jumate-jumate.

– Eu n-am Mercedes, dar nici nu sunt falit. Îmi pot permite să cumpăr mâncare, răspunse el ironic.

Tânăra nu voise să-l jignească. Își dorea doar să se înțeleagă foarte clar că prietenia lor avea limite.

Când chelnerul le avuse băuturile, Joe întrebă:

– De ce nu-mi mai povestești despre munca ta? Unde anume ai lucrat?

– Era o muncă foarte interesantă. Clienții noștri nu erau interesați de arborele genealogic al familiei din motive mercantile sau snoabe. Voiau pur și simplu să știe din ce familie se trag. Dacă stai să te gândești că societatea modernă este din ce în ce mai mobilă, mi se pare un demers justificat. Oamenii simt nevoia să se regăsească, să-și redescopere simțul comunității.

– Și cum făceai să descoperi trecutul acestor oameni?

– Câteodată era simplu, altădată foarte complicat.

Începu să-i explice în detaliu cum decurgea căutarea: satisfacția de a găsi și de a urmări indicii care duceau din ce în ce mai adânc în trecut, câteodată dezamăgirea de a da peste o pistă falsă, descoperirea neașteptată a unor legături între evenimente aparent disparate...

Era pentru prima dată când cineva din Spania părea interesat de așa ceva. La sosirea mâncării, își dădu seama că nu vorbise decât despre asta și că probabil îl plictisise pe Joe.

– Deloc, replică el, atunci când tânăra se scuză. Nimeni care vorbește cu pasiune despre ceea ce face nu poate fi plictisitor.

Felul în care o privea dovedea că spunea adevărul. Bianca era fericită că erau înconjurați de lume. Dacă numai privirea lui o făcea să se cutremure, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost singuri și ar fi atins-o?

– Trebuie să ți-l prezint pe Rufus Fisher. Are optzeci de ani, dar arată de șaizeci. Are nevoie de cineva să-i scrie memoriile. Te-ar interesa? Are mulți bani și te va plăti bine. Iar dacă n-ai computer, ți-l împrumut pe al meu.

– Mi-ar plăcea.

– Momentan, nu se află în port. Altfel, te-aș fi dus acolo imediat.

– Trăiește ca și tine, pe mare?

– Da, s-a născut într-o barcă și jură că va muri tot acolo.

– Pot veni mâine, pe bicicletă, sugeră Bianca. Mai fac câteodată drumul ăsta ca să înot.

– E o distanță mare, nu?

– Da, destul de mare. Și acum e foarte cald. În august, n-aș mai putea să-l fac, presupunând că mai sunt încă aici.

– Vrei să pleci?

– Nu știu, n-aș vrea s-o las singură pe Lucy.

– Dar sora ta vitregă n-are pe nimeni la care să stea în Anglia?

– Nu, pe nimeni. Și, oricum, ultimul lucru pe care și l-ar dori ar fi să se ducă acolo. Îi place aici. Gândul unei slujbe cu normă întreagă în climatul rece din Anglia i se pare absolut înspăimântător.

– Dar dacă tatăl tău are probleme cu băutura, Spania nu-i locul pentru el. Alcoolul este foarte ieftin aici.

– Așa e. Dar mai și lucrează, când are chef. Poate face o pictură în trei ore și o vinde cu două sute de pesetas, ceea ce, chiar scăzând costul materialelor, nu-i deloc un câștig rău pentru o dimineață de muncă.

– Da, aprobă el.

– N-ar putea face același lucru în Anglia. Așa că, prespunând că voi vinde casa fără voia lor, nu voi putea să le îmbunătățesc viața.

– Casa îți aparține ție?

– Da, a fost casa mamei.

După masă, se grăbiră să se întoarcă. Ajunși în fața casei Mimosa, Joe îi reaminti:

– Mâine mergem pe mare, da?

Ben, care îi privise de pe verandă, se ridică din balansoar și se îndreptă spre ea.

– Ți-ai găsit un prieten, Bianca?

– Nu, e un tip pe care-l cunoaște Peter. Mă va ajuta să-mi găsesc ceva de lucru. Încerc să fac economii cât de mult pot, Ben, dar costul întreținerii casei e mare. Va trebui să mai pictezi și tu, din când în când. Altfel...

– Ei, nu mai fi așa, fato, zise el, iritat. Se pare că semeni cu taică-tu. Carla n-a fost niciodată atât de preocupată de bani. Mă întrețin singur, iar Lucy îți dă cât de mult poate din câștigurile ei. Tu ești singura care nu muncește.

Bău rapid ce mai rămăsese în paharul pe care-l ținea în mână și intră în casă, trântind ușa.

Bianca era obișnuită cu o astfel de atitudine. Era pierdere de vreme să discute cu el. Câteodată, mirosul lui de nicotină și de coniac, dârele de scrum pe care le lăsa în urmă i se păreau insuportabile. I-ar fi plăcut să-l poată da afară, dar nu putea. Îi promisese mamei că va avea grijă de Lucy.

***

Joe era pe punte, când Bianca sosi a doua zi dimineață. N-o văzu, pentru că era preocupat să-și întindă rufele la uscat. Tânăra se gândi cât de reconfortant trebuia să fie să trăiești alături de un om care-și

păstra hainele curate. Câinele lui Joe lătră și se repezi spre Bianca, dar Joe o liniști:

– Fred nu e foarte ospitalier cu oamenii pe care nu-i cunoaște. A avut experiențe destul de neplăcute cu oamenii, și chiar dacă stă cu mine de un an, are încă îndoieli cu privire la străini.

Joe o luă de mână și Bianca se gândi că era vorba despre salutul local. Dar când strângerea de mână se prelungi, își dădu seama că Joe flirtează cu ea. În încercarea de a-i evita privirea, întrebă:

– Ce vrei să spui? Ce experiențe neplăcute a avut?

Privirea lui caldă căpătă o expresie ciudată, imposibil de uitat.

– L-am găsit într-o pădure din Anglia, legat de un copac și lăsat să moară. Dacă n-ar fi fost prea slăbit, sunt sigur că și-ar fi înfipt dinții în mine.

– O, cum poate cineva să fie atât de rău?

– Cum! Oricum, Fred a rezistat și a devenit un câine... de mare.

Tăcură o clipă, apoi Bianca simți nevoia să clarifice lucrurile:

– Joe, mă ții încă de mână.

– Nu-ți place? întrebă el, cu o expresie de mânie reținută.

– Mi se pare... ciudat.

– Nu și dacă te gândești că ultima oară când ai venit aici ne-am sărutat.

Această amintire o făcu pe Bianca să roșească.

– Nu mergem la prietenul tău?

El zâmbi și-i lăsă mâna.

– Bine. Haide, Fred, își chemă el câinele, apoi începu să dezlege coarda care-i lega de chei.

Barca prietenului lui Joe se numea Pago Pago.

– Se pronunță Pango Pango, explică Joe. E numele unui port din Mările Sudului, și acolo "g-ul" se citește "ng".

Pago Pago era ancorată aproape de chei. Fred se urcă rapid la bord și imediat stăpânul bărcii apăru pe punte. Dacă Joe nu i-ar fi dezvăluit adevărata vârstă, Bianca ar fi crezut că Rufus ieșise la pensie cu mult înainte de termenul legal. Primul ei gând fu acela că așa va arăta și Joe peste cincizeci de ani. Se vedea că era un tip activ.

– Încântat să te cunosc, domnișoară Dawson, zise bătrânul. Joe mi-a spus că dorești să mă asiști. Haide la bord.

Îi oferi o mână sigură și puternică și o ajută să urce.

Când tânăra zări ordinea și curățenia care domnea la bord, își dădu seama că într-adevăr cei doi bărbați semănau. Își purtau singuri de grijă, și reușeau s-o facă atât de bine! Totuși, acest lucru nu era valabil și pentru manuscrisele pe care bătrânul le ținea într-un cufăr plin de praf. Înăuntru era un haos de nedescris, iar prima rugăminte a lui Rufus fu să pună hârtiile în ordine.

– Poți face asta pentru mine?

– Desigur.

– Perfect. Când vei începe?

– Chiar acum.

– Excelent. Te voi lăsa puțin singură, trebuie să mă duc la piață. Mă întorc la prânz. Te rog să-ți faci singură cafea, adăugă el, arătând spre dulapul din chicinetă.

– Și eu vreau să ajung în oraș. Voi merge cu tine până acolo, zise Joe. Pa, Bianca.

Cei doi bărbați plecară și tânăra se apucă să facă ordine în manuscrise.

După aproximativ o oră, timp în care reușise să înțeleagă și să separe pe domenii colecția de amintiri a lui Rufus, auzi pași pe punte.

– Cum te descurci? întrebă Joe.

– E absolut fascinant.

Joe privi în treacăt maldărul de scrisori, încă în plicurile originale, toate adresate domnișoarei Brett.

– Brett este numele de familie al surorii lui, cea care a păstrat toate astea. A murit cu puțin timp în urmă, iar Rufus s-a dus în Anglia să le ia.

– A, înțeleg. Chiar mă întrebam cum de au ajuns aici. Nu prea îți vine să crezi că oamenii mării sunt buni colecționari. N-au loc să păstreze tot.

– Nu, pentru o astfel de viață prea multe obiecte sunt cât de poate de dăunătoare. Pe de altă parte, dacă te gândești că jumătate din lucrurile pe care oamenii le păstrează sunt nefolositoare... Eu sunt adeptul lucrurilor puține și valoroase, și a bagajelor minimale.

Oare Joe includea aici și existența unei soții?

– Dar trebuie să ai și lucruri personale, nu?

– Da, câteva. Ți-ai făcut cafea?

– Am fost preocupată de aranjarea foilor.

– Voi face eu chiar acum.

A doua zi, Bianca veni din nou la Rufus și petrecu ore bune punând în ordine hârtiile.

La unele scrisori, datele erau indescifrabile. Când Bianca îi vorbi lui Rufus despre asta, bărbatul zise:

– Uită-te în interior, scrie data la sfârșitul scrisorii. Nu mă deranjează, nu sunt chestii intime. De fapt, ți-aș fi îndatorat dacă o

parte a muncii tale ar consta în citirea documentelor și sortarea celor cu adevărat importante.

Tăcu o clipă, apoi, văzând chipul mirat al fetei, adăugă:

– Presupun că te întrebi de ce un bătrân om al mării ca mine e atât de interesat să-și scrie memoriile. Am două motive. Primul, ca să-mi păstrez intactă capacitatea intelectuală. Nu vreau să mă număr printre oamenii care, o dată ce ies la pensie, încep să rugineasc㠄. Apoi, din pricina faptului că n-am avut niciodată soție sau copii, îmi dau seama că trebuie să las ceva în urma mea. Memoriile mele nu sunt foarte valoroase, îmi dau seama. Nu acum. Dar dacă le pun la păstrare undeva, peste o sută sau două de ani vor putea arunca o lumină interesantă asupra vieții societății secolului nostru.

O privi cu atenție, reluând:

– Și dacă te întrebi de ce am rămas burlac, să știi n-a fost din pricina lipsei de interes pentru femei. Dar singura cu care mi-aș fi dorit să mă căsătoresc era deja măritată, din nefericire. În zilele noastre, am fi putut fugi împreună în lume. Dar pe atunci... Dar tu? Ești una dintre femeile moderne, care n-au nevoie de un bărbat să aibă grijă de ea?

– Nu, n-am nevoie de un bărbat, dar mi-ar plăcea foarte mult să am pe cineva alături, zise ea, zâmbind. Trebuie să recunosc, sunt bucuroasă că nu m-am născut pe vremea când aș fi fost nevoită să accept înțelegerea părinților în privința căsătoriei și când ar fi existat foarte puține posibilități de a mă întreține singură. Dar nu sunt nici atât de modernă încât să cred că mariajul este un obstacol în carieră.

– Ești o tânără foarte sensibilă... Se întrerupse ca să răspundă fluieratului care venea dinspre chei. Era Joe.

– Hai pe punte, Bianca, vom sta puțin la soare, spuse bătrânul.

Joe ajunsese, și la vederea lui, Bianca simți că roșește. Avea cu el un prosop și părea că se oprise la ei în drum spre plajă.

Rufus turnă suc în pahare și spuse:

– Tocmai discutam despre căsătorie. Tu ce părere ai, Joe, despre asta?

– Dacă mi-aș găsi o văduvă bogată, aș face pasul.

Rufus râse, și Bianca făcu la fel. Dar în sinea ei, i se păru că Joe nu glumise deloc și că bătrânul, știindu-i părerea, îi pusese această întrebare ca s-o avertizeze că Joe e un tip periculos.

Joe nu stătu mult timp cu ei, nici nu aminti promisiunea de-a o duce să navigheze.

A doua zi nu-l văzu deloc, iar peste două zile barca lui dispăru de la locul ei.

Seara, în ultima zi a lui Mark alături de tatăl său, Peter îi duse pe toți în oraș, la cină.

Bianca purta o rochie pe care și-o făcuse dintr-un metraj de mătase naturală, o relicvă vestimentară din 1930, pe care mama ei o găsise într-o cutie cu haine vechi dintr-un magazin. Carlei îi plăcuse materialul, care era deosebit, și-l păstrase. La acea rochie, Bianca purta întotdeauna un lănțișor fin de aur la baza gâtului și două diamante în formă de stea la ureche.

– Întotdeauna te îmbraci perfect pentru orice ocazie, zise Peter, admirativ.

– Mulțumesc, răspunse ea simplu, nedorind să pară impresionată de complimentul care, în ciuda prezenței celor doi tineri, putea conduce la o discuție neplăcută și nedorită.

Începură masa cu o supă de avocado. Ridicând privirea din farfurie, Bianca fu surprinsă să-l vadă pe unul dintre ospătari primindu-l cu o plecăciune pe Joe. Bărbatul nu era singur. Alături de el se afla o femeie, care atrase nu numai privirile Biancăi, ci ale întregii clientele.

Era mai în vârstă decât Joe, avea aproape patruzeci de ani. Inelul uriaș cu diamant care sclipea pe degetul ei, simplitatea rochiei sale albe, eleganța sandalelor gri și a genții asortate și mai ales părul ei frumos, unghiile bine îngrijite și tenul perfect demonstrau că e o persoană obișnuită să trăiască în lux.

Oare Joe își găsise o văduvă bogată?

Nevrând să fie văzută privindu-i, își mută privirea în altă parte. Data următoare când îndrăzni să strecoare o privire spre masa lor, Joe era ascuns de persoanele aflate în fața lor. Dar partenera lui era încă vizibilă, și putu observa că țineau un toast, ciocnind paharele de șampanie.

Ultimul lucru pe care-l mai văzu fu mâna bronzată a bărbatului atingând afectuos brațul companioanei sale.

Că gestul îi făcea plăcere femeii, era un fapt evident. Aceasta răspunse cu un zâmbet care arăta că, dacă relația lor nu era încă foarte intimă, avea să devină cât de curând. Iar Bianca realiză că, din punctul de vedere al unui bărbat, această legătură putea fi la fel de plăcută ca aceea cu o femeie mai tânără. În plus, avea avantajul că era și mai puțin solicitantă.

– Parcă nu-ți mai place paella ca de obicei, comentă Peter.

– O, ba da, normal că-mi place la fel, minți ea, începând să mănânce și încercând să arate încântată.

Era deja clar pentru toată lumea că Lucy își pierduse capul după Mark, iar el părea să simtă același lucru pentru ea. Dar Bianca bănuia că nu-i decât o idilă de vacanță, menită să supraviețuiască numai câteva zile după despărțire. Și-ar fi dorit ca Mark să rămână în Spania. Influența lui asupra surorii vitrege era foarte bună. Lucy devenise mai ascultătoare și mai matură.

– Nu voi rămâne singur multă vreme, răspunse Peter Biancăi, interesată dacă avea să se obișnuiască să-l știe departe pe Mark. Tocmai am aflat de la Philip că el și Janet vor veni în Spania pentru o săptămână.

Bianca nu-i întâlnise niciodată, dar știa foarte multe despre ei.

– Își aduc și copiii?

– Nu, îi vor lăsa la bunici. Atât Philip, cât și Janet au nevoie de odihnă, de o săptămână de leneveală. Vor să stea la soare și să se relaxeze. Adu-mi aminte ca înainte de a pleca să rețin o masă de patru persoane pentru sâmbăta viitoare.

I se părea normal ca Bianca să fie liberă. De altfel, și era. Dar măcar putea s-o întrebe...

Singurul bărbat alături de care și-ar fi dorit să cineze, era și el ocupat, și probabil nu-și putea permite să achite nota la un astfel de restaurant. Nici nu încăpea îndoială că femeia în alb avea să plătească.

"Ciudat, dar alături de un bărbat pe care-l placi, până și o masă ieftină poate părea un festin", se gândi Bianca. Când Michael părea bărbatul ideal pentru ea, o ducea la restaurante scumpe, dar la fel de bine se simțeau și într-o simplă pizzerie. O pizza mare, fierbinte, gustoasă le ajungea amândurora. O carafă de cafea după aceea, și asta era tot.

Era o masă la fel de plăcută ca și cea de acum, cu ospătari serviabili, tacâmuri de argint și fețe de masă din damasc.

– Mă duc la toaletă. Vii și tu, Bianca? întrebă Lucy la sfârșitul mesei.

Bianca se ridică și o urmă. Când ajunseră în baie, Lucy îi spuse surorii vitrege:

– Mai știi că de multe ori ai încercat să mă convingi să merg în Anglia, dar n-am vrut? Ei bine, m-am răzgândit. Mark zice că m-aș distra mai bine la Londra. Are un prieten a cărui soră locuiește într-un apartament din capitală. Mi-am promis că se va interesa dacă pot sta la ea.

Schimbarea opiniei fetei era previzibilă. În fond, dragostea te poate transforma mai mult decât crezi. Astfel că Bianca răspunse fără să se mire prea mult:

– De ce nu? Poate că-ți vei găsi și ceva de lucru.

La întoarcerea la masă, cum drumul fusese blocat de aducerea unei tăvi de mâncare pe roți și de câteva persoane care se opriseră să schimbe două vorbe cu prietenii, Lucy o luă înainte, ocolind aglomerația, dar și aproape jumătate din sală. Bianca n-avu de ales și fu nevoită s-o urmeze, sperând că Joe era prea absorbit de partenera sa pentru a o zări trecând pe lângă masă. Căută să privească numai înainte și să dea impresia că nu i-a remarcat prezența.

Dar, ghinion... În momentul în care încerca să se strecoare pe lângă ei, Joe se ridică brusc în picioare și-i tăie calea.

– Bună seara, Bianca.

– Oh... tu! răspunse ea, mimând surpriza.

– Helen, ea e Bianca Dawson, continuă bărbatul. Helen este o admiratoare a picturilor mamei tale.

– Și deținătoarea câtorva, interveni femeia, zâmbind către Bianca. Cumpăram cel puțin o lucrare la fiecare vernisaj. Am fost foarte tristă când am aflat că nu voi putea continua. Asta doar dacă nu cumva unele lucrări din perioada de început vor reveni pe piață.

Bianca se uită spre Joe, care se afla încă în picioare.

– Nu-mi amintesc să-ți fi spus cu ce se ocupa mama, zise Bianca.

– Nu, altcineva a făcut-o.

– Da? se miră tânăra.

"Cine oare?" se întrebă tânăra în sinea ei.

Apoi, către Helen:

– Aveți de gând să vă stabiliți în Spania?

– Nu, vreau să-mi cumpăr o casă de vacanță, dar cred că în sud m-aș simți mai bine decât aici. Regiunea asta pare destul de... liniștită, chiar plictisitoare. Joe mi-a spus că acesta e singurul restaurant de cinci stele.

– Da, cred că așa e. Mai sunt și alte locuri, dar mai mici, mai intime...

Oricât de bună ar fi fost mâncarea la alte restaurante și terase fără mari pretenții, nu și-o putea imagina pe această femeie mâncând din farfurii obișnuite, la o masă simplă din plastic, având ca singur punct de atracție un televizor pentru emisiuni și meciuri. Carlei îi plăcuseră aceste distracții, dar mama ei era capabilă să guste viața sub toate aspectele ei.

– Pot să-ți las cartea mea de vizită? În caz că se întâmplă să ai sau să afli despre o pictură de-a mamei tale care e de vânzare, anunță-mă. Dacă vii la Londra și vrei să vezi tablourile pe care le am, dă-mi un telefon.

– Mulțumesc. Sper să vă bucurați de vacanță.

Cu un zâmbet de rămas-bun în care-i incluse pe amândoi, Bianca se îndreptă spre masa lui Peter.

Nici el, nici Mark nu se ridicară la sosirea celor două, și fata compară în gând această atitudine cu cea a lui Joe. Apoi, pentru că nu i se părea corectă comparația, își zise că Joe fusese influențat în atitudinea lui de averea substațială a femeii. Manierele lui Peter nu erau niciodată agresive, dar nu putea fi numit un om tandru. De altfel, Bianca înclina creadă că nici un bărbat nu era tandru prin definiție. Toți i se păreau mai degrabă niște diamante neșlefuite.

– N-aș fi crezut că-și permite să mănânce aici, remarcă Peter, când tânăra se așeză, arătând că observase discuția de la masa vecină. Poate că pianiștii de bar sunt mai bine plătiți decât aș fi bănuit. Cine e femeia care e cu el?

Bianca privi cartea de vizită și spuse:

– Doamna Antony Russell. Locuiește la Londra. E colecționară, și are multe tablouri de-ale mamei.

– De unde știa cine ești?

– Cred că Joe i-a spus. Dar nu știu cine i-a spus lui Joe.

Peter comandase deja cafeaua și lichiorurile.

Când acestea sosiră, adăugă:

– Presupun că s-au cunoscut la El Delfin.

– Posibil, răspunse Bianca, vag.

Nu voia să dezbată subiectul, așa că schimbă discuția:

– Mark a reușit, acolo unde eu am eșuat, zâmbi ea. A reușit s-o convingă pe Lucy că viața în Anglia nu-i chiar așa rea cum crezuse.

În acest timp, Mark și sora sa vitregă discutau între ei în șoaptă.

Spre mare ei surpriză, Peter fu neplăcut impresionat de veste. Îi privi pe cei doi tineri și răspunse:

– În acest caz, i-a făcut un mare deserviciu. Viața pe care o duce aici e mai sănătoasă și n-are prea multe capcane... Dacă va locui la Londra, Dumnezeu știe ce i se poate întâmpla...

Acum că Mark s-a schimbat și s-a apucat serios de treabă, nu vreau să-l distragă nimeni și nimic de la activitatea lui, adăugă el, pe un ton scăzut.

Asupra acestui subiect, Peter insistă și când ajunseră acasă. La fel ca în prima seară de la sosirea lui Mark, stătură amândoi pe verandă, privindu-i pe tineri dansând.

– Ca să revenim la discuția de mai devreme, trebuie să-ți mărturisesc că nu sunt deloc bucuros să-i văd pe Mark și pe Lucy împreună. Nu-i o fată foarte inteligentă, nici n-are prea mult bun-simț. Asta ca să nu mai punem la socoteală faptul că trăiește sub influența unui tată alcoolic, care poate deveni oricând periculos.

– Doar nu i-ai spus și lui Mark toate astea! se scandalizâ Bianca.

– Nu, nu, nu i-am vorbit nimic despre asta. Relația noastră a devenit mai bună în ultima vreme și nu vreau să-l supăr cu nimic. Pe de altă parte, sunt convins că după o săptămână de la plecare, Mark o va uita.

– Da, poate, aprobă Lucy.

Uimită și dezamăgită, Bianca se hotărî să plece acasă mai devreme decât Lucy, iar Peter insistă s-o conducă o bucată de drum.

După câteva sute de metri, Peter îi luă mâna cu un gest stângaci.

– Există o singură persoană pe lume, Bianca, pentru care aș fi dispus să mă implic în familia Hollis și să-l fac pe Ben să-și revină, zise

el. Sincer, nu știu dacă nu cumva e prea târziu, dar dacă tu crezi că merită să-l ducem la o clinică de specialitate...

– N-ar accepta niciodată așa ceva. Ben nu e conștient că are o problemă, răspunse Bianca, grăbind pasul, în speranța că va putea evita o a doua declarație.

Ca măsură suplimentară de precauție, începu la rândul ei să vorbească:

– A fost foarte bună paella în seara asta, nu-i așa? E extraordinar cât de mult poate varia același fel de mâncare, de la restaurant la restaurant... O, Peter, nu...

Peter îi strânse mâna, o apropie de el și încercă s-o sărute. Îmbrățișarea lui nu fu atât de pasională ca cea a lui Joe, și Bianca ar fi putut să scape.

Dar, cu toate insistențele lui, și în ciuda celor spuse de Joe, Bianca nu reușea să-l vadă pe Peter ca pe un bărbat de vârsta a doua măcinat de dorințe. Era sigură că nu râvnea numai la trupul ei, ci își dorea între ei o apropiere totală. De aceea, reacționă temperat.

După ce o sărută, el îi șopti la ureche:

– Mi-am dat seama că ultima mea tentativă de cucerire n-a fost foarte romantică... ți-am vorbit despre lucruri practice și despre interese comune, în loc să-ți spun cât de minunată ești. În seara asta ai fost mai frumoasă ca niciodată, cea mai frumoasă femeie din restaurant. Tonul lui i se păru Biancăi oarecum fals, de parcă ar fi încercat să joace un rol într-un film romantic. Cuvintele nu păreau adevărate, parțial pentru că nici nu erau – Bianca știa că nu era frumoasă în sensul clasic al cuvântului – parțial pentru că erau vorbele pe care știa că orice femeie tânjește să le audă, și nu veneau din inimă.

Se eliberă din brațele lui și spuse:

– Dragul meu Peter, aș dori din tot sufletul să crezi ce am să-ți spun. Îmi placi foarte mult, ca prieten, dar nu mă pot mărita cu tine. Nu cred că ne potrivim.

– Dar de ce? Întotdeauna ne-am înțeles perfect.

– Ca prieteni, da. Dar numai ca prieteni.

– Știu care este adevăratul motiv al refuzului tău. Îl placi pe ciudatul ăla de Joe. Nu mă lua de prost, Bianca, am văzut că ai făcut tot posibilul să treci pe lângă el, deși te-ai prefăcut că nu-l vezi. Doamne-Dumnezeule! N-ai observat că era cu cineva? Nu-ți dai seama că e amanta lui? Joe e tipul de bărbat pentru care o femeie are doar două utilizări – sexul și finanțarea.

– Gelozia – mai ales cea bârfitoare – nu ți se potrivește deloc, Peter, zise ea, obosită. Ți-am spus că nu te iubesc, dar chiar dacă te-aș iubi, trebuie să mărturisesc că m-aș gândi de două ori înainte de a mă mărita cu un bărbat care face o criză de gelozie de fiecare dată când vorbesc cu altcineva. Cred că a venit momentul să ne spunem noapte bună, adăugă ea, continuând să meargă.

El o urmă:

– Nu sunt gelos, Bianca. Nu în felul în care crezi. Dar nu-mi place să te văd că-ți pierzi timpul cu un bărbat care n-are nimic special.

– Dar curajul? replică ea.

– Acum, nu mai sunt așa de sigur... Poate că nu curajul l-a îndemnat să se înroleze în Legiune.

Noi nu știm nimic despre el, poate să fi avut orice alt motiv. Poate era condamnat în Anglia.

– Avea optsprezece ani, Peter... abia terminase liceul.

– Ce te face să crezi asta? Dacă ar fi terminat liceul, ar fi intrat la universitate...

– Aveai altă părere despre el, până să-ți intre în cap ideea ciudată că sunt îndrăgostită.

– O, nu cred că te-ai îndrăgostit de el. Sunt convins că e vorba doar despre o atracție fizică. Nu știi nimic despre el, dar e tipul de macho, și asta îți place.

Tonul ei fu suficient de nervos pentru a-l deruta:

– Cuvântul potrivit e honcho. Macho de depășit.

Învățase asta de la Lucy, și probabil că și acest cuvânt era depășit, dar îi servi ca ripostă ideală pentru a-l face să-și amintească prăpastia de ani care exista între ei.

– Nu-mi pasă care e cuvântul la modă, replică Peter. În vocabularul meu, are conotații neplăcute, și asta e important. Bărbatul ăsta nu face nimic folositor cu viața lui. O risipește cântând prin baruri.

Dacă a fost într-adevăr la liceu, lucru de care mă îndoiesc, a fost probabil dat afară pentru uz de droguri.

– N-a spus niciodată că a fost la liceu. A remarcat doar, în treacăt, că prăjitura de fructe pe care i-am trimis-o îi amintește de cea preparată de bunica lui pe vreme când era la școală.

– Aaaa... acum, îi faci prăjituri, deci! Îi speli și tricourile, îi calci pantalonii?

– Joe își spală singur... mă bucur că ai întrebat.

Dându-și seama că a depășit limita, Bianca adăugă:

– I-am făcut o prăjitură doar pentru a-i mulțumi că m-a salvat când mi-am scrântit glezna.

Nu menționă și al doilea motiv, deși l-ar fi pus pe Joe într-o lumină favorabilă. În schimb, povestirea l-ar fi făcut s-o disprețuiască și mai mult pe Lucy.

– Dar această simplă prăjitură este mai mult decât orice ai făcut vreodată pentru mine, zise el supărat.

Argumentul era un lucru atât de absurd – de vreme ce Peter nu mânca prăjituri și Juanita gătea excelent – încât Bianca era aproape gata să-i ierte cuvintele și să izbucnească în râs. Dar realiză repede că un hohot de râs ar fi fost cât se poate de inoportun, exacerbându-i probabil gelozia. Și, cum spusese mai devreme, Bianca ura din răsputeri această trăsătură. Era un sentiment distructiv pentru orice fel de relație.

După o clipă, spuse împăciuitoare:

– Haide să nu stricăm o seară atât de frumoasă printr-o ceartă prostească, Peter. Am și așa destule probleme, și fără mă cert cu tine. Dacă vrei să rămânem prieteni, va trebui să te limitezi la asta.

– Nu pot accepta așa ceva. De ce aș face-o? Te iubesc și sunt sigur că te pot face să mă iubești și tu.

– Nimeni nu poate convinge pe altcineva să iubească. Se întâmplă sau nu. Oh, Peter, încearcă să privești altfel problema. Când eu voi avea vârsta ta de acum, tu vei avea șaptezeci de ani, vei fi bătrân...

– Unii oameni sunt mai activi la șaptezeci de ani decât alții la patruzeci.

Bianca își pierdu din nou răbdarea:

– Dacă tu nu te gândești la asta, alții vor crede că m-am măritat cu tine pentru bani. N-aș vrea ca lumea să șușotească pe la spatele meu, și te asigur c-o vor face.

– Dar te vor bârfi și dacă insiști să-i trimiți prăjituri lui Joe Nu-Știu-Cum.

– A fost vorba despre o singură prăjitură, și oamenii de pe mare bârfesc mai puțin decât cei de pe uscat. Uite ce e, Peter! E târziu, sunt obosită, trebuie să plec. Mulțumesc pentru cină. Noapte bună!

Îi întoarse spatele și, spre marea ei bucurie, bărbatul n-o urmă.

Ajunsă acasă, în timp ce se demachia, Bianca realiză că nu era deloc mulțumită de felul în care reușise să respingă a doua cerere în căsătorie a lui Peter. Pe de altă parte, trebuia să recunoască faptul că, pentru un bărbat de vârsta lui, Peter se purta complet imatur.

Era încă în baie, când auzi o bătaie în ușă. Era Lucy.

– Pot să vorbesc ceva cu tine? întrebă adolescenta.

– Da. Te-ai întos devreme.

– Domnul Lincoln i-a cerut lui Mark să mă aducă acasă. A spus că vrea să-i vorbească. Părea supărat. V-ați certat?

Bianca ezită. Peter nu va avea curajul să strice relația bună cu fiul său povestindu-i despre escapadele lui Lucy. Dar dacă o va face?

– Nu e vorba despre o ceartă, ci despre puncte de vedere diferite. Trebuie să fiu sinceră cu tine, Lucy. Peter se simte foate singur. Vrea să se căsătorească din nou și crede că eu sunt cea mai potrivită alegere. În ce mă privește, nu sunt de acord.

– Nici eu.

E aproape la fel de bătrân ca tata, zise Lucy.

– Mai bătrân.

Carla Dawson avea nouăsprezece ani la nașterea Biancăi, iar al doilea soț era cu un an mai mic decât ea. Băutura și lipsa exercițiului fizic îl făcuseră pe Ben să arate aproape de cincizeci de ani, în timp ce

Peter, care se ținea în formă, părea cu câțiva ani mai mic decât vârsta pe care o împlinise.

– Nu mi s-a părut frumos nici când era tânăr, adăugă Lucy, și nici acum nu mi se pare. Mark seamănă cu mama lui. Mi-ar plăcea să plec cu el mâine, dacă ar vrea să mă ia. Dar nu pare prea încântat de idee. Zice că sunt prea tânără.

– Bravo lui! Se vede că te place și-ți vrea numai binele.

Capitolul 5

Deși Bianca se ducea în port în fiecare zi, o săptămână întreagă trecu până să-l revadă pe Joe.

De-abia ajunsă pe țărm, tânăra îl zări pe chei și nu avu altă posibilitate decât să se îndrepte spre el.

– Când îți vei ține promisiunea de a naviga împreună? întrebă el, după ce discutară despre munca ei de sortare a manuscriselor lui Rufus.

– Credeam că ești prea ocupat cu doamna Russell, zise ea.

El o privi enigmatic și răspunse:

– Am petrecut două-trei zile cu ea, arătându-i împrejurimile. Dar s-a mutat în Andaluzia. Ce zici? Ne vedem mâine, după ce-ți termini treaba?

Bianca ezită, amintindu-și că după primul lor sărut el îi spusese: "în acest moment, mi-ar plăcea să fac dragoste cu tine și, chiar dacă nu recunoști, sunt sigur că asta îți dorești și tu." Oare vor exista și urmări nedorite ale invitației lui? Dacă accepta, asta însemna pentru

el că vor face dragoste? "Joe e tipul de bărbat pentru care o femeie are doar două utilizări – sexul și finanțarea", îi spusese Peter. Poate vorbele lui erau născute din gelozie... Dar dacă doar un bărbat își putea da seama de adevăratele intenții ale altuia?

– Bine, sunt de acord. Rămâne stabilit: mâine, după muncă, răspunse ea.

– Nu trebuie să te îngrijorezi cu privire la mâncare. Mă ocup eu de tot. Tu adu doar costumul de baie și o loțiune de plajă. Oricât de bronzată ai fi, tot poți să te arzi după câteva ore petrecute pe mare.

"Poate că așa e, și nu doar în sensul concret al cuvântului", se gândi Bianca, regretând deja că acceptase invitația.

– Să-ți anunți familia că vei sta până târziu, îi strigă el, de la depărtare.

A doua zi, Bianca îi mărturisi lui Rufus:

– Joe va veni să mă ia la plimbare cu barca.

– Sunt sigur că-ți va plăcea, răspunse el. La Libertad e o barcă perfectă, iar Joe e un marinar desăvârșit.

– De ce nu vii și tu cu noi, Rufus? întrebă Bianca, într-un impuls de moment.

– E foarte drăguț din partea ta să mă inviți, dar bănuiesc că Joe vrea să fie singur cu tine.

– O, nu, nu cred. Sau... poate că vrea, dar eu nu-mi doresc asta.

Îi mai povestise câte ceva despre viața ei, dar niciodată nu pomenise existența unui alt bărbat în trecutul sau prezentul ei, astfel că Rufus întrebă:

– Ai pe cineva în Anglia?

– Nu, nu-i asta...

Bianca nu continuă, neștiind cum anume să-i explice problema pe care o avea.

Dar, după cum descoperise în repetate rânduri, Rufus era foarte perspicace. Și de această dată păru să-și dea seama exact de ceea ce se ascunde în inima ei.

– Nu cred că ai de ce să te îngrijorezi în privința lui Joe, draga mea. Poate că e un pierde-vară, dar e un tip onest și un adevărat gentleman cu femeile.

– Chiar crezi asta? se îndoi Bianca.

– Nu susțin că nu-ți va face avansuri, zâmbi el. Ar fi ceva în neregulă cu el dacă n-ar face-o. Ești o tânără fermecătoare, după cum cred că ți s-a spus de multe ori. Dar Joe nu-i genul care să se țină scai de tine, dacă vei refuza clar și-i vei spune că vrei să te limitezi doar la o relație de prietenie.

– Ai întâlnit-o pe prietena lui, doamna Russell?

– Da. Știind preferința mea pentru mâncarea orientală, m-au invitat la un restaurant indian într-o seară. E o femeie încântătoare și foarte inteligentă. Ai ce vorbi cu ea, în toate domeniile. Am înțeles că, înainte de moartea soțului, au călătorit foarte mult prin lume. Ai văzut-o și tu?

– Da, dar în trecere. Bianca nu-și putu reține curiozitatea:

– Știi cumva cum s-au întâlnit, ea și Joe?

– Cred că în Grecia s-au văzut prima dată.

– Nu aici?

– Nu, se cunosc de ceva vreme.

Plecând îngândurată de la Rufus și îndreptându-se spre barca lui Joe, Bianca își dădu seama că ar fi preferat ca relația celor doi să fi

început la El Delfin, și nu în timpul cât doamna Russell era căsătorită, probabil cu un bărbat mai în vârstă și foarte bogat.

Joe o văzu plecând de pe Pago Pago și-i ieși în întâmpinare:

– Vom pleca îndată. Îți arăt cabina ta, apoi îi dăm drumul. Un tur complet al bărcii vei face mai târziu. De acord?

– Da, răspunse Bianca, urmându-l.

– Baia, cabina... îi prezentă Joe rapid fiecare spațiu.

O dată întorși pe punte, Bianca spuse:

– Doamne, aici e mai curat chiar și decât la Rufus.

– Când locuiești pe o barcă, trebuie să păstrezi curățenia. Dar de ce te miri? Tu ești dezordonată?

– O, nu, Lucy crede că sunt chiar un fel de maniacă a ordinii, dar nu sunt nici pe departe atât de riguroasă ca tine.

Cabina era ordonată și foarte curată. Oare cum se descurca Joe de unul singur?

La Libertad ieșise în larg, îndreptându-se spre insula Ibiza. Bianca nu mai mersese cu barca de ceva vreme, iar atunci când mai navigase, nu-i plăcuse foarte mult. Acum însă, se simțea fericită, liberă și foarte relaxată.

Zgomotul orașului, dialogurile în spaniolă și în alte limbi ale pământului, crescendoul sunetelor de motociclete și mașini, aglomerația de turiști, toate acestea erau pentru o vreme lăsate în urmă. Împrejur, doar apa liniștită și albastră, doar razele soarelui...

– Cred că e momentul pentru un aperitiv, zise Joe.

Bianca închisese ochii pentru câteva minute ca să savureze plăcerea izolării în mijlocul mării. Acum, deschizându-i, îl zări pe Joe stând lângă ea, cu un pahar în mână.

– Ce-i asta?

– Sangria, dar cu foarte puțin coniac.

Tânăra bău din băutura răcoritoare și întrebă:

– Unde mergem?

Acum, păreau să se îndrepte către sud, spre Alicante.

– Mergem spre un golf unde, cu puțin noroc, nu ne vom afla decât noi.

Și asta însemna că se pregătise pentru o după-amiază romantică? se gândi Bianca înfiorată.

Barca se balansă destul de mult, iar Bianca scăpă pe jos puțină sangria.

– Îmi pare rău, trebuia să te avertizez despre asta, zise Joe, luându-i mâna.

Atingerea lui o derută mai mult decât neașteptata înclinare a bărcii, astfel că se strădui să răspundă cât mai calm:

– Presupun că ești un marinar foarte bun... Nu te supără niciodată răul de mare, oricât de agitată ar fi apa?

– N-aș spune niciodată. Nu foarte des. Dar ăsta nu e un criteriu. Am văzut femei în vârstă care suportau mai bine călătoria decât un adevărat marinar, iar asta te face pe tine o navigatoare mult mai bună decât mine.

Joe se apropiase și mai mult. Bianca se întrebă dacă era momentul să bată în retragere. Își dădu seama că nu mai fusese niciodată atât de conștientă de prezența fizică a unui bărbat. Nici măcar Michael nu-i trezise asemenea sentimente.

Știa că, înainte de a se întoarce în port, Joe o va săruta din nou. Ceea ce nu știa, era cum avea să reacționeze la un astfel de gest.

Ajunseră în golful despre care-i vorbise Joe, și aruncară ancora pe fundul nisipos al apei, care avea aici o culoare verde pal.

– Haide, îți arăt unde să te schimbi, zise bărbatul.

– Nu trebuie să mă schimb. Am deja costumul pe mine. Cât de adâncă e apa?

– Nu foarte adâncă, stai liniștită.

Peste jumătate de oră, stând pe șezlongul pe care Joe îl adusese pe plajă și mâncând un sandviș uriaș cu salată de creveți, Bianca șopti:

– Mm... ce bine e!

Joe deschise o sticlă de vin spumos.

Ar fi fost mai bine dacă ar fi reușit să rămână neutră la atențiile lui, dar tot ce făcea bărbatul era pe gustul ei.

– Mulțumesc, zise ea, luând paharul cu vin auriu.

Deodată, bulele vesele care se spărgeau de pereții paharului îi amintiră de seara în care-l zărise pe Joe la restaurant, alături de doamna Russell.

– Pentru ce bem? întrebă el.

– Toastul favorit al tatălui meu era "carpe diem". Ai făcut latină la școală?

– Pe atunci nu era obligatorie, și apoi n-am fost unul dintre elevii studioși.

– Înțeleg, te-ai axat pe sport.

– Nu, nu-i nici asta. Îmi plăcea să navighez și organizam excursii pe mare, dar aceste preocupări nu făceau în curriculum, glumi el.

– Și totuși, sunt mai folositoare decât fotbalul sau crichetul.

– Dimpotrivă, sportul dezvoltă spiritul de echipă, la care eu eram deficitar, răspunse Joe sarcastic.

Bianca își dădu seama că anii de școală nu reprezentau pentru el amintiri tocmai plăcute.

– Tradu-mi expresia, continuă el.

– Înseamnă "trăiește clipa".

– Voi bea pentru asta! Carpe diem!

– Carpe diem! repetă ea.

– Ah, un pahar de vin rece și spumos într-o zi fierbinte este una dintre cele mai frumoase experiențe ale vieții, zise Joe. Ce ironie... ceea ce am spus sună exact ca sfatul pentru care am băut adineaori. Din cine e? Horațiu?

Bianca încuviință din cap.

– Nu puteai fi chiar atât de puțin studios, încât să nu fi auzit de Horațiu.

– Am auzit, dar nu la școală. L-am cunoscut abia în Legiune. Și nu pentru că am fi dispus de o bibliotecă foarte bogată – majoritatea lecturilor erau revistele pentru adulți – ci pentru că mi-a oferit cineva o carte de poezie latină. Era un botanist englez care venise la Fuerteventura exact în timpul pregătirii mele.

Se opri pentru câ teva momente și, chiar când tânăra era gata să-l întrebe despre experiența lui din Legiune, întrebă:

– Satirul ăla bătrân te mai necăjește?

– Nu, deloc, răspunse ea în grabă.

– Așa, deci. Atunci, pasiunea lui n-a fost reală, replică el. Dacă aș fi fost în locul lui, n-aș fi renunțat la tine atât de ușor.

– Peter e un bărbat modest și nu se consideră irezistibil.

El zâmbi larg:

– Înseamnă că are dreptate, de vreme ce l-ai refuzat.

– Ce dovedește asta? Sunt convinsă că există multe femei care ar accepta bucuroase, dacă le-ar cere în căsătorie.

– Fără îndoială. Bărbații cu avere nu trebuie să caute prea mult o parteneră de viață.

– Și invers. Ai mai vorbit cu prietena ta, doamna Russell, de când a plecat?

– Nu. Vrei să spui că relația mea cu ea e interesată?

– Ai spus cândva că, dacă vei găsi o văduvă bogată, nu vei ezita să te căsătorești.

– Ai fost geloasă, nu? Când ne-ai văzut împreună...

– Geloasă? Nu! Ce prostie! Tu ai fost gelos pentru că m-ai văzut cu Peter?

– Nu erai singură cu el. Dacă ai fi fost, aș fi avut câteva lucruri nu foarte drăguțe să-ți spun.

– Sunt convinsă că erai prea absorbit în discuția cu partenera ta ca să mă observi, dacă eu și Lucy n-am fi trecut pe lângă masa ta.

– Nu atât de absorbit încât să nu remarc felul în care o priveai pe Helen cu coada ochiului.

– Îi admiram rochia. Credeam că preferai să te las în pace.

Joe îi umplu paharul. Intimidată de cursul pe care-l luase discuția, Bianca bău rapid vinul.

– Tactul tău e admirabil, dar te-ai străduit în zadar. Helen e prea deșteaptă ca să se lase păcălită de un vânător de avere, iar bănuielile tale despre motivația mea au fost nedrepte. Ceea ce am spus despre văduvele bogate nu era ceva serios. Dacă vreodată voi simți nevoia să mă însor, eu voi fi cel care va întreține casa sau cel puțin voi contribui într-un procent covârșitor la asta, adăugă el, cu un zâmbet leneș. Dar

oamenii ca mine și ca Rufus, care știu să-și gătească singuri și să-și spele o cămașă, n-au nevoie de soție, ci de o parteneră de dormitor, cu atât mai mult cu cât nevestele sunt mai puțin entuziaste la acest capitol decât o prietenă.

– Presupun că asta depinde de soții lor... Rufus a rămas celibatar doar pentru că femeia pe care o iubea era deja măritată și pe vremea aceea oamenii nu se despărțeau atât de ușor ca azi.

– Asta ți-a zis? întrebă mirat Joe. Mi se pare ciudat. Natura umană e cum e, și mă îndoiesc că un bărbat poate nutri sentimente atât de puternice o viață întreagă, fără speranța de a le împlini într-o zi. Adevărul este probabil altul. Poate că n-a găsit femeia dispusă să-i împărtășească stilul de viață. Majoritatea femeilor sunt sedentare, el e un nomad.

– Cred că Pago Pago ar fi fost un cămin confortabil. Găsesc că multe femei ar fi acceptat ideea de a trăi libere de orice constrângeri, alături de soții lor. Și, chiar dacă n-ar fi fost așa, ar fi făcut-o doar de dragul bărbatului iubit.

– Asta e o altă idee romantică, o contrazise el. O femeie care să-și însoțească iubitul până la capătul lumii, fără să conteze dacă viața pe care o duce e dificilă, e greu de găsit. Din experiența mea, e mai plauzibil ca bărbatul să urmeze stilul de viață ales de femeie.

– Iată o viziune pesimistă.

– Da, la care am ajuns din prea mult optimism.

– Știu că dragostea adevărată și fericirea care durează nu sunt iluzii, pentru că părinții mei s-au bucurat de ele. Pot crede că Rufus a fost fidel unei singure iubiri, cel puțin cu sufletul, dacă nu și cu trupul.

– Haide să terminăm sticla, vrei?

Pentru a treia oară, Joe îi umplu paharul. Bianca se întrebă dacă pregătește terenul pentru o nouă tentativă de seducere. Dacă așa stăteau lucrurile, această pregătire nu era deloc necesară. Liniștea din jur și felul lui de-a fi erau suficiente pentru a o face să accepte sărutul lui.

Joe se uită la glezna ei.

– Pare că și-a revenit complet.

– A fost doar o entorsă.

– Da, dar una destul de urâtă, și câteodată ligamentele au nevoie de mult timp pentru a-și reveni la normal, zise el, atingându-i glezna cu degetele.

Pentru cât de puternice arătau mâinile lui, erau foarte ușoare. Îi ridică piciorul și începu să-i mângâie gamba, pornind în sus, spre genunchi. Privirea lui era ațintită asupra ei, iar pe buze îi apăru un zâmbet fericit.

Bianca își ținu răsuflarea, prevăzând că Joe o va lua în brațe și pregătindu-se pentru această vulcanică îmbrățișare. Dar nu se întâmplă nimic. Joe îi lăsă piciorul, se ridică și spuse calm:

– Cred că ar fi bine să ne mai răcorim puțin.

Apoi sări în apă.

Știa că n-avea decât să întindă puțin mâna și să-l atingă ușor pe umăr, pentru ca el să se întoarcă și să facă dragoste cu ea. Și totuși, oricât de mult și-ar fi dorit să facă acest gest, ceva o oprise.

Dezamăgirea ei fu ciudat de mare și de dureroasă. Fusese vina ei că Joe alergase înspre mare, în loc s-o sărute.

Peste câteva ore, la plecare, el zise:

– Ar trebui să facem și mâine același lucru.

Bianca nu mai ezită:

– Ah, mi-ar plăcea. Dar lasă-mă pe mine să aduc de mâncare.

– Ok, răspunse el, zâmbind.

***

Noaptea fu foarte caldă, și Bianca se trezi să bea un pahar cu apă rece din frigider. Neavând chef să se întoarcă la culcare, își luă un bețișor aromat împotriva țânțarilor și ieși pe terasă, în lumina lunii, bând din paharul cu apă și gândindu-se la întâmplările după-amiezii.

"Carpe diem", zisese ea, ridicând paharul. Dar astăzi, când i se oferise prilejul să urmeze acest îndemn, nu trăise clipa. Oare respinsese această oportunitate din teamă?

Joe așteptase permisiunea ei ca s-o sărute. Deși nu părea genul care să aibă nevoie de așa ceva, iată că Joe fusese un cavaler absolut. Se stăpânise, deși pasiunea lui era reală.

Ce diferență între el și Peter! Cu toată insistența lui enervantă, era totuși un tip maleabil, care renunțase repede la ea... Masculinitatea lui era la fel de atractivă ca o budincă. Pasiunea lui nu era reală, spusese Joe.

Dar mâna celuilalt bărbat urcând încet pe piciorul ei îi dăduse fiori. Oare ce avea să se întâmple mâine?

A doua zi, luau masa la bordul ambarcațiunii, când Joe întrebă:

– Slujba ta de la Londra va mai fi disponibilă la întoarcerea ta?

– Nu, dar pot să-mi găsesc alta.

Cercetarea poate fi de folos în multe domenii. Companiile de televiziune angajează documentariști pentru majoritatea programelor, iar autorii nu fac singuri munca de cercetare, ci pun la lucru oameni ca mine. Mi-ar plăcea să mă întorc la genealogii, dar dacă nu reușesc, nu vreau să rămân fără serviciu. Dar, destul despre mine. Care sunt planurile tale de viitor?

Mâncau preparatele făcute de Bianca, la o masă așezată pe punte, stând față în față.

Joe puse furculița și cuțitul deoparte, luând paharul cu vin cu o expresie gânditoare.

– Nu foarte clare, recunoscu el. Mă gândeam să ajung în Caraibe și de acolo la Pacific, dar pentru moment îmi place mai mult aici.

Își ridică privirea și întâlni ochii Biancăi. Cu un sentiment de stânjeneală, tânăra se întrebă dacă privirea lui putea însemna pentru cineva mai experimentat decât ea că prezența ei era singurul motiv pentru care alegea să rămână și, mai mult, dacă după ce relația lor se va consuma, se simțea liber să plece.

– De ce ai privirea asta îngrijorată? întrebă el.

Dar n-o lăsă să răspundă, ci continuă:

– Îmi dai impresia că nu mă aprobi. Așa e, Bianca? Ți se pare ciudat ca un bărbat să fie liber, să trăiască fără nici o obligație?

– Nu ciudat, nu. Mai degrabă de invidiat. Mi-ar plăcea să fiu liberă să mă duc unde vreau și să fac ce vreau. Ca artist, mama a avut exact același tip de libertate, deși, când tata trăia, se ducea cu el peste tot. Din fericire, locurile unde se duceau îi plăceau, așa cum a fost Italia. O vreme, după moartea lui, a călătorit din nou, dar se simțea îngrozitor de singură. Vizita locuri minunate, dar n-avea alături pe

nimeni care să-i împărtășească bucuria. Din pricina acestei singurătăți și a milei prost canalizate s-a hotărât să se mărite cu Ben. Ce mi-ar plăcea mie... se opri ea.

– Spune! Ce ți-ar plăcea? o încurajă Joe.

Dar Bianca tăcu.

"Mi-ar plăcea să fiu liberă, pentru că soțul meu este un om liber", ar fi vrut să spună, dar nu putea. Așa ceva i-ar fi spus lui Rufus, dar nu lui Joe. Vorbele sunau de parcă ar fi avut planuri cu el, și asta nu era adevărat. Era gata să se îndrăgostească de el, dar încă destul de conștientă că poate da înapoi oricând. Felul în care se simțea era perfect ilustrat de melodia "Atunci când mă îndrăgostesc", foarte cunoscut cândva, iar acum doar ocazional cântat la radio, una dintre piesele favorite ale mamei ei. De la moartea Carlei, nu se mai gândise la el, și asta pentru că amintirea o durea, aducându-i în minte personalitatea caldă și luminoasă a mamei și pierderea ei atât de nedreaptă.

Acum, cuvintele cântecului îi reveneau în minte, făcând-o să realizeze că melodiile bune spun adevăruri pe care nu le poți aprecia decât dacă experimentezi o situație asemănătoare. Compozitorul piesei se simțise poate cândva la fel ca ea în aceste momente: hotărâtă să nu se îndrăgostească decât dacă ar fi fost să fie pentru totdeauna și așteptând momentul în care cealaltă persoană să simtă la fel.

Într-un final, se decise să spună:

– Mi-ar plăcea să am lucrurile de care s-au bucurat părinții mei. Profesiuni diferite, dar o viață comună. Dar se pare că e ceva greu de obținut. Atâția oameni se ceartă din pricina serviciilor... Nu că aș avea o carieră.

E doar un mod interesant de a-mi câștiga existența, dar nu o vocație.

Pentru desert, Bianca preparase o tartă cu fructe. Joe începu să taie câte o felie pentru fiecare. Privindu-l, tânăra întrebă:

– Tu te vezi cântând la pian pentru tot restul vieții?

– Probabil, până de curând nu mă gândeam prea mult la viitor.

– Și acum?

– Acum, câteodată. Mai ales noaptea, când îmi dau seama că ar fi preferabil să am o slujbă de zi, și nu să stau tot timpul în fum de țigară. Îmi place să mă trezesc devreme.

– Și mie. Îmi place foarte mult dimineața. La Londra, nu mă trezeam prea devreme, dar aici peisajul e absolut minunat în zori de zi. Munții și plajele sunt superbe.

Joe se opri din mâncat și o privi în felul lui ciudat.

– Ce e? De ce mă privești așa? întrebă ea.

– Ești foarte drăguță, mai ales când vorbești de ceva ce-ți place. În astfel de momente, devii aproape frumoasă, zâmbi el. Nu chiar frumoasă, dar aproape.

– O, mă copleșești, glumi ea.

– Nu, dar cred că mi-ar plăcea, dacă m-ai lăsa.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Dar bănuiești că e ceva nepotrivit, nu? întrebă el, pe un ton plăcut și totuși ironic.

– Mă consideri cumva naivă?

– Deloc. Judecând după răspunsul tău instinctiv atunci când te-am sărutat, nu ești deloc naivă. Ai mult potențial, dar n-ai experiență.

– Poate că da... poate că nu.

– Ieri, Rufus mi-a arătat o poezie despre o fată cu numele tău. Să văd dacă mi-l pot aminti.

Mâna lui se întinse către ea.

– Era scrisă de Robert Herrick. Îmi amintesc o strofă, foarte potrivită pentru momentul de față.

– Chiar așa? zise Bianca, emoționată.

– Da, da.

Mâna lui îi ținu în continuare mâna și începu să recite:

"Bianca, lasă-mă
Să-ți plătesc ce-ți datorez
Îți sunt dator cu un sărut
Pe care mi l-ai dat
Dar îți voi înapoia înzecit
Ce mi-ai împrumutat"

Pleoapele ei se plecară. Nimeni nu-i mai recitase vreo poezie până acum. Vocea lui gravă și ochii săi strălucitori avură asupra ei un efect ciudat.

– Nu ți-am dat nimic. Tu ai luat, zise ea.

– Cu atât mai mult. Am dreptul să te plătesc cu dobândă. Sau preferi să n-o fac?

– Sunt sigură că ai multă experiență în relații sentimentale, Joe, și de aceea ar trebui să știi mai bine ca mine că răspunsul la întrebarea "pot să te sărut?" va fi întotdeauna "nu".

Își retrase mâna dintr-a lui și întrebă pe un ton prozaic:

– Nu-ți place tarta? Ai de gând s-o lași în farfurie?

– Deloc, răspunse el, începând să mănânce.

"E atât de drăguț, încât aș găti în fiecare zi pentru el", se gândi Bianca.

Se ridicară amândoi să spele vasele, iar Joe zise:

– Data viitoare, nu te voi mai întreba.

Ea îi ocoli privirea, apoi răspunse cu un aer sfidător:

– Știi cumva tricourile alea cu broscuțe zâmbitoare care se ling pe buze? întrebă ea. Toate sunt inscripționate cu "până să-l întâlnești pe Făt-Frumos, o să dai peste mulți broscoi"...

– Sugerezi că eu aș fi un broscoi? replică Joe, zâmbind.

– Nu știu. Poate ești chiar Prințul din poveste. Dar câteodată nu-mi dai impresia asta.

Măcar o dată îl făcuse și ea șah mat! Și totuși, într-un anume fel, gluma o privea și pe ea. Pentru că, chiar dacă ar fi fost sigură că Joe e doar un broscoi, îl prefera oricărui Prinț.

Capitolul 6

În fiecare zi din acea săptămână, Joe o duse în larg cu barca și în fiecare seară, cu o jumătate de oră înaintea începerii programului la El Delfin, o aducea înapoi la țărm. Încă nu căpătase permisiunea s-o sărute, dar răbdarea de care dădea dovadă ajunsese să-i sporească ei nerăbdarea.

Până într-o clipă, când răbdarea lui cedă și o sărută fără să-i mai ceară permisiunea; o opri o clipă în loc, o luă de umeri și o întoarse spre el cu un gest brusc și plin de pasiune.

Sărutul care urmă fu lung și minunat de intim. Degetele lui începură să-i exploreze spatele, strângând-o la pieptul lui. Pielea lui era răcoroasă de la apa mării, dar ea simți atingerea lui ca o flacără. Pentru câteva clipe, tânăra nu mai fu conștientă decât de plăcerea acestei îmbrățișări.

Numai atunci când simți că el își slăbește strânsoarea, se dezmetici și-l respinse.

– Draga mea, nu ne vede nimeni...

Dar dacă preferi să mergem în cabină...

Fără să aștepte răspuns, o luă de mână și începu să coboare scările. Incapabilă să-și elibereze degetele din mâna lui, Bianca se apără:

– Mergi prea repede pentru mine, Joe.

El ridică din sprâncene, sesizând sensul metaforic al cuvintelor sale.

– Ți se pare? Eu am crezut că merg incredibil de încet.

– Până acum, da, admise ea. Dar acum te miști mult prea repede.

– Bine, înțeleg. Nu te voi forța... Dar acum o clipă mi s-a părut că asta îți dorești.

– Să te sărut, da. Dar nu să sar în patul tău. Ți-am spus asta de la bun început.

– Da, îmi amintesc. Mi-ai spus că viața ta e și așa grea și că nu ești disponibilă pentru aventuri. Nu sugerez că ar trebui să ne implicăm într-o aventură.

Se apropie de ea atât de mult, încât buzele lui îi atingeau obrazul. O privi cu o expresie atât de tandră, încât Biancăi i se păru că avea să-i spună: "Te iubesc și vreau să mă căsătoresc cu tine."

În loc de asta, Joe zise:

– După-amiezile noastre sunt foarte frumoase, dar pentru mine nu ajung. Mi-ar plăcea să iau micul dejun alături de tine și să știu că te voi găsi acasă când mă întorc de la muncă. Vino să stai cu mine, Bianca! Vom fi fericiți!

Vei putea să te ocupi în continuare de Ben și de Lucy, dar nu vor mai reprezenta pentru tine o povară.

Așteptă o clipă reacția ei, apoi adăugă:

– Te vreau, Bianca. Vreau să fii lângă mine.

Ea își dorea același lucru. Ar fi vrut să se topească în brațele lui, dar... nu-și putea permite așa ceva.

– Nu cred, Joe, șopti ea.

El o sărută din nou, iar ea nu-i rezistă, deși era conștientă că acest comportament contradictoriu era derutant. Nu era corect. Între ei, trebuia să fie totul sau nimic, iar Joe trebuia să știe că va fi... nimic.

Joe o lăsă să-i scape din brațele lui, apoi o întrebă:

– De ce nu, Bianca? Sunt convins că asta îți dorești. De ce nu recunoști? Ești flămândă de dragoste.

– Câteodată, sunt flămândă și după o prăjitură, dar pot renunța la ea. Altfel, mă îngraș.

– Dragostea te face mai frumoasă.

– Nu dragostea, fericirea. Dar nu voi putea fi fericită dacă voi fi fata care locuiește cu Joe Crawford. Nu-i stilul meu.

El nu mai insistă:

– Bine, dacă asta vrei. Dar dacă te răzgândești, să știi că oferta mea e încă valabilă.

În restul zilei, nimic notabil nu se mai întâmplă între ei. Biancăi nu-i venea să creadă că un bărbat poate reacționa atât de civilizat în fața unui refuz. Era adevărat că răspunsul ei sunase mai degrabă a amânare și că-l găsea pe Joe foarte atrăgător, dar îl atenționase foarte clar că nu era pregătită pentru viața pe care el i-o propunea.

Dispoziția ei se schimbase. Era tristă și regreta cele întâmplate, pentru că asta însemna sfârșitul lecțiilor ei de navigare și al zilelor fericite. Se întoarseră în port. Pe chei, domnea agitația obișnuită. O mulțime de oameni se foiau de colo-colo iar printre ei, îl recunoscu pe Michael.

Se întoarse spre Joe, uimită.

– Ce e? întrebă acesta, văzând că se schimbase la față.

– E Michael, un vechi prieten de-al meu.

Apoi, întorcându-se către omul care-i urmărea de pe chei, întrebă:

– Ce cauți aici?

– Bună, Bianca, răspunse el, făcând semne disperate din mână. Ce mai faci?

Se apropiară de el, și Bianca făcu prezentările:

– Michael Leigh... Joe Crawford.

Cei doi se salutară fără amabilitate.

– Când ai venit? Ești în trecere? îl întrebă ea pe Michael.

– Sunt în vacanță. Trebuie să-mi găsesc un loc unde să stau. Am sosit la Alicante ieri, am petrecut noaptea acolo și am pornit din nou la drum în dimineața asta. Tatăl tău vitreg mi-a spus unde te pot găsi.

– Înțeleg, zise ea, neștiind ce ar trebui să adauge.

Joe interveni:

– Trebuie să mă schimb și să mă duc la muncă. Sper să-ți placă excursia, Leigh. Adio, Bianca.

– Pa, zise ea.

Joe se întoarse pe La Libertad, iar ea și Michael o luară de-a lungul cheiului.

– Interesant tipul, începu el. Cu ce se ocupă?

– Cântă la pian într-un restaurant.

– Da? Ciudat!

– De ce ți se pare ciudat?

– Nu poate trăi din asta...

– De ce nu?

– Așa... Barca e a lui?

– Din câte știu, da.

– O barcă de mărimea asta costă foarte mult. E pentru bogătași.

– E casa lui, răspunse ea, apoi începu să-i vorbească despre oraș.

Spre mirarea ei, Ben, care-și petrecea majoritatea timpului prin baruri, era de această dată acasă. Pentru prima dată după câteva săptămâni, îl văzu în fața unei picturi începute. Picta priveliștea portului, una dintre temele care se vindea cel mai bine.

Îi lăsă pe cei doi bărbați să vorbească și se duse în bucătărie să pregătească cina. Pe masă găsi un bilet de la Lucy. Trecuse pe acasă după-amiază, dar avea să-și petreacă seara la o prietenă, scria adolescenta.

– Va fi o cină ușoară, Michael, zise Bianca, întorcându-se pe verandă cu câteva gustări. Cât timp ai de gând să stai în Spania și care e itineraiul pe care ți l-ai propus? zise ea, repede, încercând să-și alunge stânjeneala.

– Zece zile, dar m-am hotărât să nu fac nici un circuit. Am venit doar să te văd.

Bianca nu putu interpreta în nici un fel tonul lui pasional și privirea înduioșată. Relația lor de acum nu explica această atitudie.

Din momentul în care Carla Dawson murise și Michael, citind știrea în ziar, îi scrisese o notă de condoleanțe, nimic nu se mai întâmplase între ei. În plus, chiar el îi mărturisise că avea pe altcineva.

– Ai închiriat ceva pentru noaptea asta? Unde vei sta?

– Nu, dar sunt sigur că voi găsi un pat undeva. Care e cel mai bun hotel?

– Nu știu, n-am stat în nici unul.

– Nu-i nevoie să te duci la hotel, dragule, interveni Ben. Te putem găzdui aici. Nu avem o cameră doar pentru tine, dar vei putea dormi în living, pe canapea.

– Cred că va fi mai confortabil la hotel, zise Bianca.

– Noaptea trecută, la Alicante, a fost un adevărat coșmar, replică Michael.

Bianca era înspăimântată, și pe bună dreptate. Oferta tatălui său fu acceptată cu entuziasm de Michael.

Îi părea rău că nu-l dusese mai întâi la un hotel, și abia apoi la Casa Mimosa, dar acum era deja prea târziu. Probabil, Ben își imaginase c-o ajută, dar din partea lui Michael era o mojicie să accepte invitația.

După cină, tânăra strânse masa, spălă vasele și făcu patul pentru musafir, în timp ce bărbații continuară să discute. Din locul în care stătea, Michael o văzu trebăluind, dar nu se oferi s-o ajute. Știa că fostul ei prieten nu era deloc un tip casnic, dar acum apatia lui i se părea de-a dreptul enervantă. Mama lui avusese întotdeauna grijă de el și chiar, într-o zi când venise la Londra după cumpărături, nu făcuse altceva decât să facă ordine în apartamentul fiului. Comparat cu Joe și Rufus, Michael era un răsfățat.

Era ciudat ca un bărbat care altădată fusese important în viața ei să devină o nedorită povară. Oare va veni clipa când același lucru se va întâmpla și cu Joe?

Realizând că se gândea din nou Joe Crawford, în pofida hotărârii de a uita de existența lui, Bianca se simți vinovată.

Când se întoarse pe verandă, Ben deja plecase la bar, iar Michael o aștepta tăcut și liniștit.

– E un tip foarte simpatic tatăl tău, o întâmpină Michael.

– Da, răspunse Bianca, nevrând să-l dezamăgească și sperând ca nici Ben n-o va face.

– Îmi pare bine că am venit, continuă bărbatul. Voiam să văd ce mai faci, cu ce te ocupi, dacă-ți merge bine...

– Am o slujbă. Și apoi, casa îmi ocupă foarte mult timp. Îți mai aduc puțin vin?

– Da, te rog. Știu ce gândești, adăugă el, așteptând ca tânăra să-i umple paharul. Crezi că am mult tupeu să vin la tine pe nepusă-masa.

– Recunosc, am fost surprinsă să te văd. Ce s-a întâmplat cu fata despre care mi-ai scris?

– N-a mers. A fost o greșeală de la bun început. A fost unul dintre acele lucruri care n-ar trebui să se întâmple și care nu s-ar fi întâmplat dacă relația noastră ar fi decurs altfel. Dar, deși mi-ai spus că mă iubești, întotdeauna m-ai respins. Faptul că ne-am despărțit nu mai pare să te deranjeze.

– Deloc, admise ea. La început, am sperat și am crezut că o separare te va face să înțelegi că... te va face să-ți dorești o legătură permanentă, așa cum voiam și eu... pe atunci. Dar tu ai ales pe altcineva, demonstrând că ai avut dreptate și eu am greșit. Ceea ce am simțit unul pentru altul nu era suficient de puternic pentru a dura.

– Dimpotrivă. Am ajuns la concluzia că tu aveai dreptate. Am fost un prost să nu-mi dau seama ce comoară pierdeam, Bianca. Acum, mi-am revenit și sper să nu fie prea târziu. Ești cu altcineva?

– Nu e asta... am probleme de familie. Sora mea vitregă... tocmai sosește, zise ea, auzind zgomotul motocicletei.

Erau vremuri când Lucy, dacă ar fi bănuit că un bărbat vrea să rămână singur cu Bianca, ar fi făcut orice să nu-i ofere șansa asta.

Acum, apropierea dintre ele o făcu să înțeleagă situația și se pregăti să se ducă la culcare după numai câteva cuvinte schimbate cu Michael.

Sora ei o chemă însă în bucătărie sub pretextul preparării unor gustări și-i șopti:

– Nu pleca, te rog, nu pleca.

– De ce?

– Îți explic mâine.

Mai târziu, stând întinsă în pat, Bianca se întrebă unde ar fi fost acum dacă ar fi ascultat rugămintea lui Joe și nu i-ar fi rezistat. Poate ar fi stat pe punte, sub lumina stelelor, și s-ar fi sărutat. Pe uscat, în această perioadă a anului, era foarte cald. Dar pe mare, fie și în apropierea țărmului, aerul era rece și proaspăt.

– Înțeleg acum ce spuneai despre problemele de familie, zise Michael în timp ce o conducea a doua zi spre oraș.

Bianca știa că bărbatul fusese trezit în toiul nopții de monologul zgomotos al lui Ben după întoarcerea de la cârciumă.

– De asta nu poți sta cu noi, Michael. Nu vreau să par neprimitoare, dar situația e jenantă.

– Bine, voi găsi un hotel unde să stau.

– Dacă poți, zise ea cu îndoială.

– Poate nu sunt toate pline.

– Bună dimineața, draga mea, o întâmpină Rufus. Joe mi-a spus că a venit în vizită la tine un prieten din Anglia. Nu-i nevoie să mă mai ajuți cât timp stă în Spania. Dacă vrei să-i arăți orașul, să te plimbi cu el... înțeleg. Era gata să-i răspundă că Michael era un musafir nepoftit și că spera să nu stea prea mult, dar își dădu seama că vorbele aveau să ajungă la Joe.

Joe, care sosea adesea să bea o bere cu Rufus, în acea zi nu apăru deloc, și Bianca se întrebă dacă era o mișcare deliberată sau dacă existase un motiv puternic pentru a o evita.

Ultimul lucru la care se aștepta era ca Michael s-o aștepte după-amiază, după muncă, nu pe chei, cum stabiliseră, ci pe puntea bărcii La Libertad. Ajunsă acolo, află cu surprindere că Joe îi invitase pe amândoi într-o scurtă excursie pe mare, iar Michael făcuse deja aprovizionarea pentru picnic.

– Poate că Rufus și-ar dori să vină cu noi, zise Joe, privind spre Bianca și ignorând expresia ei mirată.

Nu putea pricepe motivul pentru care cei doi deveniseră dintr-o dată atât de apropiați, când prima lor întâlnire arătase clar că n-au nimic în comun.

Fără să aștepte răspuns, Joe se duse să-l cheme.

– E foarte evaziv, prietenul nostru, șopti Michael, după plecarea lui. Mă întreb ce ascunde.

– L-ai întrebat ceva și n-a vrut să-ți spună?

– Da, lucruri puțin importante. De unde e, cu ce se ocupă... Dar știu la fel de puține despre el ca acum o oră, când ne-am întâlnit.

– Ei bine, în ce mă privește, prefer oamenii rezervați în locul celor care îți spun imediat tuturor povestea vieții lor plictisitoare, răspunse Bianca.

Apoi își puse ochelarii și se întinse la soare, semn că discuția se încheiase. Regreta momentele plăcute și liniștite când se afla doar alături de Joe pe barcă.

Atingerea neașteptată a lui Michael o nedumeri și o enervă. Se feri și spuse, supărată:

– Nu, Michael. Ți-am spus și ieri, îți repet și azi: nu putem reînvia trecutul.

– Nu vreau să accept asta, nu încă. Mai am opt zile în care să încerc să te recuceresc și... dar văzând că Joe se apropie, se opri brusc.

"Ce ironie", se gândi Bianca. Cei doi bărbați care nu aveau putere asupra ei – Peter și Michael – erau totuși atât de insistenți, în timp ce Joe, căruia de-abia reușise să-i reziste, acceptase refuzul ei cu atâta fair-play.

Dar asta se întâmplase abia ieri, și poate că făcea parte din strategia lui să accepte ușor prima respingere, știind că nu-i va putea rezista la o a doua încercare.

Era ciudat că Joe se gândise să-l invite pe Rufus. Era sigură că era o invitație deloc altruistă. Poate că Rufus trebuia să-l țină pe Michael departe de ea, iar Joe să fie liber să continue atacul.

Când ancorară ca să ia prânzul, se dovedi că Michael nu era un înotător entuziast. Apa îi plăcea doar dacă trebuia să se răcorească. Stilul lui lipsit de grație era cu atât mai evident cu cât înota alături de Joe. Descoperirea acestui aspect necunoscut din personalitatea lui o făcu pe Bianca să realizeze că, deși îl știa de multă vreme, ignorase totuși incompatibilitățile fundamentale dintre ei. Pentru ea, să se mărite cu un bărbat căruia nu-i plăcea marea era la fel cu a spune "da" unui tip care nu iubea muzica, arta sau lectura.

Știa că Joe citea mult și iubea muzica, dar era oare la fel de interesat de pictură? Oare s-ar fi plictisit să viziteze galeriile de artă și muzeele, așa cum ea și mama ei făceau când Carla trăia încă?

Își aminti că bărbatul auzise de Carla și-i povestise despre ea doamnei Russell, dar asta nu însemna că iubea arta.

– Te pricepi la pictură, Joe? întrebă ea, în timp ce Rufus îi explica lui Michael de ce simțea nevoia să-și scrie memoriile.

– Nu foarte mult. Știu doar ce-mi place, dar nu pot explica de ce.

Joe îi explică pe larg gusturile lui, dovedind mult interes față de subiect.

– De ce întrebi?

– Din curiozitate. Nimic special, zise ea, ocolind răspunsul.

***

Nu-l revăzu pe Joe până în ultima zi a vacanței lui Michael. Fostul ei prieten sugeră – spre marea ei supriză, dar și ușurare – să ia masa cu un cuplu pe care-l întâlnise la hotel. Bărbatul era important pentru el; îl putea ajuta în carieră.

– Cred că prietena lui e cam răsfățată, dar Rolf e un tip tare în televiziune – e producător – și mi-ar putea fi de folos cândva, explică el.

Chiar înainte de întâlnire, Bianca găsi dezgustătoare ideea de a cultiva pe cineva din interes. Când Michael i-l prezentă pe Rolf, opinia ei deveni mai fermă. Rolf o privi cu un interes mai mult decât amical, iar tânăra era scandalizată. Cine se credea acest bărbat? Pentru ea, faptul că era un cunoscut om de televiziune nu conta absolut deloc.

În schimb, prietena lui îi plăcu. Patti nu era foarte inteligentă, dar era prietenoasă, și Bianca simțea nevoia de o companie feminină. Vorbiră despre haine și coafuri, și tânăra nu i se păru deloc atât de plictisitoare pe cât spusese Michael.

În mod evident, Patti era obișnuită să fie ignorată de Rolf când exista în preajmă vreun bărbat cu care să vorbească. Deși mai târziu regretă, Bianca se amuză să joace alături de ea rolul femeii prostuțe.

Cele câteva cuvinte pe care Rolf i le adresă, le primi cu o privire uimită și cu răspunsuri de o plată banalitate, pe care Michael nu știu cum să le interpreteze.

Joe, un tip mult mai perspicace, ar fi înțeles jocul ei și ar fi zâmbit. Dar Joe n-ar fi simțit niciodată nevoia să lingă mâna cuiva ca să-i obțină ajutorul. Așa ceva arăta lipsa de încredere în propriile capacități.

După masă, începură să dezbată unde aveau să continue seara.

Rolf, care fuma satisfăcut un trabuc, zise:

– Tu locuiești aici, Bianca. Tu trebuie să știi unde putem merge.

Dar înainte ca Bianca să răspundă, Patti spuse:

– Știu eu un club unde putem merge. Mi-a spus despre el o tipă pe care am întâlnit-o la coafor. Mi-a spus că se poate dansa... Celelalte discoteci pun muzică pe bandă, dar acolo există o formație.

– Îți mai amintești cum se numea? întrebă Rolf, pe un ton neplăcut, privind-o de sus.

– Desigur, Rolfie. Patti părea să nu-și dea seama de felul în care i se vorbea, dar nici de faptul că bărbatul ura să i se spună Rolfie.

– Patti a noastră e o adevărată poliglotă, comentă Rolf.

Bianca simțea nevoia să-l pocnească, și se grăbi să răspundă în locul ei:

– Nu cred că El Delfin vi s-ar părea special, dacă ați fi obișnuiți cu Londra. Această remarcă era adresată lui Rolf, care încercase să-i impresioneze pomenind numele unor hoteluri de lux, al căror client pretindea că este.

– E un loc bunicel, continuă Bianca.

– El Delfin are aer condiționat, interveni Patti. Nu ne va fi cald.

– Vom merge acolo. Dacă nu ne place, putem să plecăm în altă parte, zise Michael.

Bianca nu mai fusese niciodată în discoteca El Delfin și spera că lumina nu va fi suficientă pentru ca Joe s-o observe.

În restaurant, bărbatul cânta la pian cu spatele la mese. Dar în club, pianul era așezat pe un mic podium. Pianistul nu trebuia decât să întoarcă puțin capul pentru a o remarca la una dintre mesele care înconjurau ringul de dans circular.

Când sosiră, ceilalți muzicieni erau în pauză și Joe cânta singur. Chelnerul îi conduse către o masă din fundul sălii, și-l urmară toți în șir indian. Bianca recunoscu primele acorduri ale melodiei pe care îi ceruse s-o cânte la prima lor întâlnire. Putea fi o coincidență faptul că schimbase melodia pe care o începuse cu una care avea pentru amândoi o semnificație aparte?

– Îmi place cântecul ăsta, zise Patti, dar nu mai știu cum se numește.

– "Un bărbat și o femeie", o lămuri Bianca.

Tânăra privi spre pian. Joe nu se uita la ei, astfel că fusese probabil doar o coincidență.

Ceilalți membri ai formației își reluară locurile și începură să cânte câteva melodii lente.

Rolf era un dansator mai bun decât Michael, dar prima dată când Bianca avu curajul să iasă pe ringul de dans alături de el, descoperi că era unul dintre bărbații care țin să profite de apropierea dansului. Ar fi dat orice să scape de obrazul lui lipit de al ei și de palma pe care o

simțea strângându-i șoldul, dar ringul era aglomerat și era dificil să scape din îmbrățișarea lui.

În afară de a-i spune verde în față "oprește-te", nu vedea ce ar fi putut face ca să împiedice un alt dans alături de el.

Deodată, o mână puternică și bronzată o atinse pe umăr.

– Dansezi cu mine, Bianca? întrebă Joe.

– Sper că nu te superi, Rolf. Joe e un prieten vechi.

În ciuda speranței inițiale că nu va fi văzută, Bianca se simțea acum ușurată de intervenția lui. O salvă de îmbrățișările brutale ale lui Rolf și o luă ușor în brațe. Chiar dacă existau destule aspecte care o deranjau la el, apropierea fizică nu era unul dintre ele.

– Cine-i ăsta? întrebă Joe, când Rolf se întoarse la masă.

– Un tip pe care Michael l-a cunoscut la hotel.

– Michael îl place, nu? Iar ție ți se pare imposibil...

– Exact. Îmi place prietena lui, dar el e un tip oribil. Nici Michael nu cred că-l place, dar îi e de ajutor în profesie.

– Și pentru asta e gata să te lase pe mâna lui?

– Dansează cu Patti. Probabil că nici n-a observat.

– Eu am observat, replică el tăios. Dacă cineva te va atinge, atunci eu voi fi ăla.

O apropie mai tare de el.

– O, Joe, nu e corect ce faci.

– Nu-ți place?

Bianca nu răspunse. Nu putea nega evidența.

– Poți să pleci de la pian când vrei?

– Ultima oară am plecat pentru Lucy.

Nu cred că mă vor concedia.

Bianca bănui că Joe îi spusese chitaristului, care era liderul formației, să prelungească melodia cât mai mult. I se părea că durează de o veșnicie, și fiecare moment petrecut în brațele lui o făcea mai conștientă că niciodată nu va mai întâlni un bărbat ca el. Păreau perfecți unul pentru altul, cu o singură mică excepție. Ea își dorea o dragoste care să dureze pentru totdeauna, iar el nu era pregătit pentru căsătorie, și probabil nu va fi niciodată.

– Deci, prietenul tău pleacă?

– Da, răspunse ea scurt.

Nu-și dorea să vorbească, ci doar să simtă atingerea lui. Purta o rochie subțire, și-i simțea perfect mâna care se plimba în voie pe spatele ei.

– Bănuiesc că pasiunea veche s-a reaprins, continuă el.

– Se poate spune și așa.

– Dar tu, Bianca? Ai fost vreodată atrasă de el?

– La un moment dat, am ținut mult la el.

– Dar acum își pierde timpul.

– Crezi? M-a cerut de soție.

El se dădu un pas înapoi și o privi.

– Ești o idealistă. Nu cred că te-ai mărita din alte motive decât dragostea. Asta e tot ce contează pentru tine. Iar dacă l-ai iubi, nu te-ai înmuia atât de repede în brațele mele. Ai proceda la fel cum ai făcut-o cu prietenul de la hotel. Bianca vru să-i demonsteze că putea face același lucru și cu el, și încercă să se îndepărteze, dar mâna lui Joe se strânse mai tare pe spatele ei și, după un moment de luptă surdă, renunță. Se supuse plăcerii nebune de a fi în brațele lui, plăcere care nu mai putea dura decât câteva clipe.

Când melodia se termină, Joe o eliberă cu evident regret. Iată că Joe ținea destul de mult la ea pentru a o salva din brațele mitocanului Rolf! Poate că, până la urmă, nu numai pasiunea conta. Conta întreaga ei ființă, personalitatea ei. Poate că o aprecia la fel de mult pe cât o dorea.

O conduse până la masă, așteptă să se așeze și făcu în fața ei o plecăciune cavalerească.

– Mulțumesc, Bianca. Noapte bună.

Fără să aștepte să fie prezentat, întoarse spatele tuturor și de îndreptă spre pian.

– Hm, comentă Patti. Tipul ăsta e tare. E spaniol?

– Nu, englez.

– Da, n-are accent, dar arată ca un spaniol, nu-i așa? E mai înalt decât sunt spaniolii în general. O, mi-ar plăcea să-mi sărute și mie cineva mâna așa cum a făcut-o el, adăugă Patti, cu o privire galeșă, care o făcu pe Bianca să râdă, iar pe Rolf să bombăne.

"Omul ăsta e lipsit de simțul umorului, își spuse Bianca. Dacă Patti își dorește să i se sărute mâna, de ce n-o face?". Îl privi pe Michael, iar el arăta la fel de puțin amuzat.

Mai târziu, când o conduse acasă, Michael îi spuse:

– Nu pricep cum Rolf o poate suporta pe femeia aia. Ciripește întruna și spune numai tâmpenii. E adevărat că are un trup superb, dar n-are nimic între urechi.

– Așa cred și eu. Altfel, de ce s-ar irosi lângă o eroare a naturii, cum e Rolf? Ce bărbat nesuferit, Michael!

– Cum?

– Da, și banal.

– Banal? E un producător strălucit!

– Da, îmi pot imagina.

– Ce vrei să spui?

– Michael, am dansat cu el și bărbatul ăsta m-a pipăit!

– Dar Joe al tău?

– Al meu?

– Da, nu încerca să negi. Am văzut cum dansează și el... Un mascul plin de mușchi, cu un coeficient de inteligență probabil sub cel al lui Patti. Dacă nu vedeam cu ochii mei, n-aș fi crezut că o tânără atât de inteligentă ca tine ar putea să se îndrăgostească de un tip ca el. Ești îndrăgostită de el, nu?

– Da, cred că sunt, admise ea.

– Am știut din clipa în care v-am văzut prima oară împreună. Pentru numele lui Dumnezeu, Bianca, fii rezonabilă. Pot să recunosc că are farmec, dar nu e un tip serios. N-are nici un gând...

– Depinde ce înțelegi prin serios, replică Bianca. Vrea să ne mutăm împreună, așa cum ai vrut și tu cândva, Michael.

Bărbatul opri mașina la marginea drumului și se întoarse spre ea.

– Dar acum vreau să ne căsătorim, Bianca.

Pe neașteptate, îi luă fața în palme și o sărută.

Ciudată senzație, să fie sărutată de un bărbat pe care odată îl iubise, sau crezuse că-l iubește, și să rămână la fel de indiferentă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Singura mirare era cum de putuse să plângă în somn după atingerea lui, atâta vreme după ce se despărțiseră. Poate că durerea pe care o simțise atunci fusese exagerată de apropierea sfârșitului mamei ei, două tragedii întâmplate în același timp, din care nu credea că avea să-și mai revină vreodată.

La început, Michael păru să nu observe lipsa ei de reacție, apoi deveni mai insistent. Începu s-o sărute și s-o mângâie într-un fel pe care Bianca îl găsi insuportabil. Protestă.

– Te-ai culcat cu el, nu-i așa? zise el, în replică. Pe mine, întotdeauna m-ai ținut la distanță, dar cu el ai făcut dragoste. Dumnezeule! De ce sunt femeile atât de proaste? Vreau să mă căsătoresc cu tine, Bianca!

– Dar atunci n-ai vrut.

– Bine, dar acum vreau.

Încercă s-o ia din nou în brațe, dar ea se apără.

– Du-mă acasă, zise ea furioasă.

Își dăduse seama că o relație cu Joe, fie și fără viitor, era preferabilă căsătoriei cu Michael.

Se despărțiră în termeni amicali, dar pentru Bianca seara avusese un final neplăcut, și asta nu se întâmplase exclusiv din vina bărbatului. Ar fi trebuit să fie mai fermă și să-l îndepărteze de la bun început.

Capitolul 7

După aproximativ o săptămână, către după-amiază, înainte ca Lucy să se întoarcă de la muncă, Bianca stătea în bucătărie preparând ceva de mâncare, când auzi zgomotul unui motor afară. După câteva momente, cineva sună la ușă.

Tânăra se întrebă cine putea fi. Peter ar fi strigat, și apoi ar fi intrat pur și simplu. Se șterse pe mâini și se duse să răspundă.

Neplăcut surprinsă, Bianca alese să ignore tresărirea de bucurie la vederea lui Joe.

– Bună, Bianca. Ce mai faci?

– Bine, mulțumesc. Ce cauți aici?

Tonul ei fusese deliberat politicos, dar inospitalier.

– Am venit să te anunț să nu te duci mâine în port. Rufus nu va fi acasă. A fost dus la spital, și probabil va rămâne acolo destul de mult.

– E bolnav? exclamă ea. Părea perfect sănătos. Ce s-a întâmplat?

– Se pare că a suferit un infarct. Din fericire, am trecut pe acolo la numai câteva minute după ce s-a întâmplat, am împrumutat o mașină

și l-am dus la spital. Se poate să nu fie întru totul adevărat, dar am auzit că durează mult până vine o ambulanță și n-am vrut să risc.

– Nu cunosc aspectul ăsta, dar știu că spitalele de aici sunt foarte diferite de cele din Anglia. Nu dispun de personal auxiliar care să supravegheze bolnavii tot timpul. Rudele sunt de obicei cele care fac asta, iar bietul Rufus n-are familie.

– Pot să am eu grijă de el.

– Cum? Nu se poate. Are nevoie de cineva să stea cu el tot timpul, și tu nu poți să lucrezi toată noaptea și pe urmă să ajungi la spital la timp ca să-i dai micul dejun.

Dar nu te îngrijora. O să-l supraveghez eu, și mă poți înlocui când ai timp.

– Nu cred că e o idee bună. Și așa ai stat destul lângă mama ta cât a fost bolnavă.

Faptul că-l ajuți să-și scrie memoriile nu înseamnă că-i ești obligată în vreun fel.

– Așa e, dar îmi place Rufus și cândva voi fi și eu bătrână și bolnavă și voi depinde de ajutorul prietenilor.

– Bine, în acest caz, ne vom împărți responsabilitățile.

În prima fază a aranjamentului lor, Joe păru perfect capabil să-l îngrijească pe bătrân la fel de bine ca ea. Petrecea multe ore la clinică și nu se dădea înapoi de la nici o sarcină pe care trebuia s-o îndeplinească. Era la fel de calm și de competent ca atunci când ieșea în larg cu barca. El îl spăla, el stătea lângă el și-i dădea să mănânce.

Când Bianca protestă, spunând că putea face și ea toate astea, Joe îi replică ferm:

– Nu are rost să ne ciondănim, Bianca.

Aranjase să cânte la pian la restaurant doar până la zece și jumătate seara, cu condiția să nu mai cânte în club atâta timp cât starea lui Rufus rămânea critică.

– Dar îți vor opri din salariu. Cum te vei descurca?

– Stai liniștită. Nu voi muri de foame. Știu că și tu poți face față, dar eu sunt bărbat, și nu te pot lăsa singură.

Bianca se gândi la Peter și la Michael, și nu vedea pe nici unul dintre ei împărtășind punctul de vedere al lui Joe. Amândoi ar fi pretins că asta e o treabă de femeie, în cazul în care ar fi admis că îngrijirea unui bătrân excentric era un fapt normal. Parcă îi auzea replicând că Rufus merita ce i se întâmpla, pentru că trăise cum trăise și nu rămăsese în Anglia, unde putea beneficia de asigurările sociale.

În momentul în care doctorii propuseră externarea, Rufus fu foarte bucuros. Joe fu cel care îl aduse acasă, pe Pago Pago, iar Bianca pregăti prânzul pentru ei trei.

– Nu cred că-ți voi putea răsplăti vreodată bunătatea, zise Rufus, când Bianca se pregăti de plecare.

– O, Rufus, eu n-am făcut mai nimic. Joe a avut grijă de tine.

– Da, e un tip de milioane. Mi-aș fi dorit să-mi fie nepot. Lui îi voi lăsa puținul pe care-l am când voi părăsi lumea asta.

Joe nu auzi această remarcă, pentru că era deja pe chei. Bianca își luă rămas-bun și plecă, tulburată.

Jumătate din drum, cei doi nu schimbară nici un cuvânt. Apoi, în apropierea de Casa Mimosa, Joe zise, abrupt:

– Ei, ce vom face de acum încolo?

La început, Bianca crezu că se referă la cum își vor petrece restul zilei, dar Joe continuă:

– Vreau să spun, ne vom întoarce la relația de dinainte de boala lui Rufus? Crezi în continuare că ar fi bine să nu ne mai vedem?

– Da, ar fi cel mai înțelept, nu crezi?

– Din punctul tău de vedere, poate.

Văzând că Bianca nu răspunde, adăugă:

– Am încercat să nu profit de situație cât timp Rufus a fost în spital, dar în ce mă privește, nimic nu s-a schimbat. Cred că vom fi foarte fericiți împreună. Chiar contează ce va spune lumea?

– Nu, nu-mi pasă de opinia altora. E adevărat că amândoi oamenii de care îmi păsa au murit, dar știu că părinții mei n-ar fi fost încântați să trăiesc cu tine în felul ăsta.

– Desigur că nu. Fiecare generație are convențiile ei. Acum douăzeci sau trezeci de ani, nu era permisă o relație de încercare. Acum e.

– Da, dar asta n-a făcut ca relațiile să devină mai stabile.

– Nu, așa e. Dar despărțirile, atunci când intervin, sunt mai puțin dureroase decât un divorț.

– Am mai auzit toate astea, Joe. Michael a folosit toate argumentele ca să mă convingă să locuiesc cu el. La un moment dat, era aproape să reușească. Dar ar fi fost o greșeală, îmi dau seama de asta foarte clar.

– Și? L-ai fi părăsit. Probabil că ai fi învățat mai multe despre viață.

– În loc de asta, i-am spus "nu", și asta îți răspund și ție.

– Dar dacă Michael te-ar fi cerut de soție atunci, ai fi acceptat?

– Nu știu. Poate...

– Și dacă ți-aș pune aceeași întrebare?

Chiar și ca întrebare ipotetică, aceasta o făcu să tresară.

Dar reuși să se calmeze și răspunse în șoaptă:

– Căsătoria nu e cuvântul magic, Joe. Dragostea este, dar cred că avem opinii diferite în această privință.

– Bine, spune-mi ce înțelegi tu prin dragoste, și-ți voi spune și eu părerea mea.

– E greu de explicat. Știu ce nu e dragostea. Nu e doar dorința de a face dragoste cu cineva.

– Nu în întregime, dar e o parte importantă a ei. Cel puțin, la început. Asta te neliniștește? Faptul că atunci când te ating, tremuri?

Își puse mâna pe piciorul ei, privind-o demonstrativ.

– Nu, Joe, nu-i corect ce faci.

– Dar e adevărat ce am spus, nu?

– Da, dar asta nu dovedește nimic. Presupun că ai același efect asupra multor femei. Dragostea e mai presus de atracția fizică. Trebuie să existe între noi un raport total.

– Nu chiar, e bine să existe și câteva diferențe.

– Minore, da. Dar nu prăpăstii.

– Și crezi vă între noi sunt asemenea prăpăstii?

– Da. Lucrul despre care vorbim o dovedește. Tu vrei să fii liber, iar eu... îmi doresc să fiu iubită pentru totdeauna.

– Și pentru asta ai nevoie de un act? Nu poți avea încredere în mine?

– N-am nevoie de un act. Am nevoie de siguranță, vreau să știu că relația va dura. Că oricât de mult s-ar schimba lucrurile, sentimentele noastre vor rămâne aceleași.

– Iată un ideal. Adevărul este că oamenii se schimbă, Bianca. Nu depinde de ei, pur și simplu se întâmplă.

La treizeci de ani, nu vei mai fi la fel ca astăzi.

– Da, fizic și emoțional, dar nu mental, îl contrazise ea. Dacă prietenia durează o viață, și adevăratele prietenii durează, de ce dragostea n-ar putea dura? E cel mai frumos tip de prietenie.

– Pentru că prietenia nu e pusă zilnic la încercare. Ești liber față de prieteni și nu trebuie să-i vezi zi de zi. Dar soția sau soțul sunt veșnic lângă tine.

– Ce te-a făcut atât de cinic, Joe?

– Nu sunt cinic, ci realist. Privesc lumea așa cum mi se arată, nu cum mi-aș dori eu s-o văd.

– Ei bine, n-o mai face! Nu pot să renunț la idealurile mele, doar pentru că nu mai sunt la modă. Dacă ceea ce-mi doresc nu mai există, n-am să mă mulțumesc cu mai puțin. Voi rămâne fără dragoste. Nu e singurul lucru pentru care merită să trăiești.

– Iată niște cuvinte foarte dure, Bianca, venind de la o idealistă. Poate că acum chiar crezi în ele, dar la treizeci de ani...

Ea nu răspunse. Îi venea să plângă.

Continuară drumul în tăcere.

– Mulțumesc că m-ai condus, zise Bianca la coborâre. Nu te invit înăuntru. Cred că ne-am spus tot ce aveam să ne spunem.

– Da, fu de acord Joe. Cred că ne-am spus totul, cu excepția unui singur lucru. În următoarea secundă, Bianca se afla în brațele lui, sărutată cu o pasiune mânioasă. La început, se luptă să se elibereze, dar nu reuși. Chiar dacă îmbrățișarea lui era inacceptabilă, nu i se putea împotrivi din toată inima. Descoperise, prima dată când fusese sărutată, că sub aparenta ei liniște se ascundea o ființă ciudată, care-și dorea astfel de îmbrățișări sălbatice.

Când trupul ei se relaxă, atitudinea bărbatului se schimbă și ea. Nu mai era captiva de acum o clipă, ci o parteneră de dragoste. Mâinile lui puternice îi mângâiau spatele, în timp ce buzele lui îi sărutau gâtul.

Chiar și când își dădu seama că Joe îi ridică tricoul și mâinile lui se plimbau pe pielea ei goală, Bianca nu fu în stare să protesteze.

Joe o îndepărtă ușor și spuse răgușit:

– Am să-ți spun ceva, de care să-ți amintești când, peste cinci sau zece ani, vei aștepta încă să apară bărbatul ideal. Nu sunt un cavaler în armură strălucitoare, sunt doar un bărbat care caută o femeie care să aibă încredere în el, fără să-și ia măsuri de precauție. Dacă te răzgândești cândva, știi unde să mă găsești.

Bianca îl urmări îndepărtându-se pe alee, urcând în mașină și plecând.

Conștientizând cât de aproape fusese să cedeze, era bucuroasă să-l vadă plecând, și totuși tristă că nu rămăsese.

***

În anii precedenți, când Bianca sosea în vacanțe la Casa Mimosa, se întâmplase să vadă în depărtare, pe dealuri, incendii devastatoare pornite de la o țigară stinsă neglijent sau de la o bucată de sticlă devenită incandescentă sub razele soarelui.

Incendiul care avea să-i schimbe viața și întreaga perspectivă asupra lucrurilor începu pe muntele unde ea și Joe se întâlniseră când își luxase glezna. La început, i se păru că focul se va stinge de la sine.

Dar la venirea nopții, focul ardea încă, iar locuitorii caselor din apropiere începuseră să se îngrijoreze.

A doua zi dimineață, se trezi din pricina unor sunete ciudate, apoi își dădu seama că aude zgomot de lemne mistuite de foc.

Focul nu era foarte aproape, dar se întinsese mult, amenințând viile și livezile.

Bianca își dădu seama că nu se poate culca la loc. Se ridică și începu să adune picturile mamei și alte lucruri de valoare, în cazul în care erau nevoiți să părăsească locuința. Se duse s-o trezească pe Lucy.

– Mă duc la doamna Fuller, îi spuse Bianca. Fără aparatul auditiv e aproape surdă, așa că ar putea să nu-și dea seama de ce se întâmplă. Nu trebuie să rămână singură în casă dacă incendiul se răspândește. Trezește-te, Lucy. Nu cred că suntem în pericol, dar ceilalți au nevoie de ajutor. Incendiul nu poate fi stins decât de o furtună, ceea ce mă îndoiesc că se va întâmpla.

Doamna Fuller era femeia pe care Bianca o vizita din când în când, și la a cărei aniversare se dusese când Joe o invitase prima oară să navigheze. Acum, îndreptându-se spre casa ei, Bianca își aminti fără să vrea ultima lor întâlnire.

Sperase că, după trei săptămâni câte trecuseră, amintirea plecării lui furtunoase avea să dispară. Dar nu se întâmplase așa. I se părea că totul se petrecuse cu o zi înainte. Dacă afecțiunea pentru Michael se risipise după perioada de separare, știa că nu același lucru avea să se întâmple acum. Joe trezise în ea sentimente mult mai puternice.

O găsi pe doamna Fuller într-o stare de agitație vecină cu panica, pentru că una cele trei pisici ale ei dispăruse fără urmă.

– Poate că Billy a pornit spre oraș, știți cât e descurcăreț.

Veniți la noi acasă și mă voi duce eu să-l caut.

Bianca luă valiza doamnei Fuller și una dintre pisici, bătrâna pe cealaltă, și începură să meargă spre Casa Mimosa.

– O, Doamne, ce se va întâmpla cu mine dacă-mi arde casa? se căină doamna Fuller. N-am rude, n-am pe nimeni la care să mă duc.

– Sunt convinsă că nu există acest pericol. Mutarea dumneavoastră temporară e doar o precauție.

Dar în sufletul ei era mai puțin sigură. Focul se putea întinde, pentru că vântul bătea mereu.

Rugându-și sora vitregă să-i facă doamnei Fuller un ceai, Bianca se îndreptă spre oraș, în speranța că avea să-l găsească pe Billy. Înainte de a ajunge la șosea, o mașină îi ieși în întâmpinare. Era Joe.

– Unde te duci? întrebă el.

– Mă duc să caut o pisică. Ce te aduce pe aici?

– Tu.

– Eu?

– Dacă ai fi auzit de un incendiu în port, n-ai fi venit să vezi dacă mi s-a întâmplat ceva?

– Ba da, admise ea.

– Ei bine, iată-mă. Dar dacă n-ai nevoie de ajutor, pot fi de folos altcuiva. Ce-i cu pisica asta dispărută?

Ea îi explică.

– E o pisică gri, mare, cu dungi?

– Da, l-ai văzut undeva pe Billy?

– E mort. Era lungit pe stradă, la intersecție.

– O, nu. Sărmana doamnă Fuller, va fi foarte supărată!

– Nu-l putem lăsa acolo, va trebui să-l îngropăm.

Ajunși acasă, Bianca găsi o lopată, iar Joe începu să sape un mormânt pentru bietul motan.

– Ce drăguț din partea ta, zise doamna Fuller către Joe, când află toată povestea. Mulțumesc că ai avut grijă de Billy.

– Să știți că n-a suferit, răspunse Joe.

– Oh, Doamne, n-aș fi suportat să-l știu suferind și fără nimeni aproape, zise bătrâna, începând să plângă.

– Mă duc să vă aduc puțin coniac, se oferi Bianca.

Când se întoarse, Joe era gata de plecare. Îl conduse până la mașină, întrebându-se dacă el își mai aduce aminte ultima lor despărțire.

– Mulțumesc că ai venit, spuse ea.

– Voi veni să te văd și mai târziu. Pentru moment, acest loc nu pare amenințat. Din câte îmi dau seama, focul se va extinde spre La Noria, dar fără să pună serios în pericol oamenii sau casele.

– Dar există posibilitatea ca oamenii să fie sufocați de fum?

– Nu, nu cred. Cu condiția să reacționeze calm.

– Scânteile pot ajunge până la casele dimprejur?

– Nu-i imposibil, dar nici probabil.

– Ai văzut mașini de pompieri care se îndreptau încoace?

– Nu. Am auzit vorbindu-se ieri la restaurant că toate mașinile sunt deja în alt loc, încercând să stingă un foc din pădure. Din punctul de vedere a oficialităților, pădurea e mai importantă decât grădinile oamenilor. E normal...

– Da, desigur, așa e.

Dar bătrânii din casele de pe aici vor fi foarte speriați dacă focul se extinde. Se vor simți singuri.

– Sunt destui oameni tineri care-i pot ajuta, așa cum ai făcut tu cu doamna Fuller.

– Oh, dacă n-ar mai bate vântul... Dar poate nu-i nici un pericol iminent, adăugă ea, încercând să se liniștească.

– Dacă ești atât de îngrijorată, pot rămâne.

– Nu-i nevoie, Joe, mă descurc.

– Atunci, rămâne pe mai târziu. Am observat că tatăl tău vitreg nu e un om pe care să te poți baza.

– Nu, așa e. Iar Peter e plecat la Ibiza.

– Voi reveni la prânz sau mai devreme, dacă vântul se schimbă. Între timp, mă duc până la La Noria.

– Ne vedem mai târziu, zise ea.

Faptul că-i promisese să se întoarcă schimbă complet perspectiva asupra zilei, întărind convingerea Biancăi că nu reușise nici o clipă să-l uite.

La puțină vreme după aceea, Lucy plecă la serviciu, iar Ben își făcu de lucru prin sat, lăsând-o pe Bianca singură. Câteva case de prin preajmă erau închise, proprietarii venind în Spania numai în vacanțe, iar altele erau închiriate de către niște turiști nepăsători la amenințarea incendiului.

Pe la unsprezece, la Casa Mimosa veni un cuplu, foarte îngrijorat de evenimentele recente. Se numeau Green și locuiau la La Fuente, într-o vilă aparținând nurorii lor.

Acceptând invitația Biancăi la o cafea, femeia începu să povestească, nervoasă:

– Toate casele de aici au grilaje din fier la geamuri. Te fac să te simți ca la pușcărie. Aș fi preferat să am jaluzele, ca acasă.

– Jaluzelele au multe dezavantaje, o contrazise Bianca. Cu grilajele, putem lăsa geamurile deschise, fără să ne temem.

După plecarea musafirilor, vântul începu să se întețească.

Prânzul trecu, fără ca Joe să apară. La fel, și ora unu. Din fericire, focul nu se apropiase, pentru că vântul bătea într-o direcție diferită. Se părea că locuitorii Casei Mimosa erau norocoși.

Dar teama Biancăi nu se diminuase. Acum, începuse să fie îngrijorată din pricina lui Joe. Nu era genul de persoană care să facă o promisiune și să n-o respecte, și iată că era ora două și încă nu venise. Se simțea foarte ciudat. La două jumătate, sub influența unei intuiții mai puternice decât rațiunea, se îndreptă spre La Fuente, să-i roage pe cei doi care o vizitaseră mai devreme să aibă grijă de doamna Fuller.

Familia fu bucuroasă s-o ajute, iar Bianca se îndreptă spre șosea, sperând să găsească pe cineva s-o ducă în oraș. Dar, fiind ora prânzului pentru spanioli, nu era un moment tocmai potrivit. Mașinile treceau foarte rar. Norocul fu de partea ei și de data asta, și nu mult după aceea se afla într-o mașină care o ducea spre La Noria.

La Noria se afla la numai câțiva kilometri distanță pe autostradă, dar era aproape devastată. Focul se întinsese și mistuise casele. Majoritatea oamenilor se strânseseră afară, în grupuri. Din frânturile de conversație pe care le auzi, căutând împrejur mașina cu care Joe se aventurase încoace, aflase că incendiul fusese agravat de buștenii abandonați în jur, care acționaseră ca niște torțe, răspândind flăcările în toate direcțiile.

În sfârșit, găsi mașina lui Joe parcată în fața unui magazin, dar el nu se afla nicăieri.

– Ați văzut cumva șoferul mașinii? Un bărbat înalt... englez, dar care arată ca un spaniol? întrebă ea oamenii din preajmă.

Ei clătinară din cap.

– Ar putea fi sus, sugeră un bărbat, arătând în direcția muntelui.

– Da, cu generalul Knight, care se ocupă de organizare, adăugă o femeie.

– Mulțumesc. Mă duc să verific.

Era prea cald ca să alerge. Purta o rochie din bumbac, pe care căldura o făcuse să i se lipească de trup.

Drumul era plin de pietre. Văzu în depărtare o casă, în fața căreia se aflau mulți oameni. Începu să alerge, sperând că Joe era unul dintre ei.

Dar nu era acolo. Câțiva oamenii scoaseră din casă un bărbat acoperit cu un cearșaf.

– Vă rog... spuneți-mi cine se află înăuntru..., zise Bianca.

– E un bătrân care locuia aici, în casă.

– Cine e generalul Knight? Trebuie să vorbesc cu el.

– E cel de acolo, cu mustața albă.

Bianca se grăbi să-l ajungă.

– Generalul Knight?

– Da. Cu ce vă pot ajuta?

– Caut pe cineva... Joe Crawford. A venit aici dimineață, să vadă dacă poate ajuta cumva. E înalt, cu părul negru și ochii de culoare gălbuie.

– Sunteți soția domnului?

– Nu... o prietenă.

– Mai bine intrați în casă. Cum vă numiți?

– Bianca Dawson.

– Prietenul dumneavoastră este un bărbat curajos.

– Curajos?

– Când focul a început să se răspândească, majoritatea oamenilor au avut prezența de spirit să adune câteva lucruri de valoare din case și să plece, lăsând în urmă câțiva bărbați care să lupte cu incendiul. S-au pus astfel la adăpost, preferând un mic disconfort unui pericol de neevitat. În această zonă însă, din pricina buștenilor, dezastrul a fost mai mare decât în alte părți. Deodată, cineva și-a dat seama că nu l-a mai văzut de mult pe proprietarul acestei vile. Era un om bolnav, căruia mișcarea îi făcea rău. Pe de altă parte, era și foarte nepopular. Locuința lui fusese deja cuprinsă de flăcări, când domnul Crawford i-a venit în ajutor. A intrat acolo împotriva tuturor riscurilor. Flăcările s-au închis în jurul lui și nimeni nu i-a mai văzut pe nici unul, până când focul s-a stins. Bărbatul din casă a fost găsit mort. După opinia medicului, murise încă de ieri.

– Dar Joe? întrebă ea, șoptit.

– A dispărut. Presupunem că, văzând că bătrânul era mort, a încercat să scape de flăcări. Poate a reușit.

– Dar cum? E atât de periculos...

– Nu știu, replică bărbatul. Nu vă pot spune dacă a reușit sau nu. Dar știu că domnul Crawford este un tip puternic și descurcăreț. Să sperăm că totul va fi bine.

Bianca își puse mâna pavăză la ochi și scrută înălțimile.

– Dacă a reușit să urce, ar trebui să-l vedem, zise ea.

– Nu neapărat, spuse generalul, apropiindu-se de ea. Poate e la adăpost, într-o peșteră. Sau poate nu a început să urce. Așteaptă să

treacă prăpădul, apoi se va întoarce. N-ar trebui să ne facem gânduri negre. Trebuie să rămânem optimiști.

Bianca se îndepărtă, pentru ca omul să nu-i poată vedea lacrimile. Înțelese atunci că, dacă Joe murea, viața ei nu mai avea sens. Știa că nu va mai întâlni pe nimeni ca el. Întotdeauna, până în anii bătrâneții, va regreta că, văzându-i calitățile, nu avusese curajul să întindă mâna și să atingă fericirea pe care el i-o oferea.

Ce mai conta acum căsătoria? Nimic nu mai conta, decât sentimentul împlinirii și dragostea.

"Ce proastă am fost!" își zise ea.

Își dădea seama că respinsese ceea ce Joe avea să-i ofere nu dintr-un principiu. Nu.

Prețul dragostei ei fusese căsătoria, iar femeile care-și ofereau iubirea pentru mai puțin de atât erau în ochii ei niște naive. Acum, când era poate prea târziu, realiză cât de stupidă fusese pretenția ei. Îi fusese teamă, fusese lașă.

– Vă aflați în vacanță aici? întrebă generalul.

– Nu, amândoi trăim aici. Joe are o barcă și cântă la pian la El Delfin. Ați fost vreodată acolo?

– Nu, soția mea nu e încântată de bucătăria spaniolă. Cântă la pian? Ciudat, l-aș fi luat drept un militar. E într-o formă perfectă. E în armată?

– A fost în Legiunea Spaniolă.

– Da? Atunci, se va descurca. Domnișoară Dawson, cel mai înțelept lucru pe care-l puteți face este să veniți acasă la noi, să vă odihniți puțin. Voi trimite chiar eu niște oameni să-l caute.

– Prefer să merg și eu.

– Nu, nu cred că e o idee bună. Veți sta cu soția mea.

Doamna Knight o primi pe Bianca cu brațele deschise. Părea să înțeleagă foarte bine prin ce trecea.

Conversă cu gazda ei, răspunzând întrebărilor, dar mintea ei era continuu preocupată de Joe.

"Doamne, se ruga ea, te rog să nu-l lași să moară!". Nu era religioasă, dar inima îi spunea să se roage.

Nu putea suporta ideea de a rămâne singură, nu putea trăi fără el. Cum de nu-și dăduse seama până acum cât de mult îl iubește?

O mașină se opri în fața casei. Bianca alergă la ușă. Domnul Green, alături de general, ieșiră din mașină. După câteva secunde, o siluetă înaltă păși și ea afară.

– Joe! strigă ea.

– Atenție, domnișoară Dawson. Nu numai că are hainele murdare, dar brațul domnului e ars, interveni generalul.

De-abia atunci observă că brațul lui Joe era înfășurat într-o bucată de cearșaf.

– Oh, Joe, trăiești! exclamă ea.

– Da, îmi pare rău că n-am venit când am promis. Mi-am dat seama că vei fi îngrijorată, de aceea m-am dus direct la tine acasă. Dar am aflat că ai venit încoace.

Chipul lui era zâmbitor.

– Haideți înăuntru, zise doamna Knight. Am fost asistentă și vă pot ajuta cu rana aceea. Am lucrat în spital, știți... așa l-am întâlnit pe soțul meu.

Scoaterea bandajului dădu la iveală o arsură destul de urâtă. Dar cealaltă femeie spuse calm:

– Cu cât e tratată mai curând, cu atât mai bine. Vom înveli brațul în plastic, vă veți spăla aici și apoi vă veți duce la spital. Vă vom împrumuta niște haine de ale soțului meu.

– M-ați cam speriat, domnule Crawford. Ce naiba s-a întâmplat? zise generalul.

– L-am găsit pe bătrân mort, așa că am decis să ies cât mai repede din casă. Am plecat spre casa Biancăi, dar ea nu se afla acolo, așa că domnul Green m-a condus încoace.

– Cred că mai bine m-aș întoarce, zise domnul Green. Soția mea și doamna aceea în vârstă au rămas singure. Ei, domnișoară Dawson, veniți înapoi cu mine?

Bianca se uită spre Joe.

– De vreme ce nu-ți mai poți folosi brațul, cred că ar fi mai bine să te ajut cu cina.

– Mulțumesc, Bianca, dar nu e necesar. Mă voi duce la restaurant.

– Dar nu lucrezi! Cum ai putea cânta? replică ea.

– Ei, mă voi descurca. Nu spun că voi cânta perfect, dar la urma-urmei e doar muzică de atmosferă. Localul va fi plin, și nimeni nu va sesiza câteva note false.

– Așa e, interveni doamna Knight. E o rană superficială. Acum, pare gravă, dar se va vindeca repede.

Văzând că domnul Green se grăbește, Bianca se hotărî:

– Bine... Sunt fericită că n-ai pățit nimic!

– Nu era cazul să te îngrijorezi, n-am fost niciodată în pericol. În orice caz, nu trebuie să-ți faci probleme. Acolo unde stai, focul a fost deja potolit. Te poți întoarce acasă.

– Pa, Joe, zise Bianca.

După toate cele prin care trecuse, acest final era dezagămitor. Era obligată să-și ia rămas-bun de la el și să se întoarcă liniștită acasă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar ce altceva putea face? Doar nu putea spune tare, în public:

"M-am răzgândit. Vreau să locuim împreună!"

– Pa, Bianca, zise el, ridicându-se.

Nu-și dădea seama ce gândește. Poate nu se gândea decât la brațul care-l durea sau la dorința de a face un duș.

– E un tip foarte arătos, domnul Crawford, zise domnul Green la înapoiere. Când e curat, glumi el.

– Da, fu de acord Bianca, bucuroasă cineva îl lăudase pe Joe.

I-ar fi plăcut să fie acum mai puțin reținută – celebra reținere engleză! – și să poată vorbi despre el. Dar nici când credea că Joe murise nu putuse să plângă în fața unor străini. Dacă ar fi făcut-o, poate ceilalți ar fi aflat cât ține la el, și prin ei, Joe.

"Sărmana domnișoară Dawson, ar fi spus nevasta generalului, a fost atât de îngrijorată."

Și Joe ar fi înțeles că-l iubește.

Capitolul 8

Dacă ar fi fost singură și liberă de orice obligații familiale, Bianca și-ar fi urmat îndemnul inimii și, a doua zi dimineață, s-ar fi dus direct în port și ar fi discutat cu Joe, făcându-l să înțeleagă că opinia ei s-a schimbat.

Ceea ce o reținu fu faptul că printr-o asemenea acțiune i-ar fi dat susorii ei un exemplu cât se poate de prost. Mai mult decât orice prelegere de morală, exemplul părinților ei fusese dintotdeauna baza educației sale, astfel că nu putea ignora efectele negative ale comportamentului ei asupra lui Lucy.

Privită de sora ei vitregă ca un etalon de moralitate, Bianca nu putea acționa acum împotriva propriilor principii. Spera ca toate eforturile pe care le făcuse până acum să nu fi fost în zadar și să-și arate roadele mai târziu, când Lucy devenea mai matură.

Dacă pentru ea nu era ceva foarte grav să se mute cu bărbatul pe care-l iubea, date fiind maturitatea și experiența la care ajunsese, pentru Lucy, dacă i-ar fi urmat exemplul, acest lucru ar fi însemnat un

adevărat dezastru. Putea însemna primul pas dintr-o serie de relații prost alese, iar sfârșitul se anunța nefericit și promiscuu. Bianca era conștientă că o astfel de vinovăție ar fi apăsat foarte greu pe umerii ei.

Cântărind toate acestea, își dădu seama că se afla din nou într-o poziție imposibilă, din care o salvă tocmai Lucy. Bianca află cu surprindere că sora ei mai mică își hotărâse deja destinul, alegând să fugă în Anglia.

A doua zi după incendiu, întorcându-se de la piață, Bianca găsi pe masa din bucătărie un bilet.

"Dragă B,

Când vei citi acest bilet, voi fi deja în drum spre Anglia. Nu-ți face griji. În momentul în care voi ajunge, îl voi suna pe Mark și el va avea grijă de mine. Nu ți-am spus ce aveam de gând, pentru că știu că ai fi încercat să mă oprești, și nu văd de ce ar trebui să mai pierd atâta timp. Sper să ne revedem. Baftă.

Lucy"

Bianca citi biletul de două ori, cu un amestec de îngrijorare și ușurare. Ar fi fost o ipocrită dacă ar fi pretins că nu era bucuroasă să scape de Lucy. Dar nici n-o putea lăsa singură. Trebuia oare să se ducă după ea? Sau trebuia să accepte faptul împlinit și să profite de această libertate ca să-și urmeze inima?

Când Ben veni acasă, îi spuse vestea, așteptându-se ca tatăl ei vitreg să reacționeze cu obișnuita lui indiferență și să se arate puțin surprins.

Dacă și-ar fi dat seama că Ben sărbătorise în stil propriu vânzarea câtorva tablouri unor turiști, ar fi amânat discuția pentru a doua zi dimineață. Dar cu Ben era foarte dificil să observi dacă era doar amețit sau abrutizat de băutură. Preocupată de șansa care se ivise în viața ei sentimentală, Bianca își încercă norocul. Se aștepta la orice, mai puțin la izbucnirea lui de tată model.

– Cum? Ai lăsat-o să fugă cu fiul prostului de peste drum? Nu-l pot suferi, niciodată n-am putut. Crede că dacă are bani poate face orice, oricând vrea? Unde-i scrisoarea lui Lucy pentru mine?

– În camera ta, presupun. N-am căutat.

Presupunerea ei fusese corectă. Lucy lăsase și pentru el un bilet scurt. Dacă ar fi băut numai un pahar în plus, Ben ar fi plâns puțin și s-ar fi dus la culcare plin de amărăciune. În schimb, în starea în care se afla, tatăl vitreg începu să vorbească despre complot și să-l învinovățească pe Peter.

– Animalul ăla trebuie să facă ceva. Trebuie s-o aducă înapoi! zise el, după o perioadă de reflecție.

– Ben, ești absurd!

Nu poate face așa ceva. Nu poate interveni. Lucy e responsabilitatea ta, dar chiar dacă ai fi avut mașină și ai fi putut să conduci, n-ai fi putut s-o convingi să se întoarcă dacă nu vrea.

– Da, dar el poate. Fiul lui a pus-o să facă asta, depinde de Lincoln s-o aducă înapoi. Nu-mi spune că mașina lui nu-i nici ea bună. Mă duc să-i spun.

Ori fetița mea se întoarce acasă în douăzeci și patru de ore, ori fac o plângere la poliție, și Lincoln va fi deportat. I-o plătesc eu... Auzi, să-i spună Juanitei că n-ar trebui să mă ajute și pe mine!

Ultima remarcă a lui Ben o făcu pe Bianca să priceapă că nu îngrijorarea pentru Lucy produsese o asemenea indignare, ci vechea râcă dintre cei doi vecini.

Tot drumul până la Peter, Bianca încercă să-l facă să se liniștească. Dar nici un argument, nici o amenințare nu-l putură opri. Era hotărât să aibă o răfuială cu Peter. Tânăra spera ca Peter să nu fie acasă, dar, din nefericire, Peter se întorsese din oraș. Bărbatul ascultă în tăcere tirada vecinului, în timp ce Bianca privea neputincioasă, întrebându-se care va fi replica celuilalt la finalul discrsului. Se simțea rușinată. Scena era de un penibil fără margini.

Dar, spre marea ei surpriză, când Ben tăcu, Peter replică:

– Bineînțeles că fata trebuie adusă înapoi. Dar nu cred că e bine s-o urmărim pe autostradă. Ar însemna treizeci și șase de ore de drum. În schimb, mâine dimineață la prima oră te conduc la aeroport și vei ajunge acolo o dată cu ea. Ești în stare de șoc, Hollis, și te înțeleg perfect. Bea un pahar de coniac, să te liniștești.

Se duse la bar și-i turnă o porție triplă de coniac. Orice om cu puțin respect de sine, ar fi azvârlit cât colo paharul, dar Ben îl luă supus și bău mai mult de jumătate dintr-o singură înghițitură. Se aruncă apoi într-un scaun și rămase ca prostit o vreme.

Bianca pricepu că Peter rezolvase situația în cel mai simplu mod cu putință. Băutura era soluția în cazul lui Ben, oricare ar fi fost împrejurarea. Deodată, ochii tatălui căpătară acea strălucire care însemna că în mai puțin de zece minute avea să devină insensibil la tot.

– Mă duc să-l chem pe Tomas să mă ajute. Vreau să-l duc înapoi acasă. Nu mi-ar plăcea să zacă aici toată noaptea, zise Peter, aruncând o privire disprețuitoare către aproape adormitul Ben.

Mai târziu, când Ben fu culcat în patul de acasă, iar Tomas grădinarul se întorsese la treabă, Peter îi spuse Biancăi:

– Să știi că am vorbit serios când i-am spus ce i-am spus tatălui tău vitreg. Ben se va urca mâine în avion, iar eu am să plec cu el.

Dacă e adevărat că Mark a încurajat-o pe Lucy să fugă, ceea ce nu cred, și dacă vrea să se însoare cu ea, lucru de care mă îndoiesc de asemenea, nu-l voi putea opri. Totuși, trebuie să știi că voi face tot posibilul să împiedic acest lucru. Dacă nu voi reuși, și lucrurile vor rămâne astfel, atunci trebuie să-ți dai seama că nu-mi voi lăsa fiul să fie chinuit cum ați fost tu și mama ta. Hollis trebuie să fie tratat și vindecat, fie că-i place sau nu.

– Înțeleg. O faci pentru Mark, nu pentru mine, nu-i așa? întrebă Bianca, nesigură.

– Da. Am priceput acum că speranțele mele nu pot fi împlinite. Cine știe, poate că ai dreptate. Poate diferența de vârstă dintre noi e prea mare pentru a fi depășită. Și acum, sfatul meu este să vinzi casa de aici. Acum e un moment bun pentru tranzacții și, dacă stabilești un preț bun, în câteva săptămâni ai scăpat de ea. Sângele apă nu se face, dar faptul că mama ta a făcut o greșeală cu a doua căsătorie nu înseamnă că tu trebuie să plătești polițele. Refă-ți viața cât mai poți. Vinde casa, întoarce-te în Anglia și uită toate problemele pe care le-ai avut.

– Dar Ben n-a plecat încă.

Poate nu mai vrea să meargă, replică ea.

Dar Peter părea mai hotărât decât Bianca ar fi crezut vreodată, și a doua zi îl convinse într-adevăr pe Ben să plece deși, după cum prevăzuse, acest lucru n-a fost foarte ușor.

Când în sfârșit plecară, Biancăi nu-i veni să creadă că era în sfârșit liberă să facă ce vrea. Și singurul lucru pe care și-l dorea cu adevărat era să se ducă la Joe.

Dar nu putu pleca imediat, pentru că Peter îi spusese că va suna către seară să-i spună veștile, iar Joe avea să lucreze la acea oră. Trebuia să aștepte până a doua zi, ceea ce era mai bine, pentru că îi dădea mai mult timp de gândire.

***

Din clipa în care se trezi a doua zi dimineață, pricepu că începuse o zi specială în viața ei.

Luă masa în grădină, ascultând muzica ei preferată și amintindu-și toate evenimentele de până atunci.

Telefonul de seară de la Peter fusese foarte scurt, informativ. O găsiseră pe Lucy și se pregăteau să se ducă la Mark. Avea s-o țină la curent în continuare.

Acum, mâncând o caisă proaspătă și savuroasă, își dădu seama că n-ar fi deranjat-o deloc dacă n-ar mai fi aflat vești din Anglia. Își dorea ca cel puțin pentru un timp să se concentreze asupra ei și să uite de restul lumii.

Nu avea de ce să se ducă prea devreme în port, așa că trecu mai întâi prin oraș, să se intereseze de prețul de vânzare al casei. Voia să-și cumpere un mic apartament. Nu voia să se mute la Joe fără să aibă totuși un loc al ei, la care să se întoarcă dacă relația mergea prost.

Mai mult, voia să-i propună să locuiască în ambele părți, cu rândul.

Dar știa că Joe nu avea să fie de acord cu acest aranjament. Era sigură că-i va propune să trăiască amândoi pe La Libertad. În orice caz, nu strica să aibă și ea un apartament, chiar dacă nu-l folosea. Astfel, putea păstra lucrurile ei personale sau cele care aparținuseră părinților ei. Sau, de ce nu, îl putea închiria pe perioada vacanțelor, să mai câștige un ban.

Totuși, toate aceste gânduri practice îi pieriră din minte când se îndreptă spre port.

Joe se afla pe punte și privirea lui surprinsă îi dovedi că nu era așteptată.

– Buenas, senorita! o salută el.

– Buenas! Pot să vin la bord?

– Desigur.

– Ce-ți mai face brațul? întrebă Bianca, odată ajunsă pe punte. Presupun că nu poți înota...

– O, nimic nu mă poate ține departe de mare, mai ales pe căldura asta.

Se lăsă tăcerea, apoi Joe zise:

– Cu ce te pot ajuta?

– Putem merge în cabină? E ceva... intim.

– De ce nu? Dacă ești convinsă că reputația ta va rămâne nepătată, chiar dacă ești văzută coborând cu mine în cabină...

– Reputația mea nu mai contează, Joe... dacă încă mă mai vrei.

Joe nu reacționă imediat. Se priviră în tăcere. Expresia bărbatului era greu de descifrat, și pentru o clipă Bianca se temu să nu se fi răzgândit.

Apoi, Joe îi luă fața în palme, zâmbind.

– Te vreau, zise el, sărutând-o.

După o vreme, îi luă mâna și o trase ușor după el, către pat. Ea îl urmă fără ezitare.

Dar când ajunseră lângă pat, Joe exclamă:

– O, Doamne, am uita de familia Maxwell.

– Cine?

– Sunt un cuplu pe care l-am întâlnit pe plajă și pe care l-am invitat la o plimbare cu barca pentru astăzi. Trebuie să sosească la unsprezece jumătate – adică în curând. Nu le pot spune că excursia se amână pentru că prietena mea s-a răzgândit și a apărut din nou în viața mea pe neașteptate. Îmi pare rău, draga mea. Nu cred că putem face altceva decât să-i primim și să scăpăm de ei cât de repede putem.

– Nu contează. Avem toată seara la dispoziție. E ziua ta liberă, nu?

– Da, dar chiar dacă n-ar fi fost, mi-aș fi luat liber. Iată-i că vin, zise el, privind de-a lungul cheiului. Mă duc să-i întâmpin.

O îmbrățișă și-i șopti la ureche:

– Ești sigură că nu te vei răzgândi iar, dacă rămâi puțin singură? Dacă aș ști că e așa, le-aș spune să se ducă la naiba.

– Nu, rămân aici... atâta vreme cât amândoi vom fi fericiți.

Speră ca el să spună "poate va fi pentru totdeauna", dar Joe nu răspunse nimic.

Familia Maxwell părea un cuplu simpatic, și compania lor ar fi bucurat-o pe Bianca oricând, dar nu azi. Și totuși, ziua fu plăcută. Steve Maxwell era geolog. El și soția veniseră în Spania în căutarea unui loc unde ar fi putut să se retragă după ieșirea la pensie, adică peste douăzeci de ani.

Erau căsătoriți de multă vreme și aveau copii mari, dar se iubeau ca în prima zi. Mary își lăsase slujba pentru a-l putea însoți pe soțul ei în toate călătoriile, dar nu regreta faptul că nu mai practica avocatura.

– Copiii unde sunt? întrebă Bianca.

Se aflau cu toții pe punte, bând din vinul spumos adus de familia Maxwell ca o contribuție proprie la excursie. Cele două femei conversau între ele, în timp ce bărbații se retrăseseră deoparte.

– Fiul nostru studiază medicina, iar fata este balerină. Dar am vorbit destul despre mine. Povestește-mi despre tine. Te afli aici în vacanță?

Bianca îi explică modul în care ajunsese aici. I se păru că femeia era curioasă în legătură cu relația ei cu Joe, dar aceasta nu spuse nimic.

Joe sugeră să înoate puțin, și cuplul Maxwell fu foarte bucuros. Buni înotători, făcură un concurs până la plajă, dar Joe și Bianca nu-i urmară. Bărbatul se apropie de ea în apă și o întrebă:

– Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Incendiul... am crezut că ai murit.

– Ce va crede familia ta când nu vei ajunge azi acasă?

– Sunt plecați.

Îi explică pe scurt despre ce era vorba.

– Îți dai seama că viața alături de mine nu va fi o continuă vacanță? De fapt, ar putea să se reducă la lucruri cât se poate de obișnuite.

– Nu-mi trebuie lux.

– Multe femei își doresc mai mult decât pot oferi eu.

– Atunci, înseamnă că ai avut noroc să mă întâlnești.

Familia Maxwell e foarte interesantă, nu?

– Da, așa mi se pare și mie. Dar m-aș descurca și fără ei... azi.

Deodată, intră sub apă. Bianca simți o atingere pe genunchi și luă o gură zdravănă de aer înainte de a fi trasă la fund.

Nu mai fusese niciodată sărutată sub apă. Era o senzație ciudată să fie strânsă în brațele puternice ale lui Joe în acea lume străină de sub apă.

Ieșiră la suprafață la o distanță considerabilă, și nimeni de pe plajă nu putu ghici ce se întâmplase sub suprafața strălucitoare a apei.

– De-abia aștept să scăpăm de musafiri, spuse Joe.

Ochii lui căpătară o lucire enigmatică.

Luară prânzul la umbra unui copac, după care cei doi bărbați se duseră să facă scufundări.

– E foarte drăguț, Joe al tău, zise doamna Maxwell.

– Al meu?

– Mi-am dat seama că sunteți mai mult decât prieteni. Poate m-am înșelat.

– Nu, așa e.

Din câte își amintea Bianca, nu făcuseră nici un gest în fața oaspeților, nu schimbaseră nici o privire din care să se poată ghici că sunt împreună.

– Vă potriviți de minune, continuă femeia.

– Da? Sper să fie așa!

Fără să vrea, Bianca o invidia pentru verigheta care lucea la degetul ei. Înțelesese chiar din ziua incendiului că a iubi și a fi iubit reprezintă condiția esențială a fericirii. Nimic altceva nu mai conta. Dar ar fi fost o binecuvântare nesperată să aibă simbolul dragostei lui

Joe pe mâna ei stângă. Total dedicată dragostei lui, nu putea să nu fie conștientă că vorbele lui de adineaori "te doresc" nu puteau fi niciodată confundate cu "te iubesc".

Joe îl lăsă singur pe Steve Maxwell și se întoarse la Bianca.

– Ți-am spus mai devreme că avem un buget limitat. Astăzi însă nu vom ține cont de asta. Vrei să cinăm în oraș?

O puse să aleagă între două restaurante foarte scumpe, dintre care unul era chiar acela unde-l văzuse alături de frumoasa doamnă Russell. Își aminti cât de mult o îngrijorase această relație la momentul respectiv. De atunci, reușise s-o uite, dar menționarea restaurantul îi stârni din nou bănuielile.

– Nu cred că avem vreo șansă să obținem o masă fără rezervare, răspunse ea. Aș prefera să cinăm la bord. Tu ce crezi?

– Și mie mi-ar plăcea. Dar nu vreau să fii dezamăgită de ceea ce-ți ofer. În orice altă perioadă a anului, am fi putut să plecăm de aici către o insulă, dar nu pot renunța la angajamentul de la El Delfin fără preaviz.

– Nu, nu, în nici un caz. N-ar fi corect. Dar vom fi împreună toată ziua.

– Și o parte din noapte.

O sărută pe frunte și adăugă:

– În curând, vom rămâne singuri. Ți-ai luat periuța de dinți? Dacă nu, am eu câteva noi.

– Sigur că am. De altfel, asta e tot ce am luat cu mine. Cămașa de noapte, lenjerie și periuța de dinți.

– Puteai să vii și fără cămașă de noapte, zise el, privind-o cu o expresie care o făcu să roșească.

O îmbrățișă din nou, protector:

– Spune-mi, Bianca! Eu sunt primul tău iubit?

– Da, da. Nu știai?

– Mă gândeam că este posibil, dar în viața ta a mai existat cineva și ai douăzeci și doi de ani, astfel că...

– Ți se pare ciudat?

– Așa pare, dar cine știe? Cred că acest gen de statistici nu sunt deloc demne de încredere. Sexul e... complicat.

Bianca ar fi vrut să spună că nu se gândea la sex, ci la dragoste. Dar acest cuvânt trebuia folosit cu precauție, până când însuși Joe l-ar fi adus în discuție.

Își lipi obrazul pe umărul lui, își ridică mâna să-i mângâie părul și se simți fericită cu puținul pe care-l avea.

Joe își întoarse capul și o sărută.

– Ar trebui să mă rad, vida mia, sau mâine vei avea tenul iritat.

Bianca se întrebă dacă folosise alintul spaniol pentru că astfel se arăta mai puțin implicat în relație. Poate că prima lui prietenă fusese tot spaniolă. Dar era foarte puțin probabil ca un bărbat din Legiune să-și găsească o prietenă localnică de familie bună. Poate că au fost mai multe, pasagere. Câte anume, nu-i păsa, atâta vreme cât ea avea să fie ultima.

La Libertad se întoarse în port.

– Am petrecut o zi minunată, ne-am distrat foarte bine, zise Steve Maxwell. Ne întrebam dacă ați vrea să luăm masa împreună cândva la restaurantul din port. Am auzit că peștele e excelent acolo.

– Ne-ar plăcea foarte mult, replică Joe. Dar suntem foarte prinși, săptămâna asta. Mai bine o lăsăm pe cea viitoare.

Data întâlnirii fu stabilită și cuplul plecă. Bianca începu să spele vasele, în timp ce Joe se ocupa de barcă.

Îl auzi întorcându-se, și un fior o străbătu când își dădu seama că bărbatul închide chepengul. Emoționată, căută un pretext să amâne momentul.

– Vrei niște ceai? întrebă ea.

El îi zâmbi:

– Vorbești serios? Un singur lucru îmi doresc. Pe tine, draga mea.

Ea se șterse pe mâini și se apropie.

– Ți-e frică? N-ai de ce, o liniști el.

O strânse la pieptul lui și o sărută tandru. Bianca închise ochii și-l lăsă s-o conducă spre pat.

Când simți că bărbatul începe să-i descheie nasturii, se înspăimântă, dar se supuse pasiunii lui.

Chiar atunci, un zgomot se auzi afară. Joe deschise ochii și se opri.

– Ce e? întrebă ea.

– E cineva afară! Ce naibii vrea?

Bătăile continuară, urmate de niște cuvinte rapide în spaniolă.

– Mă duc să văd cine e și ce vrea. Nu voi sta mult. Așteaptă-mă aici.

Câteva secunde după plecarea lui, Bianca zăcu pe pat aproape inconștientă. Săruturile lui de foc o făcuseră să uite de sine.

Apoi, auzind din nou bătăile, își dădu seama că numai o chestiune de mare importanță putea face pe cineva să lovească în ușă cu atâta violență.

Ametită de furtuna de senzații noi, se ridică cu greu și se îmbrăcă la loc cu mâini tremurătoare. Simțea încă săruturile lui Joe pe pielea ei.

Ajunsă pe punte, zări un tânăr spaniol care-i era vag familiar. Joe se întoarse spre ea și-i explică:

– E unul din chelnerii de la El Delfin. Trebuie să mă duc acolo. Mă caută cineva la telefon.

– Să vin cu tine?

– Nu, mă întorc repede, răspunse el, sărutând-o pe buze.

Plecară. Bianca se duse și ea la țărm. Tremura încă. Faptul că nu putea ghici cine l-a sunat pe Joe și pentru ce motiv, îi amintea cât de puține lucruri știa despre acest bărbat, alături de care – fără această intervenție din afară – fusese gata să trăiască o experiență atât de importantă.

După o jumătate de oră, Joe încă nu apăruse. Privind spre chei, îl văzu venind spre ea pe patronul olandez de la El Delfin. Îi ieși în întâmpinare.

– Unde e Joe? întrebă ea.

– Ah, domnișoară Dawson. Bună seara. Joe se îndreaptă spre aeroport. Cu puțin noroc, poate va prinde ultimul zbor.

– Aeroport? repetă ea.

– Da, de aceea nu s-a mai putut întoarce aici. M-a rugat să vă dau asta.

Olandezul scoase din buzunar o bucată de hârtie, pe care se vedea scrisul lui Joe. Mesajul nu era deloc explicit.

"Îmi pare rău, dar trebuie să plec îndată, scria Joe. Te sun mâine la prânz și-ți povestesc tot".

Asta era tot.

Faptul că după semnătură nu urma expresia obișnuită "cu dragoste", o șocă foarte mult pe Bianca. De obicei, se folosea această încheiere chiar și în cele mai nesemnificative mesaje. Absența ei dintr-un mesaj scris în grabă în asemenea circumstanțe era mai semnificativ decât ar fi fost prezența acesteia.

– Spune că-mi va telefona mâine. Cred că la numărul de la restaurant, nu?

– Desigur.

– Dar nu spune de ce a trebuit să plece atât de repede. V-a spus ce s-a întâmplat?

– N-a fost timp de discuții. Imediat după ce a încheiat conversația cu Marbella, a sunat la aeroport să afle la ce oră e următorul zbor. M-a întrebat apoi dacă-i pot împrumuta niște bani și a chemat un taxi. După ce i-am dat banii, a plecat. Din fericire, avea pașaportul la el.

– Înțeleg. Trebuie să am răbdare până mâine, să văd ce s-a întâmplat.

– Doar dacă nu pierde avionul și sună în noaptea asta de la aeroport sau de la hotel. Vreți să veniți cu mine la restaurant, în caz că se întâmplă astfel?

– Nu, mulțumesc, refuză ea. Sper să prindă avionul. Voi închide barca și voi pleca acasă. Ne vedem mâine. Noapte bună.

– Noapte bună.

După ce își luă rămas-bun de la proprietarul restaurantului, Bianca își aminti numele Marbella. Mai auzise cândva acest nume... da, după ce făcuse cunoștință cu doamna Russell. Femeia aceea spusese că i-ar plăcea mai mult acea regiune decât liniștita și puțin sofisticata Costa Blanca.

Tânăra se întoarse spre olandez.

– Spuneați că s-a telefonat din Marbella? Știți cumva și cine a sunat? Era cumva doamna Russell?

– Da, Helen Russell. O cunoașteți?

– Ne-am înâlnit acum câteva săptămâni. Noapte bună!

Bianca se îndreptă cu inima grea către La Libertad.

"Un telefon urgent" spusese Joe.

Dar chiar așa era? Sau era vorba despre capriciile unei femei bogate?

"Nu cred... Nu pot să cred. Joe nu s-ar fi dus... nu m-ar fi părăsit pe mine în favoarea ei."

"Nu? întrebă o voce interioară. De ce nu? Nu însemn nimic pentru el. Sunt mai tânără decât ea, dar nu la fel de frumoasă și de atrăgătoare. De ce să prefere să facă dragoste cu mine, când mâine se va afla în brațele ei?"

Capitolul 9

Deși după conversația cu olandezul Bianca era hotărâtă să se întoarcă acasă, odată ajunsă la bordul bărcii se decise să rămână acolo peste noapte.

Se duse direct în cabina lui Joe, unde cercetă cu atenție fiecare colțișor. Primul lucru care-i atrase atenția fură două fotografii. Una dintre ele reprezenta o femeie în vârstă. Oare era bunica lui Joe, cea care-i predase primele lecții de pian? se întrebă Bianca. Era frumoasă. Nu semăna cu o bunică de modă veche, ci părea o femeie activă și voluntară, ale cărei singure concesii față de vârstă erau părul alb și mâinile zbârcite.

A doua fotografie înfățișa doi bărbați înalți în uniforme, unul cu părul blond-cenușiu și un bronz auriu de tip nordic, celălalt cu părul negru și ochii de culoarea mierii, ochi care nu de mult îi zâmbiseră ei.

"Vorbești serios? îi spusese el. Un singur lucru îmi doresc. Pe tine."

Bianca privi îndelung poza, dându-și seama că fusese făcută în timpul petrecut de Joe în Legiune.

Anii care trecuseră de atunci îi șterseseră bărbatului aerul copilăresc, dar chiar și atunci Joe avea un chip atrăgător, de neuitat.

Căută mai departe, dar nu zări nici o fotografie a părinților săi și nici un semn al existenței vreunei alte prietene.

Pe perete se afla fotografia unei ambarcațiuni. În dulap, numeroase cărți de navigație. Pe lângă acestea, zări cu uimire o carte despre pictura cu tematică marină și o răsfoi, curioasă. Știa deja titlul din biblioteca mamei sale, și mai știa de asemenea că era o operă foarte apreciată și scumpă. Dat fiind faptul că restul lucrărilor din rafturile dulapului nu erau de același nivel, se întrebă de unde avusese Joe banii s-o cumpere. Apoi, văzu că reprezenta un cadou. Pe prima pagină a cărții se afla un mesaj: "Mulțumesc pentru cele zece zile minunate pe care mi le-ai oferit. Helen". Mai jos, era scrisă data. Cartea fusese primită în dar acum doi ani. Bianca închise volumul și-l puse la loc.

Se așeză pe pat, gânditoare. Chiar și aici, în cel mai intim loc al vieții lui, existau atât de puține informații despre el! O lanternă se afla la îndemână pe noptietă, o trusă cu stilou și creion se afla pe birou, un halat de baie negru cu dungi verzi se odihnea în baie. Era un halat scump, care nu se potrivea cu stilul simplu de viață al lui Joe. Oare era un alt cadou de la Helen?

Pe jumătate rușinată de curiozitatea ei, Bianca îl luă și se uită la etichetă. Era cumpărat dintr-unul din cele mai scumpe magazine din Alicante. Categoric era un cadou.

Oare femeia aceea fusese aici, în cabina lui? Făcuseră dragoste aici? În acele zece zile de vis își înșelase bărbatul a cărui moarte o făcuse bogată?

Urându-și propria gelozie – un sentiment pe care Bianca îl disprețuise întotdeauna – tânăra lăsă în urmă cabina și urcă pe punte.

Soarele nu apusese încă. Foarte multă lume se plimba pe chei. Majoritatea erau cupluri.

O dâră alburie plutind pe cer îi aminti că Joe, dacă prinsese avionul, ar fi trebuit să zboare la ora asta. Poate el nu se gândea la ea, ci la femeia către care plecase.

– Bună seara, Bianca.

Se întoarse și-l zări pe Rufus pe chei, în spatele ei.

– Bună seara. Cum îți merge?

După însănătoșirea bătrânului, Bianca nu-și reluase munca la memoriile sale și, chiar dacă-l mai vizita din când în când, trecuse o săptămână de la ultima lor întâlnire.

– Mă simt excelent. Am început să înot din nou. Chiar acum aveam de gând să închei ziua cu un înot.

– Pot veni și eu?

– Cu plăcere, draga mea. Unde-i Joe? Nu e seara lui liberă?

– Ba da, dar a trebuit să plece. Închid imediat și sunt gata.

Mergeau pe chei împreună, când Rufus zise:

– Hm. Mi se pare ciudat. Foarte ciudat. A plecat așa, deodată?

– Da.

– Știi unde s-a dus?

– Da.

Tânăra îi explică.

– De ce a trebuit să plece?

– Nu știu încă.

– Ciudat, repetă Rufus. În cazul ăsta, de ce nu iei cina cu mine?

După aceea, te poți duce acasă. Îți chem un taxi.

– Nu mă duc acasă.

Simțind nevoia să vorbească despre cele întâmplate cu cineva apropiat de amândoi, Bianca urmă:

– Știu că nu aprobi astfel de lucruri, dar eu și Joe ne-am gândit să... ne unim forțele. Voi vinde Casa Mimosa și voi veni să locuiesc aici, pe barcă. Sau cel puțin ăsta era planul înainte de plecarea lui.

– Înțeleg. Trebuie să-ți mărturisesc însă că aș fi preferat să vă văd așezați la casa voastră, ca soț și soție. Dar poate că asta se va întâmpla mai târziu. Orice ar fi, sunt convins că veți fi foarte fericiți.

– Chiar crezi asta?

– Sigur că da. Niciodată n-am mai întâlnit două persoane atât de potrivite.

– Nu știu ce să zic. Îl iubesc pe Joe foarte mult, dar simt că ceea ce s-a întâmplat astăzi va schimba lucrurile între noi. Nu vreau să vorbesc despre Joe când nu e de față, dar e atât de misterios, Rufus. Nu știu nimic despre el. Unde s-a născut, unde a crescut... nici unul dintre lucrurile despre care oamenii discută într-o relație. Mai ales la începutul ei. Câteodată, felul în care se petrec faptele mă înspăimântă.

Rufus se gândi o clipă înainte de a răspunde:

– Da, așa e. Joe își ține bine ascunse cărțile, ca să folosesc o expresie modernă. Ca și tine, am observat că trecutul reprezintă o parte a vieții pe care ar prefera s-o uite. Dar dacă bănuiești că are un trecut întunecat – printre imigranți găsești întotdeauna și altfel de specimene, care au părăsit țara natală din pricina problemelor cu poliția – te sfătuiesc să alungi aceste gânduri. Joe are ceva misterios în el, dar nu ascunde un secret teribil.

Când ajunseră la bordul lui Pago Pago, Rufus spuse:

– Nu va lua mult să prepar cina.

– Nu vreau să fiu o povară pentru tine, Rufus.

– Nu-ți face probleme. Nu-i nici o osteneală. Când prepar tortilla, fac o cantitate mare și pun deoparte la rece jumătate pentru a doua zi.

– Pot să te ajut?

– Nu, draga mea. Doctorul m-a sfătuit să duc o viață normală, fără să mă epuizez. Atâta tot.

Timp de o oră, cât mâncară și băură o ceașcă de ceai chinezesc, pe care Rufus îl prefera întotdeauna cafelei, Bianca reuși să nu se mai gândească la Joe.

Dar când se întoarse la bordul bărcii, se simți foarte tristă din pricina acestui abandon. Încercă să asculte radioul, dar gândurile îi zburau mereu în altă parte.

Pentru că în celelalte cabine nu era aranjat patul, se hotărî să doarmă în cabina lui Joe, chiar dacă avea să stea singură, și nu în brațele iubitului ei. Dar somnul venea greu. Chiar dacă mintea i-ar fi dat pace și gândurile n-ar fi invadat-o, îi era greu să adoarmă într-un loc străin, în zgomotul continuu al portului. Pe la miezul nopții, o ambarcațiune plecă spre Ibiza. Și evenimentul se repetă cu regularitate întreaga noapte. Portul nu cunoștea odihna.

Era două dimineață când se lăsă în sfârșit tăcerea. Dar imediat după aceea, Bianca auzi pocnete și scârțâituri în preajmă, și-și dădu seama că o barcă, la fel ca o casă, are zgomotele ei specifice, pe care cei obișnuiți cu ele nu le mai iau în seamă, dar care înspăimântă un musafir. Se zvârcoli în pat până când cearșafurile se strânseră sub ea.

La două și jumătate, se ridică, luă lanterna și se duse în chicinetă să bea un pahar cu apă. Îi era cald. Bău al doilea pahar, privind cercul de argint al lunii și reflecția ei în apa tremurătoare. Deodată, își aminti un amănunt pe care până atunci îl ignorase. De ce Joe ar fi avut nevoie de pașaport ca să zboare pe teritoriul Spaniei?

Singura circumstanță în care cineva avea nevoie de pașaport într-o călătorie internă era cazul în care locuia la hotel și pașaportul îi fusese reținut la recepție pentru neplată. Dar dacă Joe se ducea la doamna Russell, n-ar fi trebuit să stea în vila ei? Însemna că Joe se afla acum în altă parte decât în Spania, și cu un alt scop decât cel la care se gândise inițial.

Oare să fi fost atât de reticent la căsătorie pentru că avea în spate deja o experiență neplăcută de acest gen? Oare avea un copil? Un copil care nu-i fusese încredințat lui, dar pe care-l iubea și pentru care, în anumite circumstanțe, ar fi părăsit pe oricine, chiar și pe iubita lui?

Aceasta era prima explicație acceptabilă care-i trecuse prin minte în lungile ore cât cântărise fără încetare motivele unei plecări atât de bruște. Ținându-și paharul rece ca gheața la tâmplă, căută în amintirile ei lucrurile care le știa despre Joe și mai ales ceea ce spusese el despre căsătorie. Oare precizase vreodată clar că nu voia să se căsătorească? Nu-și mai aducea aminte.

Deși nu-i plăcea ideea unei căsătorii ratate în trecutul lui, această soluție nu era atât de greu de suportat ca altele. De exemplu, să fi avut o amantă în favoarea căreia s-o fi părăsit. Iubirea pentru un copil era o soluție perfect acceptabilă.

Poate de aceea nici nu vorbea despre trecutul lui; pentru că durerea pierderii acestui copil era prea mare.

– Oh, Joe, te iubesc... te iubesc... șopti ea.

Dar când în sfârșit se simți gata să doarmă după o noapte de chin, își aminti că telefonul fusese dat din Marbella, de către doamna Russell. Era posibil ca doamna Russell să fi fost un mesager al mamei copilului?

Renunță să se mai gândească, răpusă de somn.

Capitolul 10

În ciuda faptului că nu apucase să doarmă decât trei ore, Bianca se trezi foarte devreme. Primul lucru pe care-l făcu fu să înoate. Apa era limpede și calmă și atingerea ei o făcu să-și revină din amorțeală. Se trezise cu o durere de cap înfiorătoare și cu cearcăne imense.

Apoi, se duse în oraș să cumpere ceva pentru micul dejun. Se opri la întoarcere pe la Rufus și-i aduse și lui cornuri proaspete, lapte și unt.

Fred, care o acompaniase o bucată de drum, apoi se luase la harță cu o pisică vagabondă, părea să accepte fără probleme lipsa stăpânului și apariția ei.

În timp ce aștepta să fiarbă cafeaua, Bianca se apucă să spele cearșafurile pe care dormise. Erau transpirate. Fața de pernă, udă de la lacrimile pe care le vărsase, o puse la uscat afară, la soare. Până la prânz, i se părea o veșnicie. Cum va umple acele ore lungi pe care le avea în față? Oare Joe va suna, așa cum a promis? Nu va uita? Nu, nu putea. Probabil își dădea seama cât de îngrijorată era.

Pe la ora unsprezece, când se întoarse pe barcă după o nouă partidă de înot, cearșaful era deja uscat. Făcu patul, încuie barca și se îndreptă spre El Delfin, unde comandă o cafea și începu să aștepte cu ochii pe ceas telefonul lui Joe.

La douăsprezece fix, telefonul sună și tânăra crezu inițial că era pentru altcineva.

Chelnerul ridică receptorul. Știa că Bianca așteaptă un telefon important. După o clipă, spuse:

– Da... Uno momento, vă rog, și-i făcu semn tinerei să se apropie.

Bianca luă receptorul cu o mână tremurătoare:

– Bianca sunt.

– Mă așteptam să mi se transmită un mesaj de la tine, în care mă trimiteai dracului, glumi el.

– Mi-a trecut prin minte, să știi.

– Sunt sigur. Dar trebuie să mă crezi că nu aveam altă soluție. M-am urcat în avion așa cum plecasem. O întârziere de zece minute, și aș fi pierdut zborul. Dacă așa ceva se întâmpla, aș fi regretat foarte mult.

– De ce?

– Bunicul meu a avut un atac. Acum se simte mai bine, dar ieri șansele erau destul de slabe. Numai după ce Helen mi-a dat vestea, mi-am dat seama că sunt pregătit să mă împac cu el. Doar nu ți-ai imaginat că te-aș fi lăsat așa, dacă nu era o chestiune de viață și de moarte.

– Înțeleg, răspunse ea. De unde știa doamna Russell ce s-a întâmplat cu bunicul tău? Locuiește și el la Marbella?

– Nu, la Londra. Aici mă și aflu.

Helen știa și a fost cea care m-a anunțat pentru că și ea îi e nepoată. De altfel, e singura membră a familiei, în afară de bunica mea, cu care am mai ținut legătura. Bunica nu era lăsată să mai aibă vreo legătură cu mine, iar Helen era mesagerul ei. E o situație complicată. Îți voi explica totul atunci când ne revedem. Pentru că prezența mea e necesară încă o vreme, speram să vii tu aici. Crede-mă, să vin aici a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Cât de repede crezi că ajungi? Azi? Mâine?

– Dar Joe... începu Bianca.

– Rufus va avea grijă de Fred. Iar dacă e vorba de bani, liniștește-te. Mă ocup de tot.

– Dar trebuie să înapoiezi și banii pentru călătoria ta. Și apoi, nu pricep ce ai spus despre doamna Russell. Doar nu vrei să cred că e sora ta!

– Nu, e o verișoară.

– De ce nu mi-ai spus până acum?

– Vorbim când ne vedem. Acum trebuie să închid, dar te sun peste jumătate de oră. Ai timp să faci o rezervare. Pa, draga mea.

Bianca protestă în zadar. Joe închisese. Tânăra se întrebă dacă îi spusese "draga mea" sau dacă doar își imaginase. Dacă așa se întâmplaseră lucrurile, era prima oară când o numea așa. Fiind un tip care folosea rareori alinturi, Bianca pricepu că experiența plecării atât de neașteptate și faptul că lucrurile între ei avansaseră destul de mult, îl determinaseră să se simtă la fel ca ea în timpul incendiului.

***

În timpul zborului spre Londra, Bianca se întrebă despre motivele pentru care Joe o chemase lângă el. Mai mult, era curioasă de ce bărbatul se înțelesese atât de prost cu bunicul lui.

Faptul că aflase relația dintre el și Helena Russell reprezenta într-adevăr o ușurare, deși nu putea înțelege de ce Joe păstrase atâta vreme misterul în ceea ce o privea.

Joe o aștepta în aeroport. Spre mare ei surpriză, dar și dezamăgire, Joe n-o îmbrățișă. Îi spuse doar un scurt "bună" și-i luă valiza.

– Bunicul tău și-a revenit? întrebă ea.

– Da, acum e bine.

– Mi-ai spus la telefon că v-ați împăcat. De ce erați certați?

– Am să-ți explic mai târziu... toată povestea vieții mele, dar acum vreau să te întreb ceva.

Se opri și se așeză pe o bancă.

– Ți-a părut rău că am plecat de lângă tine?

– Normal. Ție nu?

Un observator obișnuit nu și-ar fi dat seama de schimbarea expresiei lui. Dar Bianca stătea atât de aproape de el, încât își dădu seama că sclipirea din ochii lui e mai mult decât amicală.

– Pentru mine, da. Mi s-a părut un ghinion incredibil să fiu chemat într-un asemenea moment, într-un asemenea loc. Dar depărtarea mi-a făcut bine. Am putut vedea lucrurile în perspectivă. Cred că și tu ai fost ușurată. Probabil că ai fi preferat o lună de miere puțin mai convențională.

Bianca, neputând respinge aceste considerații fără să-și dezvăluie dragostea pentru el, tăcu.

Joe continuă:

– Venind încoace, în avion, m-am tot gândit. Mi-am dat seama că, pentru prima oară în viața mea, fericirea altcuiva era mai importantă pentru mine decât propria mea liniște sufletească. Am realizat că pentru tine și numai pentru tine, pot încerca să devin un cetățean responsabil. Toate lucrurile pe care altădată nu dădeam doi bani au devenit importante, pentru că te fac pe tine fericită. Vreau să te căsătorești cu mine, Bianca. Te iubesc! Îmi doresc să pot spune "ea e soția mea". Tu mă mai vrei de soț?

Iată exact ce-și dorea, dar nu îndrăznea să spere că se va întâmpla vreodată.

– Oh, Joe, mai e nevoie să întrebi? Da, da! exclamă ea.

El o luă în brațe și o strânse cu putere. Pentru prima dată, Bianca știu că bărbatul simte mai mult decât pasiune pentru ea. Pasiunea reprezenta o parte din noul sentiment născut între ei, dar nu totul. Acum, erau prieteni în aceeași măsură în care erau iubiți. Rămăseseră unici, fiecare cu personalitatea lui inconfundabilă, dar se transformaseră într-un cuplu. Trecutul lor fusese dat uitării și amândoi se pregăteau acum pentru un viitor mai bun împreună.

Când se despărțiră, Joe se ridică și-i luă valiza, apoi o luă de mână:

– Haidem, draga mea. Dacă avem de gând să ne căsătorim cât mai repede, avem multe de făcut.

– Cât de repede? întrebă ea, uimită.

– Mâine, dacă e posibil. Dacă nu, poimâine. Mai întâi vom lua prânzul cu bunica mea, iar după-amiază vom alege inelul de logodnă și rochia de mireasă.

– N-am nevoie de inel, Joe. Vom cumpăra unul cândva, când vei fi bogat, dar cel mai bine ar fi să ne limităm la verighete.

El o privi zâmbind.

– De ce zâmbești așa?

El clătină din cap, refuzând să-i răspundă.

– În ce parte a Londrei locuiește bunica ta? se interesă ea, după ce părăsiră aeroportul.

– Nu departe de Grădina Zoologică.

– I-ai povestit despre... noi?

– Nu i-am spus decât cum te cheamă și că vreau să mă căsătoresc cu tine. Abia așteaptă să te întâlnească.

Joe se apropie de un bărbat în vârstă, îmbrăcat în uniformă și zise:

– El este Lamb, șoferul bunicului meu.

Apoi, întorcându-se către șofer:

– Sunt bucuros să te anunț, Lamb, că domnișoara Dawson a fost de acord să-și schimbe numele în Crawford.

Lamb se plecă și-și scoase pălăria.

– Bună dimineața, domnișoară. Felicitări, domnule Jonathan, și multă fericire.

– Mulțumesc.

Bianca era din ce în ce mai uimită.

– Chiar te cheamă Jonathan?

– Jonathan Julius Alexander Birkdale Crawford, dar mi se spune Joe, glumi el.

Dacă faptul că bunicul lui avea un șofer o surprinsese, Bianca fu cu atât mai uimită când zări că bătrânul șofer le deschide portiera unui Rolls-Royce argintiu. Bănuise că familia lui Joe se bucură de o viață confortabilă, dar nu era pregătită să descopere faptul că bunicii viitorului ei soț erau atât de bogați încât să-și permită o mașină atât de scumpă.

– Cât de bogat ești, Joe? întrebă tânăra, după ce se instală pe bancheta din spate a mașinii.

– Nu atât de bogat ca bunicul meu, dar tata mi-a lăsat o sumă frumușică de bani. Până acum, trebuie să mărturisesc, nu m-am atins de averea moștenită, pentru că mă simțeam vinovat față de familie. Trăiam altfel decât își doreau ei, și am respins toate idealurile lor. Acum că sunt pregătit să mă încadrez în tipare, pot să mă folosesc de banii care mi se cuvin.

Joe se opri, privind-o amuzat.

– Ți-am promis că-ți voi spune povestea vieții mele, continuă el. Trebuie să te pun la curent, înainte de întâlnirea cu bunica. Bunicul e un caracter puternic. În multe privințe, poate fi chiar un tiran. Tata nu i-a semănat. A fost un tip obișnuit, dacă nu chiar slab. Mama s-a căsătorit cu el pentru bani și au dus o viață de chin împreună. Asta până când mama s-a hotărât să divorțeze și să se mărite cu un american mai bogat decât tata. Pe atunci, aveam nouă ani. Tata a murit peste patru ani. Ceea ce am văzut în casa părinților mei, continua lor dușmănie, certurile, discuțiile, m-au făcut să devin indiferent față de amândoi. Mai târziu, când am crescut, am început să-l disprețuiesc pe tata pentru că s-a lăsat târât într-un compromis, într-o familie fictivă. Știam că și-ar fi dorit să studieze medicina, dar a renunțat la acest vis pentru o himeră. Așa că, atunci când bunicul meu a început să facă planuri de viitor în numele meu, i-am spus că aveam cu totul alte dorințe. S-a înfuriat – ca să folosesc un eufemism – și mi-a spus că nu mai vrea să mă vadă niciodată. I-a interzis buncii să mai țină legătura cu mine.

– Dar ea ce a făcut? Nu l-a înfruntat?

– Nu. Bunica n-are o fire de luptătoare. Și apoi, îl iubește foarte mult, și știe că singura metodă de a avea pace în casă este să facă așa cum i se spune. A fost supărată pe decizia lui, dar îi este loială mereu, chiar și când nu e de acord cu el. Apoi, am descoperit o cale comodă de comunicare. Știi, e vorba despre Helen.

– Când am făcut cunoștință cu doamna Russell, de ce nu mi-ai spus că e verișoara ta?

– Cred că a fost din pricină că mă temeam să nu mă asociezi cu stilul ei de viață. Cu multă vreme în urmă m-am hotărât că, dacă mă voi căsători vreodată, voi face tot posibilul ca soția mea să nu mă accepte de soț pentru banii mei. Voiam o soție care să nu fie interesată de acest aspect și care să mă ia așa cum sunt, chiar dacă asta însemna să cânt toată viața într-un bar. Și trebuie să-ți spun că am găsit-o, adăugă el, luându-i mâna și sărutându-i-o. Apropo de asta, adăugă el, propun ca la întoarcerea în Anglia să continuu să cânt până la sfârșitul sezonului. Nu știu dacă Piet poate găsi atât de repede un înlocuitor. După care ne vom întoarce la Londra, vom cumpăra o casă și voi începe să învăț toate cele necesare pentru a prelua afacerea familiei. Dar asta nu se va întâmpla decât peste câțiva ani. Bătrânul e puternic încă și ține să controleze totul.

– Pare foarte înspăimântător. Știe despre noi?

– Nu încă, dar va afla chiar în seara asta. Pentru moment, spitalul nu permite să fie vizitat decât de două persoane. Adică de mine și de bunica. Va mai trece o vreme până la o întâlnire directă cu el.

Bunica lui Joe îi aștepta în apartamentul ei. Îi luă mâna Biancăi și-i spuse cu multă căldură:

– Îmi pare atât de bine să te întâlnesc în sfârșit.

Am auzit despre tine de la nepoata mea, Helen, care admiră foarte mult opera mamei tale. Mi-a spus că ești o fată fermecătoare. Iar dacă Joe s-a îndrăgostit de tine, sunt convinsă că frumusețea ta sufletească este pe măsura celei fizice. Mă bucur să-l văd atât de fericit.

Luară prânzul împreună, discutând veseli, apoi Joe își duse viitoarea soție pe Bond Street, să-și aleagă un inel. Se opriră la unul din platină cu un singur diamant rotund.

– Cât timp îți alegi rochia, eu mă duc să mă ocup de formalități, îi spuse Joe la ieșirea din magazin. Ne întâlnim să luăm ceaiul la patru jumătate la Claridges.

Bianca admirase întotdeauna creațiile Shuji Tojo, astfel că la ora de întâlnire veni cu o rochie semnată de designerul ei preferat.

– Sper că vei aproba alegerea mea. E foarte scumpă, dar măcar n-am cumpărat acel gen de rochie care se potrivește unei singure ocazii.

– Îmi place. Bianca, nu trebuie să te mai gândești la bani. Tot ce vrei, poți avea. Întorși în apartamentul bunicii, aflară că doamna Crawford fusese la spital și-și anunțase soțul despre logodnă. Bunicul își exprimase dorința de a-și vedea noua nepoată îndată și doctorii, cunoscându-i temperamentul, aprobară o vizită dublă.

În ciuda încercărilor lui Joe de a o calma, tânăra era îngrozită de această întâlnire.

Când îl văzu, îi veni greu să creadă că acest om avea șaptezeci și cinci de ani. Joe îi semăna mult. Aveau aceiași ochi galbeni luminoși.

– Deci, tu ești tânăra care l-a convins în sfârșit pe Joe să renunțe la stilul lui stupid de viață și să devină un membru respectabil al comunității, fu prima lui remarcă după ce prezentările fură făcute.

– Ei, nu-i chiar așa, răspunse cu blândețe Bianca. Sper să nu-l conving niciodată pe Joe să facă un lucru pe care nu-l vrea.

Bunicul tăcu o clipă, apoi zise, zâmbind:

– Prostuța asta e îndrăgostită până peste urechi.

Nu rămaseră mult la spital, dar înainte să plece, bunicul își exprimă regretul sincer că nu va putea participa la ceremonia de a doua zi. Spera să-i mai vadă o dată înainte de a se întoarce în Spania.

Seara se duseră la teatru, și după aceea Joe o conduse în apartamentul închiriat special pentru ea. Îi ură "noapte bună" și o sărută tandru pe obraz.

Micul dejun îi fu adus a doua zi dimineață la pat. Pe tavă, se aflau două cadouri.

Darul doamnei Crawford consta într-o pereche de cercei cu smaralde. Lângă ei se afla un bilet.

"Acești cercei au fost dăruiți soției sale de către bunicul soțului meu, și a devenit o tradiție să aparțină viitoarelor doamne Crawford în ziua nunții. Nu pot să-ți spun cât de bucuroasă sunt că această fericită ocazie a sosit mai devreme decât speram."

Al doilea pachet conținea o pereche de cercei moderni ornați cu diamante și era un dar de la Joe.

Bianca și mirele se prezentară la ceremonie însoțiți doar de doi martori, bunica și Helen.

Amândouă erau sincer fericite pentru ei și lăudară alegerea neconvențională a tinerei pentru rochia de mireasă. După petrecerea restrânsă, cei doi plecară în Spania.

Ajunși pe aeroport, Joe îi telefonă lui Piet să-i spună că a doua zi va reveni la El Delfin, apoi trecură pe la Rufus, să-l anunțe despre căsătorie și să-l recupereze pe Fred.

Luna strălucea deasupra portului, când La Libertad părăsi golful, îndreptându-se către sud.

– Ah, singuri în sfârșit! zâmbi Joe

– A fost o zi atât de frumoasă, Joe, răspunse Bianca.

Joe o luă în brațe și o sărută:

– Nu la fel de frumoasă ca noaptea care urmează, draga mea, răspunse el, zâmbind.

Sfârșit